

LAS VEGAS KURYESİ

GERARD DE VILLIERS TAY

Original adı: MURDER INC LAS VEGAS

© C'opyrihgt: Libraire Plon/Tay Kitapçılık ve
Ticaret Limited Şirketi. 1984. Dr. Şevki Bey Sokak.
10/3 Türbe-İstanbul. Telefon: 528 43 84

**Gerard de
VILLIERS**

**SAS
LAS VEGAS
KURYESİ**

TAY YAYINLARI

Türkçesi:
Nazan OKAN

Dizgi: Pano Grafik/ Film: Gümüş Reprodüksiyon
Baskı:Gündoğdu Matbaacılık/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

John Gail'in özel sekreteri büronun kapısını açarak:

— Prens Malko., dedi.

Sonra yana çekilerek genç adamın içeri girmesini bekledi. Amerika Birleşik Devletleri Başkanı'nın özel danışmanı John Gail oturduğu masadan kalkarak Malko'ya yaklaştı. Malko gazetelerde birçok defa gördüğü adamı dikkatle inceliyordu. Mavi gözleri ve etkili ifadesiyle politikaya atılmış bir playboya benziyordu. John Gail uzun müddettir başkanın sağ koluydu. Emrindeki kırk sekreter ve yirmi yardımcısıyla her tarafa koşturuyordu. Son derece sadık, güvenilir bir kişiliğe sahipti. Washington'da anlatılanlara göre en büyük zevki, başkanla görüşmek isteyenlerle alay etmektir. Bu huyu yüzünden fazla dostu da yoktu. Fakat bulunduğu mevki gerçekten çok önemliydi. Onunla görüşebilmek için bir ay önceden randevu almak gerekiyordu... Dostça bir ifadeyle Malko'nun elini sıktı.

— Sizi beklettiğim için üzgünüm, ama Yuvarlak Oda'dan henüz çıktım.

Yuvarlak Oda önemli kararların tartışıldığı bir yerdi.

Malko kendisine işaret edilen koltuğa geçerken pencereden binayı yeşil bir duvar gibi çevreleyen sık ve iri yapraklı ağaçlara baktı. Her temmuz ayında olduğu gibi Washington yine cehennemden farksızdı.

Malko deri koltuğa otururken, CIA Plan

Dairesi Başkanı Frank Thorpe'un ivedilikle John Gail'i görmesi gerektiğini neden söylemiş olabileceğini düşünüyordu.

Frank Thorpe tüm sorularına şöyle bir karşılık vermişti:

"John Gail benden güvenilir iyi bir ajan istediğinde ilk aklıma gelen siz oldunuz."

John Gail oldukça nazik davranıyordu. Masasına geri dönmeyerek Malko'nun karşı-sındaki koltuğa oturdu.

— Prens Malko, hemen geldiğiniz için size çok teşekkür ederim. Frank'ın da henüz bir şeyden haberi yok. Konu oldukça gizli. Başkan ve beş kişi dışında kimse konuyu bilmiyor. Tabii buna özel bir ad da koydular.

— Adı nedir? diye sordu Malko.

— Söyleyemem. Oldukça gizli tutulması gerekiyor.

— Anlıyorum.

— Konuya girmeden önce sizden bir söz almam gerekiyor. Bu iş esnasında göreceğiniz, öğreneceğiniz her şeyi unutacaksınız. Zira en ufak bir boşboğazlık ABD için büyük bir tehlike oluşturabilir.

Malko, Beyaz Saray'da ve başkanın ancak birkaç metre uzağında olduğunu bilmesi duyduklarının deli saçmasından başka bir şey olmadığını düşünmeye başlayacaktı. Fakat, şu an karşısında duran kişi, CIA yöneticisinden bile daha güçlü bir adamdı.

— Pekâlâ! dedi Malko.

John Gail birkaç saniyelik sessizlikten sonra ciddi bir ifade takınarak:

— Aslında iş oldukça basit, dedi. Sadece güvenilir bir kuryeye ihtiyacım var.

— Nereye gitmek için?

— Las Vegas'a.

Malko şaşkın bir şekilde kaşlarını kaldırdı. Brezilya veya Vietnam'ı beklerken Las Vegas... John Gail devam etti:

— Bazı önemli dokümanların birisine teslim edilmesi gerekiyor.

Oturduğu yerden kalkarak çalışma masasının arkasına gitti. Birazsonra elinde kahverengi deri bir çantayla Malko'ya yöneldi. Şifreli bir kayışla bağlı olan çantayı Malko'nun kucağına koydu ve yerine oturduktan sonra:

— Bunun içindekiler ve karşılaşacağınız kişi ile olacak ilişkileriniz ABD güvenliği için büyük bir önem taşıyor, dedi.

Gizli bir şey söylemek istiyormuş gibi öne doğru eğildi.

— Yapacağınız bu yolculuktan kimsenin haberi olmamalı.

Malko ortada garip bir şeyler döndüğünü hissediyordu. Malko'nun endişelerine biraz olsun son vermek isteyen John Gail konuşmaya devam etti:

— Karşılığında 20 bin dolar...

20 bin dolar... Malko, bu kadar parayı verebilmek için başkanın dokunduğu her şeyi altına dönüştürmesi gerektiğini düşündü. Garip olduğu kadar da ilginç ve hoş bir durumdu doğrusu. Beyaz Saray özel danışmanın kenesine bu kadar güven duyması gururunu okşuyordu.

— Ne zaman yola çıkmamı istiyorsunuz? diye sordu.

— Buradan çıkar çıkmaz. Çantayı yerine ulaştırdığınızda beni arayıp "Görev bitti" demeniz yeterli olacak. İsim söylemeden.

— Pekâlâ. Ama, çantayı kime teslim

edeceğimi söylemeniz gerekmiyor mu? diye sordu Malko.

John Gail'in buna pek niyeti olmadığı görülüyordu. Danışman ceketinin iç cebinden çıkardığı kapalı beyaz zarfı Malko'ya uzattı.

— Gerekli bütün talimat burada. Yalnız Las Vegas'a inince açmanızı rica edeceğim.

Malko zarfı eline aldığı sırada masanın üzerindeki kırmızı lamba yanıp sönmeye başladı. John Gail Ok gibi ayağa kalktı.

— Başkan beni çağırıyor.

Malko da yerinden kalktı. Bir an önce Las Vegas'a gidip bu işi de bitirmek istiyordu. Ayağa kalkınca deri çantanın oldukça ağır olduğunu hissetti. Odadan çıkmadan önce John Gail'e dönüp hafifçe gülümsedi:

— Umarım içindeki eroin değildir.

John Gail'in yüzünde hiçbir ifade yoktu. Zaten özel danışmanın böyle bir nükteye gülmesi de gerekmiyordu.

*

**

Malko kapının önündeki ilk taksiye atlayarak hemen J.F. Kennedy Havaalanı'na gitti.

Elinde çantayla inerken, son anda üzerine büyük bir hızla gelen bir taksi farketti. Malko'nun geriye birkaç adım atmasıyla arabanın onu sıyırıp geçmesi bir oldu. Büyük yeşil taksi biraz ilerde fren yaparak durdu. Şoför inerek bembeyaz bir suratla ona doğru koşmaya başladı.

Malko bir an geçirdiği şokun etkisiyle olduğu yerde kalakaldı. Neden sonra elindeki hafifliği farketti. John Gail'in kendisine

emanet ettiği çanta 20 metre ilersinde duruyordu. Aılımtı.

Malko çantaya doğru koştu. Aynı anda kahverengi kâğıtlara sarılmış birçok paketin asfaltın üzerine saçılmış olduğunu gördü. Taksinin kendisini sıyrıp geçmesi esnasında çantanın kayışı kopmuştu. Malko hemen eğilerek yerdekileri toplamaya başladı. Etraftaki birkaç şoför de yardımına gelmişti.

Malko dağılmış olan paketleri aceleyle topladı, gelişigüzel çantaya yerleştirdikten sonra şofrlerden ayrılarak biraz ilerdeki büyük binaya doğru yürümeye başladı.

Resepsiyonda kimsenin olmaması büyük şanstı. Hemen 26 numaralı kapıya yönelen uzun koridora daldı. Los Angeles'a giden uçağa binen en son yolculardın biri de oydu.

Las Vegas'a direkt uçuş olmadığından oraya ancak aktarmayla gidebilirdi. Uçağa binince hemen koştuğu gibi ne geçti ve boş bulduğu en öndeki koltuğa oturdu. Elindeki çantayı dizlerinin üstüne koyarak derin bir nefes aldı.

*

**

Malko çantanın içindekileri düzeltmek için kapağı atığında, bir kenarı yırtılan paketin içinde yeşil bir şey gördü. Dikkatle bakınca bunun yüz dolarlık bir banknot olduğunu anladı.

Yavaşa paketi biraz daha yırttı. Hepsi yüz dolarlık yüzlerce banknot... Etrafında kimse- nin olmamasından faydalanarak saymaya başladı. 50 banknot vardı ve bu da beş bin dolar ederdi.

Rasgele iki paket daha açtı. ikisi de

öncekinin aynıydı. Diğerlerini açmaya gerek görmeden paketleri saydı. 40 paket... Çantada 40 paket vardı.

Yani 200 bin dolar.

Malko şaşkın bir vaziyette paketleri çantaya yerleştirdi, kapağını kapattı ve hostesten buzlu bir "Laika" istedi. Aklını toparlayabilmesi için bir şey içmeye ihtiyacı vardı.

II. BÖLÜM

Henry Durango başucunda çınlayan saati durdurduğunda güneş ağır kadife perdenin arasından tüm odayı kaplamıştı. Fakat klima cihazının sayesinde odada sıcak hiç hissedilmiyordu. Henry yatağında doğrularak başını kaşdı. Sandalyenin üzerinde duran Nikon'a kaydı bakışları. Hayatta, canından sonra en çok kıymet verdiği şeydi bu. Dee gece oldukça fazla içmiş ve sevişme isteğini her an belirtmekten çekinmemişti. Genç adam başını ondan yana çevirdi.

Yanında yatan kadın, bir eli karnının üzerinde, mışıl mışıl uyuyordu. Dee Windgrove kırk yaşlarında, harcanacak bir sürü parası olan ve cinsel bakımdan doyurulmamış bir milyarderdi.

Kadın yavaşça Henry'ye dönerek adamın erkeklik organını tuttu. Henry uzaklaşmaya fırsat bulamadan, Dee onu kendine çekti. Adam farkettilmeden saatine bir göz attı. Altıya geliyordu. "Henüz erken" diye düşündü. "Biraz daha kalabilirim."

Dizlerinin üstünde doğrularak kadına yaklaştı. Dee bacaklarını iki yana açarak adamı belinden kavrayıp kendine doğru çekti ve aynı anda hafif bir çığlık atarak kasıldı.

— Yavaş.

Henry, Nikon'a hangi filmi koyduğunu hatırlamaya çalışırken bir yandan da işini hallediyordu. Bir anlık duraklamadan sonra hızlı hızlı kadına gidip gelmeye başladı.

Hareketlerinde hiçbir yumuşaklık yoktu.

Biraz sonra kadın tam anlamıyla uyanmaya başlarken Henry derin bir haz içinde yığıldı. Kısa süren fizyolojik gevşemeden faydalana-
rak yatağın kenarına doğru kayıp ayağa kalktı.

Dee sonunda gözlerini açtı, bir eliyle karnını okşuyordu.

— Çabuk dönecek misin?

Henry simsiyah olmuş ayaklarına yine onlar gibi pis ve aynı renkte olan çoraplarını giymeye başlamıştı. Uzun süredir kötü koşullarda yaşamış olmak ona yıkanmak kelimesini tamamen unutturmuştu. İki dakika sonra giyinmiş, büyük aynanın önünde saçlarını tarıyordu. Bunu da bitirdikten sonra sandalyenin üstünde duran Nikon'u ve siyah suni deriden ceketini alarak çıktı.

Merdivende derin bir soluk alarak Dee'den kurtulduğu için kendi kendine gülümsedi. Fakat yine de kadının sağladığı konfor, kaldığı Flamingo Oteli'nin perişan odasından bin kat iyiydi. Bahçeye çıktı. Havuzu geçerek tapınak şeklindeki küçük köşkün gölgesine girdi.

Kare şeklindeki golf sahasını çevreleyen birbirinden güzel ve heybetli bir sürü villa yüksek beyaz duvarlarla dış dünyadan tamamen kopmuş küçük, fakat zengin bir kent oluşturuyor gibiydi. Sabahın bu erken saatlerinde golf sahası tamamen ıssızdı. Henry yere oturarak bakışlarını sol taraftaki villaya çevirdi. Country Club adıyla anılan bu yerin en büyük villasıydı. Kahverengi duvarlar ve pencerelerdeki sırlı camlar, kolonileşme devrinden kalma beyaz sütunlarla büyük bir tezat teşkil ediyor ve binaya daha da bir ürkütücü

bir hava veriyordu

*

**

Henry Durango alnında biriken terleri silerek saatine baktı. Altı buçuk olmuştu. Güneş sabahın bu erken saatlerinde bile bir kertenkeleyi kavuracak kadar etkiliydi. Yaz aylarında Las Vegas'ta hayat bir cehennemden farksızdı.

Henry San Francisco'ya geldiğinden beri ayağını gaziinlara atmamıştı. Vegas'ta da durum aynıydı. Eğlence yerlerinden tamamen uzak kalmıştı. Onun bir tek amacı vardı: Zengin olmak.

Eğer görevini başarıyla tamamlayabilirse önünde bir sürü yeni kapı açılır, hatta seneye San Francisco Star'da görev bile alabilirdi. O zaman fotoğrafçılık ve çileli hayata elveda diyebilecekti. Sonra da gelsin paralar. Gazetede uzun zamandır bu söylentileri duyuyordu. Fakat kesinleşmesinin oldukça zor olduğunu da biliyordu. Binde bir bile şansı olmadığından emindi... Eğer Dee de olmasa şansı daha azalacaktı. Country Club, gece gündüz özel bekçilerin gözetimi altındaydı. On gün önce bekçilerden birine yakalanmamak için Dee'nin bahçesine girmek zorunda kalmış ve şans eseri kadını yalnız ve yarı sarhoş bir vaziyette verandada oturur bulmuştu. Henry'nin karışık hikâyesi onu eğlendirince, geceyi geçirmesi için ona bir oda ayırmıştı. O günden beri de verandada içkilerini yudumlarlar, Dee'nin oyun saati olan beşe kadar sevişirlerdi.

Henry, kumara gitmek için takip takıştıran kadını siyah tuvaleti içinde çoğu zaman çekici bulurdu, fakat yine de içmeden ona sahip

olamazdı.

Dee'ye bakmak için içeri girmeden önce, son iki haftadır sürekli gözetlediği büyük eve tekrar baktı. Bahçeye ve golf sahasına bakan pencerelerde, hiçbir hareket yoktu. Tam o sırada, pencereye açılan kapılardan biri hafifçe aralandı.

Henry Durango önce hayal gördüğünü sandı, fakat kapı biraz daha aralanır aralanmaz büyük bir hevesle Nikon'unu kaptı. Kalbi deli gibi çarpıyordu, iki hafta boyunca bahçeye giren olmamıştı, ama hergün öğleye doğru siyah camlı ve TV-telefon antenli koyu mavi bir Cadillac evden ayrılıyordu. Plakasında numara yerine yalnızca beş harf vardı: BUNNY.

Bunny Capistrano villanın sahibiydi. İsmi-nin Las Vegas yargı çevresinde, özellikle de Samuel Rosenberg üzerinde büyük etkisi vardı. Zira Capistrano, 6 Aralık 1929 ve 14 Kasım 1957'de Cleveland ve Appalaches'larda yapılan Mafya mitinglerine katılan ender patronlardandı. Bu iki tarih arasında on biri cinayet olmak üzere, otuz dört suçtan mahkemeye çıkarılmış, fakat garip bir şekilde kurtulmuştu. Yargıç onun akli dengesinin bozuk olduğunu ileri sürerek bir psikiyatri kliniğine yatırılmasına karar vermişti. Tabii kısa bir süre sonra da serbest kalmıştı. FBI uzun zamandır peşindeydi, ama hiçbir ipucu bulamıyordu "Dunes" gazino ve motelinin sahibi olan bu adamın Las Vegas'taki en önemli Mafya lideri olduğundan herkes emindi, fakat delil yetersizliği ellerini bağlıyor-du.

Bunny Capistrano iki sene önce kaçık

milyardard Howard Hugues'un da sığındığı Las Vegas'ın en zengin bölgesinde oturuyordu. Chicago'da çalıştırdığı gazinosu kapanınca buraya gelmiş ve yerleşmişti.

Genellikle "Dunes"a gitmek için dışarı çıkıyor, onun dışında sürekli evde oturuyordu. En erken on birde kalktığından Henry kapıdakinin o olmadığından emindi.

Nikon'u yavaşça kavradı, kapı şimdi oldukça aralanmıştı. Kırmızı gömlekli bir adam belirdi. Dışarı çıkarak bahçeye indi. Yuvarlak havuzun başına gelince durdu.

Henry Durango. son hazırlıklarını da yaptıktan sonra objektifle yabancınn başını çerçeveledi. Kamerada oldukça yakın gözüken adamın duymasından korkar gibi sessizce derin bir nefes aldı. Elleri titriyordu.

San Francisco Star'ın kendisinden bulmasını istediğı adam şu an karşısındaydı. Patlak gözler , tombul yanaklar, çift gerdan ve dazlak bir kafa... Defalarca baktığı fotoğraftaki adamın ta kendisiydi. Yalnızca, şu an karşısında duran adam resimde olduğundan daha zayıftı ve hafif kamburu vardı.

Kırmızı gömlekli adam suya bakarken yanına atletik yapılı ve siyah gözlüklü bir yabancı yaklaştı.

Biraz sonra ikisi birlikte villayı golf sahasından ayıran bahçe kapısına doğru yürümeye başladılar. Kapıyı açarak yeşil otlara yöneldiler. Giderek Henry Durango'dan uzaklaşıyorlardı.

İriyari adamın huzursuz olduğu ilk bakışta göze çarpıyordu, zira her on beş metrede bir kuşku gözlerle etrafına bakıyor, görünmeyen tehlikeler arıyordu. Fakat Henry Duran-

go'yu göremedi, fotoğrafçı nefesini tutarak deklanşöre bastı. Çıkan ses ona büyük bir gök gürültüsü gibi gelmişti. İki adam hiçbir şeyden habersiz, yeşil alanda yürümeye devam ediyorlardı. Henry bir anlık duraklamadan sonra birbiri ardına on poz daha çekti. Fakat hepsi adamların sırtını almıştı.

En azından bir tane de önden çekmesi gerekiyordu. Alelacele çantasından yeni bir film çıkardı. Koşarak bahçeden çıktı ve Dee'nin bahçesinde bıraktığı Volkswagen'ine yöneldi. Biraz sonra golf sahasını çevreleyen özel yolda, adamların ters istikametinde yol almayabışladı.scannedbydarkmalt1

Arabayı deli gibi sürüyordu. Sahanın bir kenarı yarım mil uzunluğundaydı. Henry, Desert Inn Road'a paralel olan özel yolda durdu. Dışarı fırlayarak beyaz bir villanın bahçesine daldı. Biraz sonra golf sahasının kenarındaydı. 600 metre ilerde Dee'nin ve Bunny Capistrano'nun villasını gördü. Başını biraz sağa çevirdi. İki adam 500 metre uzaklıkta, giderek ona doğru yaklaşıyorlardı. Biraz daha yaklaşmalarını bekledikten sonra Nikon'unu eline aldı, iki silueti teledede belirledikten sonra deklanşöre bastı. Adamlar oldukça yaklaşmışlardı. 40 metre kalana kadar Henry çekebildiği kadar resim çekti. Ne olduysa o an oldu.

Boğuk bir sesle yerinden zıpladı. Gözlüklü adam bir eliyle onun olduğu yeri işaret ediyordu, öteki de durmuş gösterilen yere bakıyordu. Goril yanındakini otların arasına itti. Bu arada Henry durmadan resim çekiyordu: bir, iki, üç. Nikon'u gözünden uzaklaştırdığında kırmızı gömlekli olanın eve

doğru koştüğünü gördü. Öbürü Henry'nin yolunu kapatmak amacıyla Dee'nin evine giden yola doğru fırlamıştı. Bu arada cebinden çıkardığı bir telsize de sürekli bir şeyler söylüyordu.

Henry bir an paniğe kapıldıysa da çabuk toparlandı. Ve hemen Volkswagen'ine yöneldi. Neyseki fazla uzakta değildi. Gözlüklü adam:

— Dur! diye haykırdı.

Henry arabasına atladığında, kalbi yerinden fırlayacakmışcasına çarpıyordu. Hemen vitesi bire geçirdi, araba ani bir sıçrayışla öne atıldı. Kapıyı açmaya çalışan adam bir müddet arabayla birlikte koştu, fakat sonunda bırakmak zorunda kaldı. Henry ani bir kararla Desert Sun Road'un çıkışına yöneldi. Biraz sonra Desert Inn Country Club'ü çevreleyen kalın duvar boyunca son hızla güneye doğru iniyordu.

Dee'ye hoşça kal diyecek zamanı bile olmadığı için biraz hayıflandı, ama oteli Flamingo'ya bile gitmesi son derece tehlikeliydi.

Mavi Cadillac yolun biraz ilersinde birden karşısına çıkınca şaşırdı. Araba o kadar büyüktü ki, yol tamamen kapanmıştı.

Henry frene bastı. Volkswagen olduğu yerde fırlıdak gibi döndü. Bu sefer burnu kuzeye çevrilmişti. Son kurtuluş yolu anayola ulaşmaktı.

Yüz metre gerisinde kalan Cadillac birden dikiz aynasında belirdi. Giderek yaklaşıyordu. Arkasında duyduğu ani bir fren sesiyle irkildi. Cadillac ara yoldan çıkan toprak yüklü bir kamyonla çarpışmamak için son anda fren

YAPMIŞTI. Lastiklerin sesi boş caddede uzun süre çınladı.

Cadillac'ın bu duraklamasından yararlanarak Henry sonuna kadar gaza bastı. Volkswagen büyük bir gürültüyle öne fırladı. Henry var gücüyle beynini zorluyordu. Nereye gidebilirdi? Sonunda tek sığınak gibi görünen Flamingo Oteli'ne karar verdi.

Volkswagen yol tamamıyla boş olduğundan şimşek gibi gidiyordu. Otelin parkına girer girmez elinde Nikon'uyla arabadan fırladı ve koşarak lobiye girdi. Derin bir nefes alarak resepsiyona:

— On iki numaranın anahtarı, çabuk! dedi.

Anahtarı alır almaz merdivenleri koşarak çıkarak odasına geldi. İçeri girdikten sonra kapıyı sıkıca kilitledi, güvenlik zincirini de taktıktan sonra ter içinde yatağına oturdu. Nikon'u hâlâ elindeydi.

Kapının yumruklanmasıyla yerinden sıçradı. Tokmak döndü, fakat açılmadı. Henry bir an panik içinde kaldı.

— Mister Durango, açın! diye haykırdı yabancı bir ses.

Henry cevap vermedi. Fakat kapı kırılmak istenircesine yumruklanıyordu.

— Defol git, yoksa polis çağırırım! diye gürledi.

Gürültü kesildi. Arkasından uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Henry alnında biriken terleri yatak örtüsüne sildi. Gerçekten korkmaya başlamıştı.

Telefon çaldı. Henry Durango açmadan önce bir an tereddüt etti.

— Henry Durango?

Ses yumuşak fakat ciddi idi.

— Evet. Kimsiniz?

— Bunny Capistrano.

Birden kanının donduğunu hissetti. Fakat sesini kontrol etmeye çalışarak:

— Ne istiyordunuz?

Bunny Capistrano hafifçe gülerek nükteli bir şekilde:

— Oh, çok küçük bir şey. Kısa bir süre önce Desert Inn Country Club'te fotoğraf çekmiştiniz, değil mi? dedi.

— Evet.

— İşte onları istiyorum.

Kısa bir sessizlik oldu.

— Maalesef veremeyeceğim. Beni buraya gönderen San Francisco Star'a vermem gerekiyor onları.

Bunny Capistrano sakin bir sesle:

— Anlıyorum, anlıyorum, dedi. Las Vegas'ta yaptığınız bütün harcamaları ödemeye hazırım. Ayrıca da elli bin dolar...

Henry Durango bir an kulaklarına inanmadı. Elli bin dolar. On yıllık bir çalışmanın karşılığıydı bu. Paradan başka şeyler de var diye düşündü. Eğer bu işi başarırsa daha iyi bir mevkiye getirelecek, kazancı bu rakamdan çok uzakta kalmasına rağmen büyük bir saygı görecekti. Onun isteği de saygı görmektir zaten.

— Capistrano, dedi, resimleri size vermem. Bu benim için çok önemli bir fırsat.

Bunny Capistrano sinirli bir şekilde iç çekti. Öfke dolu bir sesle:

— Bu fotoğrafları mutlaka istiyorum, dedi.

Yaşlı Mafya liderinin sesinde aynı zamanda sıkıntı da vardı. Henry dakikalardır ilk defa

sevindi. Böyle güçlü bir adama kafa tutmak gerçekten her yiğidin harcı değildi..

— Maalesef bu arzunuz gerçekleşmeyecek.

— Düşünmeniz için iki saat mühlet veriyorum, diye cevap verdi Bunny Capistrano.

Ve kapattı.

Henry Nikon'u alarak filmi sonuna kadar sardı ve çıkarmak için arkasını çevirdi. Fakat kapak açılmıyordu, sıkışmıştı. Kaçarken bir yerlere çarpmış olmalıydı. Kalktı, pencereye giderek otelin parkına baktı. Mavi Cadillac Volkssvagen'in yanındaydı. Korku tekrar tüm benliğini kapladı. Soğukkanlılığını koruyarak düşünmeye başladı. Otelde kaldığı sürece güvenlikteydi. FBI'ın Las Vegas bürosuna telefon ederek yardım isteyebilir ve böylece kurtulabilirdi. Diğer taraftan Washington Post'un elindeki bilgileri ilk sayfada büyük manşet yapacağından da emindi. Bu düşüncelerle biraz olsun rahatladı. Otel santralını çevirdi. Meşgul. Dört defa daha denedi. Yine meşgul. İmkânsız bir şeydi bu. Bu sefer müdürü çevirdi. Nihayet bir ses duyuldu.

— Bir türlü santralı çıkartamıyordum, dedi Henry. Benim için arayabilir misiniz?

— Hayır.

Henry Durango bu cevap karşısında oldukça şaşırdı.

— Hayır da ne demek? En kısa zamanda sizi patronunuza şikayet edeceğim.

Karşısındaki ses alaylı bir şekilde:

— Zaten sizi santrale bağlamamamı bana söyleyen de o. Yani, Bunny Capistrano.

Henry Durango bir an duyduklarına inanamadı.

— Bunny Capistrano mu? Ama niçin?

— Flamingo Oteli'nin sahibi Bunny Capistrano'dur.

Henry terden sırlsıklam olmuş bir vaziyette olduğu yerde çakılıp kalmıştı. İnanmak istemiyordu. Ne olursa olsun, tekrar denemek istiyordu. Yerel santralı bulmak için 9'u çevirdi. Las Vegas'ta, Bunny Capistrano'ya bağlı olmayan bir polis teşkilatı olmalıydı.

Meşgul. Henry Durango için sürekli meşguldü.

Yavaşça kapıya yöneldi. Biraz araladı. Koridorda 20 metre ilerde bir yabancı duvara yaslanmış, ayakta bekliyordu. Kapıyı hemen kapattı. Korku içinde Nikon'a baktı. 50 bin dolar oldukça çekiciydi.

III. BÖLÜM

Altın kaplamalı telefon melodili bir sesle çalmaya başlayınca, Bunny Capistrano kravatını bırakarak ahizeyi kaldırdı.

— Evet, ne haber?

— Hâlâ odasında. Dışarı çıkmadı, dedi Flamingo Oteli'ndeki adamlarından biri.

— Aptal herif! diye gürledi Bunny Capistrano.

Ve sert bir şekilde ahizeyi yerine koydu. Öfkeden kıpkırmızı kesilmişti. Her sabah giyinmesini seyreden Dobermanı yanına gelerek bacaklarına sürtünmeye başladı. Acımasızca hayvanın böğrüne bir tekme indirdi. Köpek acıyla arkaya doğru sıçrayarak masanın altına daldı, hırlayarak parlayan dişlerini gösterdi... Bunny Capistrano keyifli olduğu bir zaman köpeğinin dişlerini altın kaplattırmıştı. Fakat hayvanın hırlaması onu çok öfkелendirdi.

— İt! diye gürledi. Nankör!

Kızgınlıkla eline ilk geçen şeyi fırlattı. Oval biçimli külçe altından yapılmış kenarı pırlantalarla süslü Piaget marka bir saatti bu.

Saat havada uçtu ve biraz sonra pencere camıyla birlikte küçük parçacıklar halinde yere saçıldı.

— Orospu çocuğu! diye gürledi. Bunny Capistrano.

Biraz olsun yatışmak için bir puro aldı.

Bu aptal fotoğrafçı bir kasa dinamitin fitilini tutuşturmuştu ve büyük bir felakete yol

açmadan işi hemen halletmeliydi.

Kendini oldukça bitkin hissediyordu. Bu tür operasyonlar artık ilerlemiş olan yaşı için ağır geliyordu. Fakat artık geri dönüş yolu yoktu.

*

**

Telefon bir dakikadır sürekli çalışıyordu. Henry Durango sonunda açmaya karar verdi. Aradan iki saat geçmişti. Bu Bunny olmalı diye düşündü. Şimdi dışarda öldürücü bir sıcak başlamıştı.

— Karar verdiniz mi? diye sordu ihtiyar Mafya lideri.

Bunny'nin sesi herhangi bir ifadeden yoksundu.

— Evet, dedi Henry. Neredesiniz?

— Niçin sordunuz?

— Sizinle konuşmak istiyorum, ama yalnız olarak. Gorillerinize söyleyin, etrafımdan çekilsinler.

Bunny Capistrano güldü, sesi oldukça yumuşaktı.

— Uzakta değilim. Dunes'da Royal Box' tayım. Sizi bekliyorum. Adamlar konusunda endişelenmeyin, biraz sonra kaybolurlar. Zaten kimse size kötü bir şey yapmak istemiyor.

Henry de bundan son derece emindi ya!..

Henry telefonu kapattıktan sonra birkaç dakika bekledi, sonra kapıyı yavaşça açtı. Biraz önceki adam yerinde yoktu. Henry bir elinde Nikon, ihtiyatla ilerledi ve lobiye girdi. Orası da bomboştu, hatta memurlar bile yerlerinde yoktu. Kapıya doğru ilerlerken hasımlarının, filmi Nikon'dan çıkaramadığını

bilmediklerini düşündü. Kapının koyu renk camlarının arkasından parka baktı. Cadillac hâlâ Volkswagen'in yanındaydı.

Ağır kapıyı yavaşça açtı ve dışarı çıktı. Aynı anda sıcak ve bunaltıcı bir hava yüzüne çarptı. Adım attıkça ter içinde kalıyordu. Sakin adımlarla parkı geçti ve biraz ilerden sağa, Flamingo Road'a saptı. Ayaklarının altındaki asfalt âdeta erir gibiydi. Cadillac'tan çıkan bir adam Dunes Otel'i'ne doğru yürüyen fotoğrafçıya baktı. Henry anacaddeye girdiğinde iki taraflı akan yoğun trafik karşısında biraz bekledi. Dunes'un önünde sıra bekleyen taksiler vardı. Henry karşıya geçti, fakat otele gireceğine taksilerin bulunduğu yere doğru hızla yürümeye başladı, ilk sıradakine bindi.

— Mac Carran'a, dedi. Çabuk!

Taksi hareket etti.

— Sir. Uçağınız kaçta kalkıyor?

Henry anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı ve başını çevirip geriye baktı. Dunes'un önündeki hareketlilik hâlâ devam ediyordu. Araba biraz ilerden Tropicana Avenue'ye dönene kadar bu kargaşalığı izledi. Artık "'Strip" in lüks ve şatafatlı otellerinden giderek uzaklaşıyorlardı. Araba yakıcı güneşin altında eriyen asfalt üzerinde âdeta uçuyor gibiydi. Tam bu sırada telsiz telefonun ışığı yanıp sönmeye başladı. Henry'nin kulaklarında yankılanan bir ses duyuldu. Şoför söyleneni dinledikten sonra başını arkaya çevirdi, kızgın bir sesle:

— Eee! Dunes'a olan otel borcunuzu ödemedен yola çıktığınızı bana söylememişsiniz! dedi.

Ayağını gaz pedalından çekti ve araba

yavaşlamaya başladı. Henry bütün kanının donduğunu hissetti. Bunny Capistrano'yu fazla küçümsemiş olduğunu düşündü.

— Fakat bu doğru değil! diye itiraz etti. Ben Dunes'a girmedim bile.

Şoför gülererek yavaşladı ve yolun kenarında durarak geriye dönmek için trafiği kontrol etmeye başladı.

— Dunes'un güvenlik servisi bütün taksileri telsizle uyardı. 900 dolarlık sahte bir çek vermişsiniz. Tabii bu yanlış bir ihbar da olabilir... Ne olursa olsun sizi oraya götürmeye mecburum.

Henry Durango hemen ellerini cebine daldırarak bir tomar banknot çıkarıp şoföre uzattı.

— Beni Mac Carran'a götürün, dedi. Çağırıp duymadığınızı söylersiniz.

Şoför başını salladı.

— İmkânsız. Eğer böyle bir şey yaparsam bir daha Vegas'ta çalışmam.

— Pekâlâ, o zaman beni FBI'ya götürün.

Şoför tekrar başını salladı.

— Sizi Dunes'a götürüyorum. Merak etmeyin bu seferlik para da almayacağım.

Henry Durango hiçbir şeyin fayda etmeyeceğini anlayınca, kapıyı açarak dışarı fırladı. Şoförün bağırımlarına aldırmadan ters istikamette koşmaya başladı. Açık bir alana gelince durdu. Kalbi yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyordu. Nefes nefeseydi. Birkaç dakika sonra Bunny Capistrano'nun bütün adamlarının etrafını saracağından emindi. Çölden farksız olan bu bölgede ise saklanacak bir yer bulmak olanaksızdı.

Tropicana Avenue'ye yürümeye başladı.

FBI'ı veya San Francisco Star'ı aramak için bir telefon kulübesi bulmalıydı. Fakat görünürde kulübeye benzer hiçbir şey yoktu. Biraz ilerden gelmekte olan taksinin telsiz telefon anteni olmadığını görünce arabayı durdurdu.

— Beni 4. Cadde'nin Fremont ile kesiştiği köşeye götürün

Şoför hiçbir şey söylemeden arabayı hareket ettirdi. Artık havaalanına gitmekten bile korkuyordu. Bunny Capistrano'nun bu kadar güçlü bir adam olabileceğini düşünmemişti. Önce Nikon'u ve filmi saklayacak bir yol bulmalıydı. Birden aklına bir fikir geldi. Kendi kendine gülümsedi.

Yarım saat sonra şehrin diğer ucundaki Fremont'un köşesinde durdular.

Henry nazik bir şekilde şoförü selamlayarak indi. Parlak neonların göz aldığı ve ünlü gazinoların bulunduğu bir yerdi burası. Henry taksinin uzaklaşmasını bekledikten sonra Golden Nugget'i ve Horse Shoe'yu arkasına alarak 4. Cadde'ye doğru yürümeye başladı.

*

**

"Nevada Eyaleti kanunlarına göre numaralı gözlük ve takma dişlerin rehin bırakılması yasaktır."

Henry'nin bakışları rehin karşılığı ödünç para verilir yazılı kâğıttan bu pankarta kaymıştı. Daha sonra kasanın yanında duran yaşlı adama baktı. Adam burun kıvrarak Nikon'u inceliyordu.

— Evet! Alıyor musunuz?

İhtiyar başını kaldırarak, karşısındakini küçümser bir tavırla baktı.

— Otuz dolar.

Henry önce itiraz etmeyi düşündü, fakat hemen vazgeçti.

— Pekâlâ. Fakat hiçbir şekilde satılmasını istemiyorum.

— Bir aydan önce satılmaz. Verdiğim kartta tarih yazıyor.

Üzerine tarih zımbalanmış pembe bir kart uzattı. Daha sonra arkasında duran kasayı açarak 10 dolarlık üç banknot çıkardı. Nikon'un üzerine bir kâğıt ilâştirerek makineyi rafın üzerine koydu. Raf gitar ve kemanlarla doluydu. Görünüşe bakılırsa Las Vegas şanssız müzisyenlerle kaynıyordu...

Henry Durango sokakta kendini iyi ce rahat hissetmeye başladı. Telefon etmek için Golden Nugget'e girdi. Bir oyun masasının çevresine birikmiş kalabalık arasından kendine yol açarak telefona yaklaştı. Kutuya bir jeton atarak kabinenin kapısını kapattı. Otuz saniye sonra, gazete santralının sesi duyuldu.

— Bana James Mac Cord'u bağlayın, dedi. Çok acele!

— İsminiz lütfen.

— Henry Durango.

Mac Cord, onu bu işe yollayan siyasi makale yazarıydı. Henry onun sesini duyunca, heyecanla:

— James, onu buldum! Fotoğrafını da çektim! dedi.

— Harika! diye bağırды Mac Cord. Çabuk gel. Senin haberı olacak bu,

Henry bir elinde ahize, salonu gözetliyordu. Birden, mavi üniformalı iki polis kumar makinelerinin arasından çıkıverdi. Henry midesine bir tekme yemiş gibi oldu. Onların arkasında Country Club'te kendisini kovala-

yan siyah gözlüklü adam da vardı. Birden, rehincinin verdiği kâğıdın üstünde olduğunu hatırladı.

— James, diye haykırdı. Kapatmak zorundayım. Beni izleyenler var, FBI'a haber ver.

Henry ahizeyi yerine koyduğu anda, gözlüklü adam onu farkederek iki polise bir şeyler söyledi.

Üç adam oyuncularını ite kaka kabine doğru koşturmayla başladılar. Henry Durango her taraftan sıkıştırılmış olduğunu anladı. Siyahlı adam artık onunla aynı geçitte koşuyordu. Elinde sıkı sıkıya tuttuğu kâğıttan kurtulmak için ancak birkaç saniyesi kalmıştı.

— Dur! diye haykırdı arkasındaki.

Polislerden biri salonun öbür ucunda elinde bir 38'likle duruyordu. Henry korku içinde etrafına bakındı. Biraz ilerde omzunda asılı duran çantasıyla ince zayıf bir genç kız farkettiler. Kız bütün dikkatini önündeki makineye vermiş, büyük bir hararetle tuşlara basıyordu.

Ani bir kararla ona yöneldi. Pembe kartı aralık duran çantasından içeri bıraktı ve koşturmayla devam etti. Arkasındaki dirsek darbeleriyle kendine yol açarak geliyordu. Nihayet bir el Henry Durango'yu omzundan yakaladı. Silkinerek kurtulmaya çalıştıysa da rakibi oldukça kuvvetliydi.

İki polis yanlarına gelir gelmez hemen ellerine kelepçeyi taktılar. Henry umutsuzca kurtulmaya çalışıyordu.

— Bırakın beni! diye haykırdı. Ben gazeteciyim, hiçbir şey yapmadım!

Polislerden bir tanesi 38'liğin kabzasıyla hafifçe başına vurdu.

— Kapa çeneni! Birazdan anlatırsın derdini!

Meraklı bakışlar altında kapıdan çıktılar. Polis arabası Golden Nugget'in tam önündeydi.

— Beni nereye götürüyorsunuz? diye sordu gazeteci.

Polislerden biri:

— Hesap vermen için Bunny Capistrano'ya diye açıkladı. Dokuz yüz dolar kazıklamışsın onu.www.cizgiliforum.com

— FBI'a gitmek istiyorum, diye haykırdı. Beni kanunsuzca tutuyorsunuz.

— Çeneni yorma. Her gün senin gibi bir düzine topluyoruz. Hem zaten Bunny seni yemez, sana küçük bir ders vermek istiyor. Sonra istersen FBI'a gidersin...

— Beni öldürecek o, diye bağırdı.

Üçüncü adam hiç konuşmuyor, siyah gözlüklerinin arkasından sürekli Henry'yi izliyordu. Henry'yi arabaya sokan polis kulağına doğru eğilerek:

— Fazla konuşma, yoksa sana çölde fazladan bir tur yaptırır, dişlerin elinde geri getiririz. Sanırım karın buna çok sevinir, dedi.

Biraz sonra araba Dunes'un girişinde durdu. İki polisin eşliğinde Henry lobiye girdi. Klimanın verdiği serinlik bir an içini titretti.

Gözlüklü adam iki polise dönerek:

— Bunny, Royal Box'ta! dedi.

Royal Box, yirmi bir ve rulet masalarının bulunduğu salonun köşesinde karanlık bir bardı. Çeşitli oyuncuların arasından geçerek bara girdiler. Tek bir masanın haricinde tüm masalar boştu. İriyari kel kafalı ve yeşil takım giymiş bir adam bu tek masayı işgal ediyordu.

Önünde altın kaplamalı bir telefon vardı.

Dinamit lokumu büyüklüğündeki iki puro-yu polislere doğru uzatarak:

— Bravo! Polis Teşkilatı'nın en iyi elemanları olduğunuz kuşku götürmüyor doğrusu. Onu bırakabilirsiniz, dedi.

Polislerden biri kelepçeleri açtı. Henry uyuşan bileklerini ovuştururken Dunes'un üniformalı iki özel polisi hemen etrafını çevirdi. Bunny Capistrano diğer iki polise döndü.

— Neden yarınki şova gelmiyorsunuz? Eşlerinizin bundan çok hoşlanacağına eminim. En önden dört bilet ayırtırım, ne dersiniz?

Polisler şaşkın bir vaziyette mırıldanarak teşekkür ettiler. Casino De Paris'deki tek bir şov biletinin fiyatı 25 dolardı. Polislerden biri Henry'yi almak için ne kadar beklemeleri gerektiğini sordu. Bunny Capistrano oldukça sevimli görünmeye çalışarak:

— Hiç zahmet etmeyin! dedi. Şikayetçi olmak niyetinde değilim. Ne de olsa genç bir delikanlı. Yalnızca küçük bir kâğıt imzalattıracağız, ondan sonra istediğini yapabilir.

İki polis daha fazla ısrar etmedi. Şerifle yakın dost olan bu adamı kızdırmak işlerine gelmiyordu. Üstelik, bedavadan dört bilet ve kanlarıyla gidebilecekleri harika bir şov...

Bunny Capistrano'yu selamladılar ve tekrar teşekkür ettikten sonra lobiye doğru yürümeye başladılar. İki adamın uzaklaşmasını bekleyen Bunny:

— Büroma götürün onu! diye emretti adamlarına.

Üniformalı özel koruyucular Henry Durrango'yu iki kolundan tutarak resepsiyonun

sağındaki kapıya doğru yürümeye başladılar. Yeşil halı kaplı penceresiz bir odaya girdiler. Siyah gözlüklü adamın bir işareti üzerine iki koruyucu ortalıktan kayboldu. Bunny içeri girerek kapıyı arkasından kapattı. Henry odanın ortasında ayakta duruyordu. Korkusundan yüzü sapsarı kesilmişti. Gözlüklü adam yavaş yavaş yanına yaklaştı ve Henry ne olduğunu anlamadan karaciğerine bir yumruk yiyince kismaya başladı. Adam oldukça profesyonel bir dövüşçüydü.

Henry duvara yaslanmış bir şekilde iki büküm olmuş kıvranıyordu. Celladı tekrar yanına gelerek sol eliyle gömleğinin yakasından kavrayıp onu ayağa dikti ve aceleyle her tarafını aradı. Aradığını bulamayınca hırsla cebinden küçük bir 38'lik Cobra çıkarttı. Silahın kabzasını olanca gücüyle kurbanının ağzına indirdi. Henry acıyla inledi, ağzı kanla dolmuştu. Gözlüklü adam elindeki silahın namlusunu "Henry'nin ağzına soktu. Henry başı duvara dayalı, güçsüz bir şekilde duruyordu. Bunny Capistrano yavaşça yanına geldi. Gözleri buz gibiydi.

Gergin bir sesle sordu:

— Şu Tanrının cezası filmleri nereye koydun?

IV. BÖLÜM

— Bunny Capistrano meşgul.

Malko oldum olası bu tiplerden hoşlanmazdı. Gözlerini kısarak karşısındaki memura baktı.

— Bay Capistrano beni bekliyor. Ona Washington'dan geldiğimi söyleyin.

Dunes Oteli memuru şaşkın bir şekilde hemen uzaklaştı. Malko gözleriyle onu izliyordu. Adam oyun masalarının arkasından kayarak köşeye doğru ilerlemeye başladı.

Oldukça geniş olan salonun en arka taraflarında poker, bakara ve rulet masaları vardı. Uğultulu kalabalıktan arasıra küfürler ve sevinç çığlıkları geliyordu.

Malko onun yeşil kostümlü iriyarı bir adamın kulağına bir şeyler söylediğini gördü.

İriyarı adam Malko'nun olduğu yere bakarak ona gelmesi için işaret etti.

Malko elindeki küçük deri çantayla kalabalığın arasına daldı.

Malko, kalabalığa dalmadan önce uzun müddet memurun konuştuğu adamı izlemişti. John Gail'in verdiği 200 bin doları teslim edeceği adam buydu: Bunny Capistrano. Tipik bir Mafya şefi...Fakat kendisine parayı veren son derece önemli bir devlet görevlisiydi. Bunun bir tek açıklaması olabilirdi: Ortada bazı tehlikeli şeyler dönüyordu. Las Vegas'a gelince, söylendiği gibi zarfı açmış ve daktiloda yazılmış beyaz karttan başka bir şey görmemişti.

BUNNY CAPISTRANO

455 7629

Hemen bu numarayı aramış ve Bunny Capistrano ile konuşmuştu. John Gail'in adını duyan adam onu hemen Dunes Otel'i'ne beklediğini söylemişti. 200 bin dolara bir an önce kavuşmak istemiş olmalıydı.

Bunny Capistrano, Malko'yu görünce karşılamak için yerinden kalktı ve kalın parmaklarıyla elini ezercesine sıktı. Dazlak' kafası, tombul suratı ile güvenilir bir hava bırakmıyordu insanın üzerinde.

Capistrano'nun masasındaki rahip de yerinden kalkmıştı. Malko'yu başıyla selamladıktan sonra yavaşça gözden kayboldu.

— Las Vegas'a hoş geldiniz!

Sesi oldukça kısıktı. Malko'ya oturması için yer gösterdikten sonra masasına geçerek koltuğuna gömüldü.

— Sizi karşılamaya gelemediğim için özür ilerim. Fakat Peder Crawley'den bir türlü aşımı kurtaramadım. Aşağı yukarı her gün gelip bir önceki gün kazanan müşterilerimin adlarını sorar . Yardım toplamak için tabii....

Malko hemen konuya girdi.

— John Gail bunu size bırakmamı söyledi, dedi. Ziyaretimin sebebi bu.

Bunny Capistrano,. Malko'nun masa üzerine bıraktığı çantaya sanki içinde patlamaya hazır bomba varmış gibi baktı.

— İçinde ne var?

— Bilmiyorum, dedi Malko. Size getirmekle görevlendirildim sadece.

Yaşlı adam şaşırmış ve şüphelenmiş görünüyordu. Purosunu küllükte söndürerek ayağa kalktı.

— Evime gidelim. Burası IRS'nin* adamlarıyla dolu.

Arkada Malko olmak üzere salondan geçtiler. Otelin girişindekiler hep birden koro halinde "Good morning, Bunny"dediler. Şoför onu görünce Continental Mark IV'den dışarı fırladı ve büyük jestlerle gece mavisi Cadillac'ın kapısını açtı.

— Eve gidiyoruz Kenny! dedi Bunny Capistrano.

— Pekâlâ patron.

Malko başkanlık özel danışmanının bu adamla olan ilişkisini çok merak ediyordu. Beyaz Saray'a kokteyle gelecek bir tipte değildi.

Cadillac'a gelince, araba hayli tuhaftı. Oturdukları arka koltuk Saba Melikesi'nin yatağı gibi kıpkırmızı bir kadifeyle kaplıydı. Koltuğun önünde Casino de Paris kızlarının rahatça şov yapabileceği bir bölüm vardı.

Bunun dışında bir buzdolabı, iki telefon renkli televizyon, otomatik açılıp kapanan iki üst kapak dikkati çekiyordu. Malko'nun bakışlarını yakalayan Bunny hafifçe gülümse-di.

— Güzel değil mi? Değeri 36 bin dolar. Küçük bir çocukken hep bir arabam olmasını isterdim. Bu ise şimdi bana evimi aratmıyor.

Gerçekten de Cadillac küçük bir banliyö evinden farksızdı.

Desert Inn Country Club'e kadar tek bir kelime konuşmadılar. Kenny çabucak aşağı inip kapıyı sonuna kadar açtı. Villa, Bunny Capistrano'nun kişiliğiyle tam bir uyum

(*) Ulusal Gelir Servisi

içindeydi. Kalın duvarlar ve sırlı büyük pencereler binaya ürkütücü ve hüznü dolu bir hava veriyordu.

Kenny birer şişe viski, Pepsi Cola ve su ile bardak getirdikten sonra ortalıktan kayboldu. Bunny Capistrano Malko'nun karşısındaki koltuğa gömülmüş sigarasını içiyordu.

— Hikâyenin aslı nedir? diye sordu.

Malko elindeki deri çantayı alçak sehpanın üzerine bırakarak:

— Bunu size vermekle görevlendirildim. Başka hiçbir şey bilmiyorum.

— John Gail bana bir şey bildirmedi, diye homurdandı Capistrano.

Durum giderek karışıyordu. Malko :

— Yolda gelirken küçük bir kaza sonucu çanta açıldı, diye açıkladı. İçinde deste halinde iki yüz bin dolar var.-

Bunny Capistrano bir an elindeki sigarayı yutacak gibi oldu.

— Aptal! diye mırıldandı. Geri zekalı aptal!

Bütün bu hitapların John Gail'e olduğunu anlamak güç değildi. Capistrano elindeki sigarasını Malko'ya doğru sallayarak:

— Yani, şimdi siz bana bütün bu mangırları görüp de bunlarla tüymeden geldiğinizi mi söylüyorsunuz? Siz kaçık mısınız?

Malko böyle bir tavır beklemiyordu. Genellikle bu miktar bir para getiren kişinin eli ayağı öpülürdü.

— Ben biraz önce söylediğiniz şeyi yapacak karakterde değilim. Artık işim bitti, gidiyorum.

Yerinden kalktı, kapıya yönelirken:

— Bir dakika bekleyin, diye seslendi

Bunny. Yanıma gelin!

Malko yavaşça yaklaştı. Soğukkanlılığını korumaya çalıştıysa da birden tüm kanının donduğunu hissetti. Bunny'nin açtığı kasanın rafları deste deste banknotlardoluydu. Bunny gülerek bir deste aldı. Malko hepsinin yüzlük olduğunu gördü.

— İki milyon altı yüz elli dört bin sekiz yüz dolar var burada, dedi. Yarın biraz daha çoğalacak. Bir ay sonra ikinci bir kasa almak zorundayım ve bütün bunların bir kuruşuna bile dokunamıyorum.

— Niçin?

— Çünkü ne zaman bir paket sigara alsam IRS'nin bir ajanı hemen not ediyor. Eğer senede beş bin dolardan fazla harcarsam vergi kaçakçılığı iddiasıyla anında büyük jürinin önüne çıkarılırım. Sonra da Leavenworth'ta beş veya on yıl. Anlayacağınız iki yüz bin doları istemiyorum.

Malko hemen sözünü kesti:

— Para benim değil. John Gail bunu size vermemi emretti.

— Para onun! diye gürledi Bunny Capistrano. Hepsini ona geri götüreceksiniz.

Malko başını salladı.

— Görevim bunları buraya getirmektir. Ayrıca bunun için ücretim de ödendi.

— Ne kadar?

— Yirmi bin dolar.

Bunny Capistrano kasadan bir avuç para çıkardı.

— Hepsini geri götürmeniz için kırk bin dolar veriyorum. Ayrıca, o salağa da bir mektup göndereceğim.

— Kabul edemem.

Kimsenin istemediği iki yüz bin dolar oradan buraya atılan paçavraya benziyordu. Bunny Capistrano'nun iri sarı gözleri Malko'nun üstüne çevrildi.

— Ya bunlarla birlikte Vegas'tan ayrılırsınız, ya da kafanızda küçük bir delikle sonsuza dek çölde kalırsınız.

Onun gibi biri boş konuşmazdı. Durum gittikçe can sıkıcı oluyordu. Malko'nun yine merak duygusu kabarmıştı. Bu konuda yalnızca John Gail'den bilgi alabilirdi.

— Pekâlâ, dedi. Kabul ediyorum.

Bunny Capistrano yavaşça koltuğuna oturdu ve yazmaya başladı. Biraz sonra elindeki zarfı Malko'ya uzattı.

— Bunu John Gail'e verin. Eğer patronunu ve kendisini tehlikeye atmak istemiyorsa, bu parayı iyi saklasın.

Malko bir an yanlış duyduğunu sandı. John Gail'in "patron"u ABD Başkanı idi... Birden holde ökçe sesleri duyuldu. Malko başını çevirince, kırmızı mayo giymiş, bir genç kızın içeri girdiğini gördü. İnce uzun, bronz bacakları ve omzuna düşen siyah saçlarıyla tam bir âfetti kız.

Banknotları görünce durdu. Gözlerinde açgözlü bir ifadeyle sordu:

— Bunny, bunlar da ne...

Bunny Capistrano ters ters baktı.

— Önce merhaba diyemez misin, aptal?

Daha sonra Malko'ya dönerek:

— Size Sandy'yi tanıtayım. Biraz aptaldır, ama Kansas'ın batısında ondan iyi iş tutan yoktur.

— Nereden biliyorsun? Üç aydır beni becerdiğin bile yok, koca domuz, dedi genç

kız.

Malko nasıl davranması gerektiğine şaşırdı. Bunny pis pis sırttı.

— Belsoğukluğuna yakalanmaktan korkuyorum, kızım!

Sandy hırsla Malko'nun karşısına dikildi.. Elleri kalçasında, Bunny'ye sırtını dönmüş bir vaziyette:

— Belsoğukluğundan korkar mısınız? diye sordu.

Nazik an dedikleri buydu. Malko hafif bir gülümsemeyle yetindi. Sandy bikinisinin altını tutarak yavaşça aşağıya sıyırmaya başladı.

Gözlerinde fahişelere özgü bir ifade vardı.

— Bu koca domuzun da dediği gibi gerçekten iyi iş tutarım. Villada birçok oda var. Gelin, boş durmayalım...

Bunny tek bir kelime söylemeden yerinden kalktı, elindeki sigarasını kızın göğsünün altına bastırdı.

Sandy acıyla haykırdı ve geri dönerek ağır kristal bir kültablasını kapıldığı gibi Bunny'ye fırlattı. Tabla Bunny'nin sağ kulağını sıyarak geçti ve biraz ilerde duvara çarparak parçalandı. Bunny hiç kıpırdamamıştı. Sandy'nin yüz ifadesi birden değişti:

— Canımı acıttın, dedi.

Bunny Capistrano ifadesiz bir sesle:

— Defol! dedi. Mösyö bir işadamı. Seni becermeye zamanı yok.

Sandy koşarak odadan çıkınca Bunny Capistrano:

— Sandy gerçekten iyi kızdır dedi. Fakat nezaket nedir bilmez... Arabam sizi Mac Carran'a götürecektir. Eğer Vegas'a gelerseniz beni arayın. Misafirim olursunuz ve felekten

birkaç gün çalarsınız. Sandy gibi bir sürü kız var burada. Canınızın sıkılmayacağından eminim.

Sustu. Dudaklarını büzerek:

— John Gail'e söyleyin, ateşle oynamasın. Mektubumu da vermeyi unutmayın.

Bunny kapıya kadar Malko'ya eşlik etti. Mavi Cadillac'a binene kadar onu izledi. Oldukça rahatlamış görünüyordu. Ne de olsa, bir ton dinamitin üzerine oturmuş olan o değil, Malko'ydu.

*

**

Malko çantaya baktı. İki yüz kırk bin dolar. Bir servet. Bir an Washington yerine Viyana'ya dönmeyi düşündü. Fakat karşısındakiler küçümsenecek cinsten değildi. Ayrıca kimsenin istemediği iki yüz bin doların hikâyesini öğrenmek için bir an önce Washington'da olmayı arzuluyordu.

V. BÖLÜM

"Buzkıran" Joe tabağındaki fındıklı kremanın sonunu da sıyırdı. Daha sonra elinin tersiyle ağzının kenarlarına bulaşan çukolata artıklarını sildi.

Gözlerini boş odanın ortasına, tahta bir iskemlede elleri bağlı olan Henry Durango'ya çevirdi. Yediği darbelerden başında yer yer şişler vardı. Yüzü morarmış, sol gözü tamamen kapanmıştı.

— Bunny'yi kızdırmakla hiç iyi etmedin, dedi Joe. Ben ağzındaki baklayı çıkartmasını bilirim.scannedbydarkmalt1

Joe yavaşça yerinden kalkarak Henry Durango'ya yaklaştı. Sırıtiyordu.

Yüzünü saklamaya çalışan fotoğrafçının karnına bir tekme attı. Henry elleri karnında yere kapaklandı.

— Eğer fotoğrafların yerini söylemezsen, daha acımasız davranacağım.

Fotoğrafçı bir şey söylemedi. Makinenin nerede olduğunu söylediği takdirde Dunes'dan sağ çıkamayacağını biliyordu. Dayanması gerekiyordu. Bunny Capistrano en sonunda onu bırakmak zorunda kalacaktı. Henry'nin sessiz kaldığını gören "Buzkıran" Joe omuz silkerek cebinden parlak bir şey çıkarıp yanına geldi ve dizlerinin üstünde çömeldi. Elindekini yerde yatanın burnunun altına dayadı.

— Bunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi? Parmağının hafifçe bir yere dokunmasıyla

üç santim boyunda küçük bir bıçağın dışarı fırlaması bir oldu.

— Buna "Arkansas kürdanı" derler. Köylüler bunu dişlerini temizlemek için kullanırlar. Eğer konuşmamakta ısrar edersen ben bunu başka şey için kullanacağım. Bak şimdi.

Elindeki bıçağı Henry'nin gözlerinin önünde dolaştırdı. Henry korkudan haykırmamak için dişlerini sıktı. Joe'nun açılıp kapanan burun deliklerini görüyordu. Adam sağ koluyla boynuna bastırdı. Neredeyse nefesi kesiliyordu. Son bir güçle bağırdı. Fakat sesini kimse duymazdı.

Birden, sol kulağında bir yanma hissetti. Elini kulağına götürdü. Geri çektiğinde eh' kan içindeydi. Midesi bulandı ve hemen çıkardı. Joe yerden birşey alarak Henry'nin yüzüne yaklaştırdı.

— Küçük bir parça kestim henüz. Geriye daha epeyce var...

Henry Durango adamın elindeki küçük et parçasına baktı. Kendi kulak memesiydi bu. Yeniden midesi bulandı.

— Filmin yerini söylüyor musun?

Henry belli belirsiz bir şeyler mırıldandı. Joe elindeki aletle tekrar üzerine eğildi.

Bu defa Henry korkunç bir çığlık attı. Bu seferki suçu söylediği birkaç kelimeydi.

•
**

Cadillac çukur dolu dar yolda arkasında sarı bir toz bulutu bırakarak ağır ağır ilerliyordu. Görünürde en ufak canlı bir varlık yoktu. Etrafı çıplak tepelerle çevrili ve yer yer tuz kümeleriyle dolu Ölüm Vadisi'nde sıcaklık

50 dereceydi. Temmuz ayı turistler için hiç de uygun bir ay değildi.

Kenny somurtkan bir suratla kullanıyordu arabayı. Kenny'nin yanında "Buzkıran" Joe bademli çukulatasını yiyordu. Üç saattir yoldaydılar. Bunny Capistrano, arkada kırmızı kadifelere gömülmüş, purosunu içiyordu.

Yol hemen önlerinde ikiye ayrılıyordu. Kenny yavaşladı ve Joe'nun işaret ettiği yere döndü. Yüz metre sonra ani bir frenle sarsıldılar. Yol tahta bir barikatla kapatılmıştı.

— Ne oluyor? diye sordu Bunny Capistrano.

Kenny başını geri çevirerek:

— Yol kapalı, patron! dedi.

Bunny her zamanki sakın sesiyle:

— Joe, sen ilgilen! dedi.

Joe dışarı çıktı. Bir an cehenneme girdiğini sandı. Toprak sıcaktan eriyor gibiydi. Barikatta ulaşmak için on metrelik mesafeyi aşana kadar terden sıırıslıslam oldu. Kemerinden siyah bir 38'lik çıkararak kilide yöneltti ve tetiğe bastı. Kilit küçük parçalar halinde etrafa yayılırken patlama sesi ıssız vadide uzun süre yankılandı.

Joe barikadı kaldırdıktan sonra Kenny'ye ilerlemesi için işaret etti. Sonra arabaya binerek birkaç dakikadır özlemim çektiği serin havayı ciğerlerine doldurdu. Yirmi dakika daha dolambaçlı yolda ilerleyerek kanyona indiler bir virajı dönerek geniş bir düzlüğe ulaştılar. Her yer bembeyaz bir toprak örtüsüyle kaplıydı. Kenny arabayı durdurur durdurmaz Joe aşağı inerek arka tarafa yürümeye başladı. Bagajı açtı. Henry Durango elleri ve ayakları bileklerinden bağlı, başı

kanlar içinde yarı baygın yatıyordu.

— Kenny, gel bana yardım et! diye bağırdı Joe.

Birlikte fotoğrafçıyı bagajdan çıkararak biraz ilerdeki küçük tuz gölüne taşıdılar. Beyaz zemin ayaklarının altında çıtırdıyordu. Bunny Capistrano'nun bakışları altında hiç konuşmadan yürüyorlardı. Joe halinden memnun değildi. Uzun süredir Bunny ona hep kolay işler veriyordu. 38'liğin şarjörünü sıradan birinin kafasına boşaltmak, ya da parasını ödemeyen bir müşterinin bacaklarını kırmak. Bu tür işler canını çok sıkıyordu.

Kenny, mahkûmun başında beklerken Bunny de dışarı çıktı. Elinden puroyu atarak Henry Durango'ya ilerledi.

— Bu senin son şansın, dedi. Seni güneşte kavrulmaya bırakacağım. Eğer filmi verirsen hâlâ kurtulma şansın var.

Henry Durango cevap vermedi. Şiş ve morarmış dudakları çok acı veriyordu. Kesik kulakları ise müthiş sızlıyordu, Bunny'nin blöf yaptığını düşündü. Dayanmalıyım diye söyledi kendi kendine. Yaşlı adam başını sallayarak Cadillac'a bindi. Arkasından Joe ve Kenny de onu izlediler.

Kenny aradaki cam bölmeyi kaldırarak:

— Ne yapacağız, patron? diye sordu.

Bunny elindeki puronun külünü silkeledi.

— 7. kanalı aç. Güzel bir film var.

Koltuğa iyice gömülerek ayaklarını uzattı. Saat bire geliyordu. Güneş en az beş saat daha dışarıyı kavuracaktı. Henry Durango birşey içmeden iki saatten fazla dayanamazdı. Cadillac'ın içinde hava oldukça serindi. Joe televizyonu açarak torpido gözünden bir

çukulata çıkardı. Kenny ise uyuklamaya başladı.

*

**

Polis görevlisi Fred Magruder ahizeyi kaldırıp şerifi aradı:

— San Francisco Star'dan biri aradı, dedi. Muhabirlerinden birinin Bunny Capistrano hakkında çok önemli deliller bulduğunu bildirmesinden sonra kaybolduğunu iddia ediyor. Olayı FBI'a bildireceğim diye kıyametler koparıyor. Bir saattir belki on kere telefon etti.

Şerif Tom Hannigan sıkıntıyla içini çekti ve sıkı bir küfür savurdu. San Fransisco oldukça uzaktı. Bir anlık tereddütten sonra emrindeki memura:

— Ona şöyle de: Şehre giren her kişiyle ilgilenemeyiz. Böyle bir şeyden de haberimiz yok.

Memur alçak sesle bir şeyler mırıldanır gibi:

— Geçen gü t Joe'nun, Bunny Capistrano' ya götürüleceğim diye bize tutuklattırdığı adam olabilir bu.

Şerif Hannigan'ın küçük gözleri kısıldı.

— Bu başbelasını defet. Bunny Capistrano Lâs Vegas'ın en saygıdeğer kişilerindendir.

*

**

Henry Durango inliyordu. Yüzü mosmordu. Saat iki buçuktu.

Ölüm Vadisi'nin güneşine dayanmak imkânsızdı.

Cadillac'ın koyu renk camlarının arkasından Bunny biraz ilerde yerde yatan adama bakıyordu.

— Git konuş! diye emretti Joe'ya. Konuşmazsa geberteceğini söyle.

Joe birkaç saniye sonra kurbanın yanındaydı. Henry komadaydı. Joe konuştu, ama hiçbir cevap alamadı. Koşarak Cadillac'ın yanına geldi.

— Ölmek üzere, patron.

Bunny Capistrano oturduğu yerden sıçradı.

— Çabuk çöz onu. Tanrım! Konuşması lazım. İçecek bir şeyler ver.

Joe ile birlikte Kenny de harekete geçti. Biraz sonra Henry elleri çözülmüş vaziyette inliyordu. Kenny bir kutu bira açtı ve Henry'nin ağzına boşalttı. Fakat adam hepsini geri çıkardı. Bunny Capistrano purosunu kavrulan kumun üzerine attı.

— Film! Tanrım, film!

Henry Durango hıçkırdı. Bunny adamın yerinden fırlayacakmış gibi duran gözlerine baktı. Ölmekte olan adamın suratına sinirle bir tekme attı.

— İşini bitir! diye bağırdı Joe'ya.

Joe arabaya gitti, bagajdan bir tüfek çıkardı ve sallana sallana Henry'nin yanına geldi. Karnına hedef alarak iki defa arka arkaya tetiğe bastı.

Joe bagajdan iki kürek çıkardı. Birini Kenny'ye vererek kazmaya başladılar.

Bunny biraz yatışmış bir şekilde arabaya döndü.

Kısık gözle, can çekişmekte olan adamın yanında açılan çukura baktı camı indirerek bağırdı.

— Tamam, bu kadarı yeterli. Şimdi gömün!

Kenny ile Joe oflaya poflaya Henry'yi el ve

ayak bileklerinden tutarak çukurun yanına getirdiler. Fotoğrafçı henüz ölmemişti. İnledi. Joe bir tekmede onu çukura yuvarladı, sonra bagaja yöneldi ve elinde bir torbayla geri geldi. Torbadaki beyaz tozu ölmekte olan adamın üzerine serpmeye başladı,

Yediği mermilerle vücudu hemen hemen ikiye ayrılmış olan Henry hayalet gibi dikleşti, korkunç bir çığlık attı.

Sönmemiş kireti bu. Joe gülerek yerden küreği aldı ve Henry'nin kafasına indirdi. Bu defa fotoğrafçının sesi tamamıyla kesildi...

Kenny ile birlikte cesedin üzerini iyice kapattılar. Bu yol ekimden önce açılmazdı.

Bunny Capistrano yeni bir puro yaktı. Las Vegas'a kadar önlerinde henüz üç saatlik yolları vardı. Kenny arabayı son hızla sürüyordu. Onun da acelesi vardı: İğne saati yaklaşıyordu.

Joe kendi kendine ilk defa tanıklar önünde birini öldürdüğünü düşündü. Bunny Capistrano'ya güvenebilirdi. Fakat Kenny gibi eroinmana asla. Bir gün Kenny kimse farketmeden yavaşca ortadan kaybolabilirdi.

Telefonunun üstündeki ışık birden yanıp sönmeye başladı. Kenny gözünü yoldan ayırmadan:

— Sizi arıyorlar, patron! dedi.

Bunny Capistrano telefonu aldı. şerif Tom Hannigan'ın neşeli sesini duyunca sıkıldı. Tek kelime etmeden anlatılanları dinledi. Sinirli sinirli purosunu çiğnemeye başladı.

Durum düşündüğünden de kötüydü. Kendini patlamaya hazır bir volkanın üzerinde oturmuş hissediyordu. Korkusunu belli etmemeye çalışarak:

— Tom, dedi, beni araman büyük incelik. O delikanlıya ne olduğundan kesinlikle haberim yok. Küçük bir kâğıt imzalattırdım. Bana şehirden ayrılacağını söyledi ve gitti...

Şerifin selam ve sevgilerini ileten cümlesini yarıda keserek ahizeyi yerine koydu. Tom Hannigan, Vegas'ta kanunları ustalıkla uygulayan bir şerif olarak tanınmıştı. Hatta, dostları söz konusu olsa bile.

VI. BÖLÜM

John Gail kuşkuyla Lafayette Square'ın ıssız yollarına baktı. Beyaz Saray'ın tam karşısında yer alan kafede Malko ile beraber oturuyordu. Yoğun trafiğin uğultusu yüzünden oldukça yüksek sesle konuşmak gerekiyordu.

— İzlenmediğinizden eminsiniz değil mi? diye sordu John Gail.

Malko izlenmesi için hiçbir neden görmemişti. Bu iş oldukça garipti. Havaalanına gelir gelmez John Gail'e telefon etmiş ve parayı geri getirdiğini söylediğinde John Gail birden heyecanlanmıştı.

— Sakın buraya gelmeyin. Saat on bir buçukta Lafayette Square'da Cafe Jackson' da buluşalım.

Malko elinde çantayla denilen yere geldiğinde John Gail'i yaramazlık yapmış ufak bir çocuğa benzetmişti. Her an birisi çıkagelecekmiş gibi etrafı gözetliyordu. Böyle bir yerde görüşme yapmadığı anlaşılıyordu. Malko yolculuğunu ve olup biteni kısaca anlattı ve çantayı ona uzattı. Fakat adam sanki çingiraklı yılan görmüş gibi yerinden fırladı.

— Ben... Ben bu parayı alamam, dedi. Bana ait değil.

— Bana da, dedi Malko.

John Gail sanki başkan tarafından gözetleniyormuş gibi Beyaz Saray'dan tarafa baktı.

— Bu parayı bir süre saklarsanız sevinirim, dedi. Biraz düşünmem gerek.

Malko şaşırmıştı.

— Fakat ne yapmamı bekliyorsunuz? Eğer istemiyorsanız bankaya yatırın.

John Gail sanki müstehcen bir kelime söylenmiş gibi yerinden sıçradı:

— Olmaz!

— O zaman büronuzda saklayın.

Adam söylenileni duymamış gibi yaparak:

— Şimdi gitmem gerekli, dedi. Bugün çok yoğun bir iş günü. Sizinle hafta sonu ilişki kurarım.

— Bunny Capistrano size iletmem için bir mektup vermişti. İşte!

— Bir mektup mu?

Malko, onu kendine getirmek için mektup-le birlikte bir kova da su vermek gerektiğini düşündü.

Cebinden çıkardığı mektubu uzattı. Başka-nın özel danışmanı mektubu alır almaz yırtarcasına açıp okumaya başladı. Okudukça yüzündeki kan çekilir gibi oluyordu. Sonunda başını kaldırıp sordu:

— Siz de okudunuz mu?

— Başkalarının mektuplarını okumak gibi bir âdetim yoktur.

— Özür dilerim.

Mektubu katlayarak cebine koyduğunda, Malko da elindeki çantayı yere bıraktı.

— Evet. Bu şekilde benim görevim bitmiş oluyor. Gidiyorum.

— Hayır! Hayır, size daha ihtiyacım var.

Malko'nun elini bile sıkmadan hemen geri dönerek Beyaz Saray'a doğru yürümeye başladı. İki yüz bin dolar yerde, Malko'nun bıraktığı noktada duruyordu.

Böyle bir serveti caddenin ortasında

bırakmak gerçekten delilik olurdu. Çantayı aldığı gibi geri dönerek yürümeye başladı.

Parayı bırakacağı tek bir kimse vardı. CIA'daki patronu Frank Thorpe.

★

— Bu parayı siz saklayın! dedi Frank Thorpe.

— Fakat, ben görevimi bitirdim! dedi Malko. Başka ne isti...

Frank başını sallayarak:

— Henüz bitirmediniz, diye sözünü kesti.

Malko'nun yüzündeki ifadeyi görünce de, güldü.

— John Gail ziyaretinizden önce beni aradı. Sizin yardımınıza ihtiyacı varmış.

— Ne için?

— Bunu size bizzat kendisi anlatacak. Şu andan itibaren "Şirket" için çalıştığınızı bilmenizi isterim. Öncelikle bana karşı sorumlusunuz. Eğer bu sabah gelmemiş olsaydınız, hemen sizinle temasa geçecektim.

Malko konuşmadan dinliyordu. CIA'nın Beyaz Saray özel danışmanını izlemesi gerçekten garipti.

— John Gail'in kanunsuz bir iş yaptığından mı şüpheleniyorsunuz?

Frank:

— Başkanın en çok güvendiği adamdır o, dedi.

Kısa bir sessizlik oldu. John Gail belki başkanın güvenine sahipti, ama CIA açısından durum farklıydı.

— Benden istediğiniz nedir?

— Yarın saat onda ana binada randevunuz var. 6. kat 6510 nolu odada. John Gail orada

olacak. Bütün talimatlarına uyun ve daha sonra beni arayıp olan biten her şeyi anlatın.

Frank odanın kapısını açan düğmeye bastı.

*

★★

Malko 6510 nolu kapının önünde durdu. Onu buraya getiren bina görevlisi arkasında bekliyordu. Kapının yanında beyaz bir telefon gördü. Üzerinde kısa bir yazı vardı: "Çalışma saatlerinde içeri girmek için bu telefonu kullanın."

Ahizeyi kaldırdı, kim olduğunu soran bir ses duyuldu. Malko cevap verdi:

— Prens Malko Linge.

Odanın kapısı kendiliğinden açıldı. Malko içeri girdi.

Oda oldukça küçüktü. Penceresiz odadaki tek masa kapının tam karşısına yerleştirilmişti. Ufak tefek gözlüklü bir adam başını kaldırmak sordu:

— Kimlik kartınız var mı?

Masasının üzerinde büyük harflerle bir yazı vardı: MERVİN GORE.

Memur Malko'nun uzattığı pasaportu incelerken:

—10501 sayılı yasa gereğince sizi uyar-mam gerekiyor, dedi. Bu iş esnasında öğrendiklerinizi bir başkasına anlatırsanız beş ilâ yirmi iki yıl arasında hapse çarptırılırsınız. Bu yüzden yapabileceğiniz en ufak bir yanlışlık bile bağışlanamaz...

Mervin Gore, Malko'ya imzalaması için iki kâğıt uzattı.

Biraz önce bahsettiğim kurallarla ilgili bir anlaşma. Bu kâğıttan bütün bilgileri edindiğiniz yazılı. Lütfen imzalar mısınız?

Bu sırada, John Gail içeri girdi. Gözlerinde bir endişe parıltısı vardı. Mekanik bir şekilde Malko'nun elini sıktı.

— Frank Thorpe sizi aradı değil mi?

Malko başıyla onayladı. Gail daha sonra Mervin Gore'un masasına yaklaştı.

— " D İ N A R " dosyasını verir misiniz, Mervin?

John Gail dosyayı açıp birkaç sayfayı işaretledikten sonra elindekileri Malko'ya uzattı.

— İşaretlediklerimi öğrenin. Daha sonra kafeteryada buluşuruz.

Son derece gizli sırların bekçisi Mervin Gore'un bile okumaya yetkisi olmadığı sırları şimdi Malko okuyordu. En başta Beyaz Saray'ın bir mektubu vardı. Daha sonra Adalet Bakanlığı'na ait mektuplar ve elli yaşlarında gösteren tombul bir adamın fotoğrafı.

Malko'nun zihninde hemen bir olay canlandı. İki sene önce ABD Başkanı, John Gail'in hazırladığı bir dosyaya dayanarak bir tutuklunun af kâğıdını imzalamıştı. Suçlu, esrar kaçakçılığı yapmaktan ve üzerinde esrar bulundurmaktan yirmi iki yıl hapse mahkûm olmuştu ve adı da Tonny Capistrano idi. Avukatı Mike Rabelais'nin hazırladığı dosyaya göre, ileri safhada akciğer kanserine yakalanmıştı. Hastane başhekimisi de suçlunun kritik durumunu doğruluyordu. Mektubun altında avukatın serbest bırakılma talebi ve onun altında da John Gail'in kabul imzası vardı.

Daha sonraki kâğıtta Adalet Bakanlığının sert bir dille yazılmış uyarısı vardı ve Tonny Capistrano'nun tehlikeli bir suçlu olduğu

vurgulanıyordu. Hemen ardından gelen son kâğıt ise Sunshine Hastanesi'nin başhekiminin imzasını taşıyan bir ölüm raporuydu. Raporda Tonny Capistrano'nun serbest bırakılıp hastaneye kabulünden on yedi gün sonra akciğer kanserinden öldüğü yazılıydı.

Malko dosyayı kapattı. Şaşırmış kalmıştı. Ortada kalan iki yüz bin dolar olmasa her şey normal görünenecekti.

John Gail dosyayı çekerek geri aldı ve Mervin Gore'a uzattı.

Sonra birlikte dışarı çıktılar ve kafeteryaya kadar hiç konuşmadılar. Kafeterya birkaç masa dışında ıssızdı.

— Tonny ile Bunny Capistrano arasındaki bağ nedir? diye sordu Malko.

— Tonny, Bunny'nin kardeşiydi, dedi John Gail. Mike Rabelais de başkanın özel avukatının bir arkadaşıdır.

— Yolunda gitmeyen nedir?

John Gail cevap vermedi. Cebinden bir gazete kupürü çıkararak Malko'ya uzattı, kupür bir hafta önceye aitti ve bir San Francisco Star muhabirinin Las Vegas'ta Tonny Capistrano'yu sağsalim gördüğünü açıklıyordu. Muhabir daha sonra ortadan kaybolmuş, kimileri onu Mafyanın ortadan kaldırılmış olabileceğini düşünmüştü.

Malko kupürü geri verdi.

— Benden beklediğiniz nedir?

John Gail öne doğru eğilerek Malko'ya yaklaştı:

— Tonny Capistrano'nun gerçekten yaşayıp yaşamadığını öğrenmek istiyorum. Belki de başkana zarar vermek için bir entrika hazırlıyorlar. İşte öğrenmek istediğim bu. Sıkı

bir araştırma yapmanızı istiyorum.

— FBI bu iş için daha tecrübeli değil mi?

— FBI'ı işe karıştırmak istemiyorum. Zira başkanın orada birçok düşmanı var. Frank Thorpe bana Şirket'in en iyi elemanı olduğunuzu söylemişti...

— Peki, ortada dönen iki yüz bin dolar hikâyesi nedir?

John Gail cevap vermeden önce önündeki kahveye baktı.

— Tonny Capistrano'nun serbest bırakılmasından kısa bir süre önce, kardeşi alt komiteye başkanın seçim kampanyası için iki yüz bin dolar vermişti. Fakat bu iki olay arasında kesinlikle hiçbir bağlantı yoktu... Başkandan hoşlanmayanlar bu rastlantıyı aleyhinde kullanabilirler.

Malko karşısındakinin gözlerini yakalamaya çalıştı.

— Siz de aksilikleri önlemek için Bunny Capistrano'ya parasını geri vermek istediniz, değil mi?

— Aslında parayı harcamadık ve geri iade ediyoruz. Tamamen bir rastlantı.

— Tonny Capistrano'yu sağsalim buldum diyelim, daha sonra ne olacak?

— Bu başkan için çok zor bir durum olacak, dedi Gail.

— Umarım aradığımı bulurum. Ama onu yakalayabilmek için FBI'ı haberdar etmem gerekecek.

John Gail:

— Hayır! Sakın ha! diye cevapladı.

Malko saf saf:

— Nasıl olsa sonunda iş FBI'a kalacak. Neden kendimi tehlikeye atayım? dedi.

— Bütün bunlar asılsız söylentiler bence. Bu Tonny Capistrano'nun mezarında olduğundan hiç kuşku yok. Bir hiç için FBI'ı rahatsız etmenin gereği yok. Siz Vegas'a gidip gizlice araştırmanızı yapın.

— Peki, ya iki yüz bin dolar? Onları ne yapacağım?

— Bunny Capistrano istemediğine göre, işi halledin sizin olsun.

Bir mezarı incelemek için büyük bir rakamdı bu!

— Tonny Capistrano'nun öldüğünü öğrenirsem, bu para için üzülmez misiniz?

— Hayır, dedi John Gail.

Daha fazla uzatmanın gereği yoktu. Malko' dan istenen Tonny Capistrano'yu bulmak ve işini bitirmekti. Beyaz Saray'ı eski rahat uykusuna yatırmak için yapılması gereken küçük bir temizlikti bu. Ve iki yüz bin dolar da güzel bir kontrattı.

— Pekâlâ! dedi Malko. Yarın yola çıkıyorum.

— Bu andan itibaren, CIA ile anlaşmalı olarak Beyaz Saray'ın hizmetine girmiş bulunuyorsunuz. Öğrendiklerinizi hemen bana bildirmenizi istiyorum.

Malko cevap vermedi. Son yirmi dört saat içinde kendisine aynı sözleri söyleyen ikinci kişiydi John Gail ve Tonny Capistrano'nun gerçekten yaşadığına inanmasa bu iki yüz bin doları yok yere ona vermezdi.

—Dikkatli olun, diye uyardı John Gail. Bunny Capistrano çok tehlikelidir. Eğer kardeşi yaşıyorsa onu korumak için yapamayacağı yoktur.

VII. BÖLÜM

Malko odadan içeri girer girmez telefon çalmaya başladı. Bunny Capistrano arıyordu.

— Evet, Vegas'a geri dönüş ha! Neden önceden haberdar edilmiyorum?

Malko bir önceki akşam Batı Hava Yollarıma ait bir uçakla gelmişti. Vegas'ta "Dunes" tan başka bir yer bilmiyordu. Havaalanında kiraladığı Cadillac'a atladığı gibi doğruca otele gelmiş, havuza bakan güzel bir oda kiralamıştı.

— Sizi rahatsız etmek istemedim, dedi Malko.

— Siz benim misafirimsiniz, dedi Capistrano. Sizi Royal Box'ta bekliyorum.

Reddetmek olanaksızdı. Malko aceleyle eşyalarını toplayarak çıktı. İki havuzu geçerek ana binaya ulaşmak için geçen birkaç dakika içinde üzerindeki gömlek sıırıslıklam oldu.

Oyun masalarının alışlagelmiş uğultusu bütün salonu dolduruyordu. Malko Royal Box'a doğru ilerlerken Bunny'nin neşeli neşeli purosunu salladığını gördü. Her zamanki yerine oturmuştu ve yanında iriyarı bîr polis vardı.

— Vegas'tan vazgeçmek zor, değil mi dostum? Bakıyorum geri gelmek için pek fazla zaman kaybetmediniz. Ve bu defa çantasızsınız. Size arkadaşım Şerif Tom Hannigan'ı tanıtayım.

Malko ihtiyatlı davranmaya çalışıyordu. Bunny Capistrano geri gelmesinin nedenini

hakkak merak ediyor olmalıydı. Bir garson kız elinde tepsiyle yanlarına geldi. Malko bir votka aldı. Bunny su dolu bardağını kaldırarak:

— Bu cennet şehre geri dönüşünüzün şerefine! dedi.

Malko bardağını masaya bırakırken gözleri Las Vegas Sun'a takıldı. Fotoğrafçının cesedinin bulunduğunu büyük manşetlerle anlatıyordu.

— Burası herkes için cennet değil galiba, dedi.

Bunny Capistrano omuz silkti.

— Bu aylarda olağan şeydir bunlar. Gençler çoğu zaman iddiaya girip çölü yürüyerek geçmeye kalkarlar ve iki saat içinde de güm...

Şerif ciddiyetle söylenileni tasdikledi.

— Bu mevsimde çölde çok ihtiyatlı olmak gerekir.

Malko küçük satırları okumaya başladı.

— Pek kazaya benzemiyormuş, dedi. İşkence yaptıktan sonra canlı canlı gömmüşler.

Bunny Capistrano üzgün görünmeye çalışarak:

— Düşüncesiz bir şey yapmış olmalı, dedi ve ayağa kalktı.

— Gelin, sizi yerleştireyim, dedi.

*

**

"Kral Odası" yirmiüçüncü katta "top o'the Strip" restoranın hemen altındaydı. Buradan manzara harikaydı.

— Gelin şimdi de banyoyu göstereyim, dedi Bunny Capistrano.

Banyo Caracalla'daki kaplıcalardan fark-sızdı. Tavana kadar aynalar, büyükçe yuvar-lak bir havuz ve mavi mozaik kaplı yerler. Duşa ulaşmak için de birkaç basamak inmek gerekiyordu. Bunny musluğu çevirince su fışkırmaya başladı.

— Yatağın arkasında bir ekran var. Hangi filmi istiyorsanız resepsiyona hemen söylersiniz.

Malko bu aşırı lüks karşısında biraz sıkılmış görünüyordu. Bunny neşeli bir kahkaha attı.

— Bu odanın günlüğü bir dolar, dedi Bunny. Kumarda çok para kaybedenlere ayrılmış bir odadır. Zararlarını telafi ediyoruz. Sahi, şu John Gail aşağılığını gördünüz mü?

— Evet.

— Ne dedi?

— Hiçbir şey. Mektubunuzu okudu ve bana her şeyin yolunda olduğunu söyledi.

— Parayı geri verdiniz mi?

— Evet.

İki yüz kırk bin dolar sabahın dokuzundan beri Las Vegas Bulvarı'ndaki Wells Fargo Bankası'nın kasalarından birinde duruyordu.

Bunny yatışmış görünüyordu. Fakat yine de bir şeyden şüphelenir gibiydi.

— Niçin geri geldiniz? diye sordu.

Malko gülerek ona baktı.

— Harcanacak kırk bin dolarım var. Ve burası da bu iş için oldukça uygun.

— Haklısınız. Şimdi dinlenin, akşama görüşürüz. Evimde küçük bir parti veriyorum. Siz de davetlisiniz. Saat sekizde.

Komi Malko'nun bavullarını getirdiğinde

Bunny yavaşça kapıdan çıkarak sıvıştı. Malko hem Beyaz Saray hem CIA adına çalıştığını düşününce kendi kendine güldü. İlginç bir durumdu.

★

★★

Malko büyük ağaçların oluşturduğu doğal çitin önünde durarak elindeki listeden bir ismi daha karaladı. Tonny Capistrano Woodlawn Mezarlığında da yoktu. Bu Malko'nun otelden ayrıldığından beri uğradığı sekizinci mezarlıktı. Malko otelden çıkmadan önce Tonny'nin öldüğü Sunshine Hastanesi'ne telefon etmişti. Fakat oradakiler Tonny Capistrano'nun gömüldüğünü bilmiyorlardı. www.cizgiliforum.com

Görevli "ailesine başvurun" demişti.

Ailesi Bunny idi. Malko tekrar mezarlıkları gösteren haritaya baktı. Elinde tek bir isim kalıyordu. "Memorial Gardens"

*

Malko beyaz küçük bir binanın önünde durdu. Girişte büyük harflerle "Memorial Gardens" yazılı bir levha vardı. Küçük mezarlık çölün ortasında dev mezar taşlarıyla oldukça ürkütücü görünüyordu. Tonny Capistrano gibi ünlü bir gangster böyle bir yerde bulunabilir miydi?

Binadan biri çıktı. Sarışın genç bir adamdı bu. Ağır ağır Cadillac'a yaklaştı. Gülererek:

— Size yardım edebilir miyim? Adım Brayn, dedi.

— Tonny Capistrano'nun mezarını görmek istiyordum.

— Tonny Capistrano mu? Mezarı niye görmek istiyorsunuz?

Malko sevinçten haykıracak gibi oldu. Sonunda bulmuştu! Cebinden çıkardığı yirmi doları gence uzatarak:

— Benim eski bir dostumdu, dedi.

Genç Malko'yu mezarlığın ortalarında, otlar arasında kaybolmuş bir mezarın başına getirdi.

— İşte burası! dedi.

Malko mezar taşının üstüne eğilerek yazıyı okumaya çalıştı: Antonio Capistrano. 7 Ocak 1909-15 Ağustos 1971. "İyi insanın övgüye ihtiyacı yoktur. Tonny sevilmiş ve sayılmıştı. İnsancıl ve nazikti. Alçakgönüllü ve müteva-ziydi. Huzur içinde yat. Kardeşin Bunny."

Malko doğruldu.

— Ölüsünü yaktılar mı? diye sordu.

— Hayır. Katolikti. Bu yüzden olduğu gibi gömdüler.

Malko toprağın altındaki melek kalpli adamı çekip çıkarmak için büyük istek duyuyordu, fakat ellerini kirletmeden önce daha birçok delili birleştirmesi gerekiyordu.

Brayn'a teşekkür ederek Cadillac'a bindi. Aklını karıştıran bir şey vardı: Bunny çok sevdiği kardeşini neden çölün ortasındaki bu garip, ıssız mezarlığa gömdürmüştü. Üstelik mezarın üstünde hiç çiçek yoktu.

*

' **

Malko gözlerini Venüs'ü kışkandıracak güzellikteki ince uzun bir çift bacakta gezdiriyordu. Oldukça cömert yırtmaçlı, pembe ipek bir tuvalet giymiş olan sarışın genç kadın, elinde yirmi beş dolarlık fişlerle "21" masalarının birinde dikkatle oyunu izliyordu.

Malko birden içinde bir ürperti duydu.

Karşısındaki güzel yaratık Laos'ta bir görev esnasında tanıştığı Cynthia'ya benziyordu..

Malko oyun makinesinin önüne geldiğinde biraz önceki yüzü görebilmek umuduyla "21" masalarına doğru baktı. Fakat genç bir krupye görüşünü engelliyordu. Birden kalın bir ses duydu.

— Çekil şuradan be! Oyunu engelliyorsun!

Bir makinenin önüne gelince oynamak şartı. Salon bir sürü görevliyle doluydu ve görevliler bu tür işlere bakıyorlardı.

Malko kalabalığın içine dalarak "21" masasına yaklaştı. Oyun bir an için durakladığında Malko genç kadının yüzüne dikkatle baktı.

Aynı anda, uzun kirpiklerin altında beliren bir çift mavi göz onu gördü. Dolgun dudaklar hafifçe aralandı ve sıcak bir gülüşle seslendi:

— Malko!

VIII. BÖLÜM

Cynthia sanki orgazma varmış gibi kirpiklerini kırıştıtırıp baygın gözlerle Malko'ya baktı. Bu çekici tikini kaybetmemiştı.

Malko:

— Cynthia! diye bağırdı. Burada ne arıyorsun?

— Ben de sana aynı soruyu soracaktım, dedi. Beni bilirsin, oyunu severim.

Sesinden yolunda gitmeyen bir şeyler olduğu belliydi. Malko gözlerini ondan ayıramıyordu. Bu kadar güzel olduğunu unutmuş gibiydi.

Bakışları karşılaştı. Genç kadının yorgun olduğu anlaşılıyordu. Eskiye nazaran biraz daha bronzlaşmış teni mavi gözlerini iyice belirginleştiriyordu. Malko birden içinde kanının alevlendiğini sandı. Cynthia'yı bir daha görebileceğini hiç aklından geçirmemişti.

— Top o'the Strip'e gidip bir şeyler içmeye ne dersin? diye önerdi Malko.

Kadın Malko'nun koluna girerek:

— Çok sevinirim, dedi.

Malko "belki de ciddidir" diye geçirdi içinden. Beraberce asansöre doğru yürüdüler.

İçkileri geldiğinde, Malko kadehini kaldırarak Cynthia'nın bardağına tokuşturdu.

— Buluşmamıza!

Genç kadın sessizce kadehini kaldırdı. Malko giderek karşısındakine ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

— Nerede oturuyorsun? diye sordu.

lerinden faydalanmak için her şeyini öğrenmek istediği "Büyükler"e verir. Duvarlarda, tavanda mikrofönler vardır. Banyoda, tavan-daki ayna sırsızdır.

— Harika!

Cynthia kısa bir süre için Malko'ya yapıştı. Dudaklarını Malko'nunkilere kapattı.

— Zamanım kalmadı, dedi. Yarım saat içinde işimin başında olmalıyım.

Malko, Bunny Capistrano'nun davetinden söz etti.

— Eğer geç kalmazsan odama gel, dedi. 1237'de kalıyorum.

*

**

İriyarı, fakat güzelce bir kadın, sırtını mermer sütuna dayamış, elinde viski kadehi, iki adamın kendisiyle sevişmesine izin vermişti. Malko'yu görünce, onu da davet etti. Kendinden geçmek üzereydi.

Siyah dantel külotu dizlerinin üzerine kadar düşmüştü. Adamlardan biri başını kadının bacak arasına daldırmış, dolgun bacakları boyunca okşayıp yalıyordu. Siyah takım giymiş olan diğer adam ise, ritmik hareketlerle kadının vücuduna gidip geliyor, bir yandan da elleriyle kalçalarını okşuyordu.

Bunny Capistrano'nun onu karşıladığı büyük salonda çiftlerin çoğu ya içiyor ya da flört ediyorlardı. Birçoğu yerde, geri kalanı kanepelerin üzerindeydi. Havuza açılan diğer salonda da görüntü aynı idi. Havuzun çevresindeki masaların üstü tabaklar, bardaklar, içki şişeleriyle doluydu. Zenci şef garson elinde kadeh dolu tepsiyle Malko'ya yaklaştı.

Malko bir votka aldıktan sonra:

— Bunny Capistrano nerede? diye sordu.

Garson bir yer işaret etti.

— Bay Bunny, ilerde sağ tarafta! dedi.

Birden arkasında bir kahkaha duydu. Üstünde yalnızca küçük bir külot ve sutyen bulunan genç bir kız onu hafifçe iterek sallana sallana yanından geçti. Arkasında papyonu çözülmüş, iriyarı bir beyefendi kıpkırmızı bir suratla kızın peşinden koşuyor ve avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

— Ben bir Filipinli tavşanım. Ben Filipinli bir tavşanım!

Havuzun ortasında Bunny'yi ilk ziyareti sırasında gördüğü Sandy duruyordu.

Çırlıçıplaktı. Saçları dağılmış ve ıslanmıştı. Karnına fışkıran düşün altındaydı.

Yanındaki iki adam onu kendi taraflarına çekmeye çalışıyorlardı.

Sandy mermerlerin üstünde kayıyor, kıvrılıyor, gülüyordu. Tiz çığlıklar atarak karnını öne çıkarıp bacaklarını iyice açarak kendini tazyikli suyun okşamasına bırakıyordu.

Bir kadın girişe yakın bir yerde bacaklarını iki yana ayırmış, çırlıçıplak yatıyordu. Bunny yanından geçerken ayakkabısının ucuyla bacak arasına hafifçe dokundu.

Malko bu iğrenç manzara karşısında bir an midesinin bulandığını hissetti.

O sırada içeriye yeni bir konuk girdi. Gözlüklü, kötü giyimli tombulca bir adamdı bu. Yalnızdı. Yerdeki kadını görünce adamın gözleri parladı. Ceketini çıkartarak katladı, sonra aceleyle soyunmaya başladı.

Bunny Capistrano bir kahkaha attı.

— Zirzop Mike! Kendisini davet etmemiş-

tim. Nerede seks kokusu alsa hemen damlar. İçeri girebilmek için Joe'ya muhakkak para yedirmiştir.

Mike kadının yanında yere diz çökmüş, vücudunu okşamaya başlamıştı.

— Bu kim? diye sordu Malko.

— Mike Rabelais. Avukattır. Biraz kaçıktır.

Malko adama baktı. Zihninden okuduğu dosyayı geçirmeye başladı. Mike Rabelais, Tonny Capistrano'nun avukatıydı. İşte, ona yardım edebilecek tek adam oradaydı, fakat şu an bunun imkânı yoktu.

— Otele dönmemin zamanı geldi galiba, dedi Malko.

Bunny Capistrano:

— Anlıyorum, dedi. Vegas'ta ilk gün yorucudur. Benim de çalışmam gerekli. Beni Dunes'a bırakmanız mümkün mü?

Birlikte villadan çıktılar. Desert Inn Road'a saptılar. Tam Strip'e döneceği sırada Bunny Capistrano aniden:

— Sağa dönün! dedi.

Sesi dostça değildi. Malko başını ona çevirdi, şaşırmıştı. Sağ taraf kuzeydi, yani aksi yöndü. Koltuğunun arkasında bir hareket oldu ve ensesinde soğuk bir metalin temasını hissetti.

R'leri genizden söyleyen bir ses:

— Söylenileni yap! dedi.

Malko kanının donduğunu hissetti. Ufak bir çocuk gibi pusuya düşmüştü.

— Nereye gitmek istiyorsunuz? diye sordu.

Bunny Capistrano soğuk bir sesle:

— Dönüşü olmayan ufak bir gezintiye. Bir aptallık yapmayacağınızı umarım, dedi.

IX. BÖLÜM

Malko bu ani şokun tesiri altında, sessizlik içinde arabayı kullanıyordu. Beynini zorluyor, düşünmeye çalışıyordu. Bunny Capistrano'ya dönerek:

— Anlayamıyorum, dedi.

Yaşlı adam omuz silkti.

— Aptallık etmeyin! Zavallı Tonny hakkında araştırma yaptığınızdan haberim var.

Tekrar bir sessizlik oldu. Malko mümkün olduğu kadar yavaş sürmeye çalışıyordu. Silah sürekli ensesindeydi. Biraz sonra farların ışığında çölün ortasına doğru uzanan boş bir alan gördü. İki mil daha gittikten sonra projektörlerle aydınlatılmış bir araba mezarlığı çıktı önlerine. Korkunç bir gürültü yükseliyordu.

— Dur!

Malko durdu.

İlerdeki hangardan tulumlu bir adam çıkarak arabaya doğru yürümeye başladı. Bunny camı indirdi.

— Bir müşteri mi var? diye sordu adam.

Ensesine silah dayanmış olan Malko'yu gördü.

Bunny Capistrano başını olumlu bir şekilde salladı.

— Arabayı içeri çekin, dedi tulumlu adam.

Malko denileni yaptı. Hangarın içi projektörlerle aydınlatılmıştı. Köşede büyükçe bir pres vardı. Vinçli bir kamyon Cadillac'ın arkasında durdu. İki işçi vincin kalın

zincirlerinden birini arka tampona diğerini ön tampona bağladı. Bir ısıklık duyuldu ve ön zincir gerildi. Cadillac'ın önü 10 santim havaya kalktı.

Bunny Capistrano ile adam kapıyı açarak aşağı atladı. Silahı sürekli Malko'ya çevriliydi. Ağır adımlarla Malko'nun yanına geldi. Açık pencere camından içeri seslendi:

— Dışarı çıkmaya yeltenmeyim deme.

Arka zincirlerde bir gürültü oldu. Yeni bir ısıklık sesi ile onlar da gerildi ve Cadillac tamamıyla yerden kesildi. Vinçli kamyon ağır ağır prese doğru ilerlemeye başladı. Malko oturduğu yerde gözlerini faltaşı gibi açmış, dev alete bakıyordu. Gürültü kulaklarını sağır edecek kadar fazlaydı. Cadillac büyük bir gürültüyle metalik tezgâhın üstüne indi. Malko başını çevirerek arkaya baktı. Bunny ve gözlüklü adam beş metre Uzaktaydılar. Bunny pis pis sırtıyordu. Malko'nun duyamadığı bir şeyler söyledi.

Aynı anda arabanın tavanı çöktü. Malko başını eğdi. Pres yavaş yavaş alçalıyordu. Ön cam bir anda tuzla buz oldu. Yan camlar parçalandı. Malko olduğu yerde iyice eğilerek kapıya bir omuz vurdu. Kapı sıkışmıştı. Giderek alçalın tavanı gördükçe kalbi dışarı fırlayacakmış gibi oluyordu. Fakat birden tavanın alçalması durdu.

Kapı dışardan zorlanıyordu. Malko başını kaldırdı. Gözlüklü adam sırtarak ona bakıyordu.

— Çabuk, çık dışarı! dedi.

Malko dışarı fırladı. Bunny'nin karşısına geldi. Yaşlı Mafya şefi purosunu ona doğru sallayarak:

— Buraya gelip araştırma yapmanızı o ipsiz herif, John Gail söyledi, değil mi? diye sordu. Bir dahaki sefere prestan kurtulamazsınız. Tonny'yi olduğu yerde bırakın.Şimdi Joe sizi götürecekt.

Bunny'nin muhteşem Cadillac'ına bindiklerinde Malko kendini arka koltuğa attı. Joe konuşmuyordu. 91. Karayolu'na kadar sessiz gittiler. Uzaktan Las Vegas'ın ışıkları görölüyordu.

Joe:

— Burada iniyorsun, dedi. Çabuk ol. Önünde tam on mil var.

Malko tereddüt edince direksiyondakinin elinde bir 38'lik belirdi.

— Bana kalsa yolun en başında bırakırdım, dedi Joe. Vegas'ta kimseye soru sormaya kalkma. Hiç kimseden cevap alamazsın.

Malko kapıyı açarak aşağı indi. Cadillac geldiği yönde tekrar yola çıktı. Hava ılıktı. John Gail ve Frank Thorpe onu, tam cehennemin ortasına göndermişlerdi. Şimdi Bunny Capistrano ile görülecek kişisel bir hesabı kalıyordu. Artık emin olduğu bir durum vardı: Tonny Capistrano'nun leşi Lone Mountain Road'da değildi.

Bir kamyon yaklaşıyordu. Kollarını sallayarak işaret etti. Araç yavaşlamadığı gibi neredeyse ezecek gibi geçip gitti.

Malko öfkeli öfkeli ışıkların geldiği yöne, şehre doğru yürümeye başladı. Bunny Capistrano'dan öcünü alacağına dair kendi kendine söz verdi.

X. BÖLÜM

Mike Rabelais ceketini bile üstüne almadan kapıya yöneldi. Açar açmaz olduğu yerde kalakaldı. Karşısındakinin hayal ürünü bir yaratık olduğunu sandı bir an için.

Kapıda, uzun sarı saçları, iri gözleriyle şimdiye kadar görmediği bir afet vardı. Üzerine yapışmış ipekli kumaş altındaki vücut Venüs'ünkü kadar muntazam ve çekiciydi.

— Mike Rabelais'yi arıyordum, dedi yavaşça.

— Benim.

Mike Rabelais konuğunun içeri girmesi için geri çekildi. Yabancı kadın ilerleyerek masanın karşısındaki koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı. Mike Rabelais aynı anda kadının beyaz dantel külotunu gördü ve ağzının kuruduğunu hissetti.

— Boşanmak mı istiyordunuz? diye sordu.

Aklına gelen ilk soru buydu.

Yabancı güldü:

— Mersi! Evli değilim.

— Size nasıl yardım edebilirim?

Gözleri kadının bacakları üzerinde geziniyordu.

— San Francisco Star'dan geliyorum. Tonny Capistrano hakkında bir yazı hazırlamakla görevliyim. Bana onun avukatı olduğunuz söylenmişti. Bazı kimseler onun hâlâ hayatta olduğunu söylüyorlar. Ne dersiniz?

Kadın gözlerini karşısındakinden ayırma-

dan konuşuyordu. Mike midesine yumruk yemiş gibi oldu. Bu harika yavrunun giderek tehlikeli de olmaya başladığını seziyordu. Vegas'ta rahatça yaşayabilmesini biraz da işlerinden kimseye bahsetmemesine borçluydu.

— Tonny Capistrano öldü, dedi.

— Ölürken gördünüz mü?

— Hayır, o zaman şehirde değildim. Fakat Las Vegas'a gömüldü.

Gazeteci bacaklarını değiştirdi, biraz önceki manzara tekrarlanmıştı.

— Sağ olduğuna dair söylenen söylentileri duymadınız mı?

— Hayır.

— O takdirde hiçbir şey bilmiyorsunuz?

Olumsuzca başını salladı.

— Hayır.

Gazeteci yavaşça yerinden kalktı.

— Peki. Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm, dedi.

Mike birden paniğe kapıldı. Ayağına kadar gelmiş olan bu nefis parça nedereyse avucundan uçmak üzereydi.

— Vegas'ın neresinde oturuyorsunuz? diye sordu. Bu akşam bir parti var da.

Davet edilmediği bir partiydi bu.

Genç kadın kapıya yaklaşırken güldü.

— Bu akşam dışarı çıkmaya zamanın yok. Görüşeceğim birçok kişi var.

Kapıya iyice yaklaşmıştı. Mike Rabelais onu tavlama için bir şeyler arıyordu.

— Bir dakika, diye atıldı birden. Eski dosyalarımı bakayım. Bu gün öğleden sonra gelin. Saat beşe doğru.

— Gerçekten mi?

— Tabii.

Az tehlikeli bir bilgi vermek için düşünmesi gerekiyordu, hepsi o kadar.

Gazeteci ayakta, tereddüt ederek bekliyordu.

— Nerede oturuyorsunuz? diye sordu Mike.

— Henüz yerleşmedim, dedi genç kadın büyüleyici bir şekilde gülümseyerek.

— O halde, bu akşamüstü görüşmek üzere.

Mike gözleriyle kalçaların sallanışını seyretti. Yalnızca bir kere bile olsun elleriyle onlara dokunabilmiş olmayı ne kadar çok isterdi.

*

**

Cynthia, Malko'nun yanına bıraktı kendini. Gülerken Mike Rabelais ile aralarında geçen konuşmaları anlattı. Malko kadının anlattıklarını dinlerken bir yandan da bir eliyle elbisesi üzerinden kalçalarını okşuyordu. Cynthia sustu.

— Seni istiyorum, dedi Malko hafif bir sesle.

— Ben de seni.

Malko birden:

— Ama daha önce yapılacak başka bir iş var, dedi ve yerinden hızla kalktı.

Cynthia ona doğru dönerek:

— Ben de seninle geliyorum.

Bu ses tonunda bir şey söyledi mi, Malko onunla tartışmaya girmenin faydasız olacağını çok önceleri öğrenmişti.

*

**

Genç mezar bekçisi Brayn, sırtını mezarlardan birine dayamış, önündeki hayvanla oynayıyordu.

Malko Pontiac'ı girişte park etti. Dışarı ilk çıkan Cynthia oldu. Brayn yüzünde safça bir ifadeyle yanlarına yakjaştı, Malko'yu görünce bakışları üzüntülü bir ifade aldı.

— Yine ne istiyorsunuz? diye sordu.

Malko sevimli sevimli gülümsedi.

— Ölü yakılan yerlerin nasıl çalıştığını öğrenmek istemiştım dedi. Geçen defa hiç bahsetmemiştiniz bana.

Malko oldukça sakın görünüyordu. Cebinden yirmilik bir banknot çıkararak genç delikanlıya uzattı.

Garip bir istekti bu, ama yapacak başka bir şey yoktu. Üstelik, karşılığı da vardı.

— Pekâlâ, dedi. Benimlegelin.

Genç kadının yanlarında oluşu biraz aklını karıştıırıyordu. Acaba bu kaybolmuş mezarlıkta ne arıyorlardı?

Biraz sonra hep birlikte küçük binadan girdiler. Brayn fırına giren tabutun rayları ve gaz pompalarını gösterdi onlara. Fırının kapısı tabut içeri girince kapanarak yakma işlemi bitenekadardakapalıkalıyordu.

Brayn komuta tablosundaki kırmızı bir düğmeyi gösterdi.

— İşte. Her şey burada. Ateşleme düğmesi.

Malko yaklaştı. Brayn'ın engellemesine fırsat bırakmadan düğmeye bastı. Önce küçük bir tıkırtı, arkasından da bir "pluf" sesiyle fırının içinde sarı alevler parladı, Malko ve Cynthia alevin sıcaklığından gerilemek zorunda kaldılar.

Genç mezar bekçisi şaşkınlıkla Malko'ya baktı.

— Siz delirdiniz mi?

Üzerine yöneltilmiş silahı görünce durdu. Cynthia gülerek eliyle açık duran tabutu işaret ediyordu.

— İçine girin! dedi.

Brayn olduğu yerde çivilenmiş kalmıştı.

Cynthia binanın kapısına doğru giderek kilitledi. Sıcaklık giderek artıyordu. Fırın kıpkırmızı olmuştu. Malko silahı genç delikanlının karnına dayadı.

— Tabuta girin! dedi.

Brayn ağır ağır tabuta yaklaştı ve içine girdi. Çömelip iki eliyle kenarlarından tutarak ağlamaya başladı.

— Bunu yapamazsınız! diye yalvardı.

— Bu size bağlı, dedi Malko. Sorularıma cevap veriş şeklinize göre...

Mezar bekçisi kuruyan dudaklarını *ıslattı*. Gürültü çıkartan alevlere baktı. Ku-
manda tablosunda Cynthia vardı.

- Ne istiyorsunuz? diye sordu.

Mezarlığı ziyaret edişimi Bunny Capistrano'ya smylediniz, değil mi?
Brayn kafasını salladı.

Cynthia düğmeye bastı. Tabut fırının ağzına doğru yavaş yavaş ilerlemeye başladı. Genç adam haykırdı.

— Hayır!

Cynthia elini düğmeden kaldırdı. Tabut durdu. Alevler bir ~~uunu~~ yalamaya başlamıştı. Brayn'ın yüzü korku ve sıcaktan ter içinde kalmıştı.

— Bunny Capistrano'ya neden haber verdiniz? diye sorusunu yineledi Malko.

— Bana... Bana telefon eden olup olmadığını sordu. Ben de sizi

tarif ettim.

Bu defa gerçeği söylediği anlaşılıyordu.

— Niçin ona cevap verdiniz?

— Fakat, bu mezarlık onun!

Malko bu bilgiye çok şaşırdı. Mafya her türlü ihtiyacını önceden karşılıyordu demek.

Malko tabuta yaklaştı.

— Bunny Capistrano kardeşinden söz açılınca neden sinirleniyor? Yoksa hortlaklardan korkar mı?

Brayn başını öne eğdi, korku dolu bir sesle:

— Bilmiyorum, dedi.

Malko adamın gözlerinin içine bakarak:

— Bildiğinizden eminim, dedi.

Cynthia hareket anının çok iyi ayarlıyordu. Düğmeye bastı. Tabut alevlerin içine doğru kaymaya başladı. Brayn kıpkırmızı kesilmişti.

— Hayır. Birşey bilmiyorum ben, diye haykırdı.

Malko'

— Tonny Capistrano gömülürken oradaydınız, değil mi diye sordu.

Brayn kolunu çekti, korkuyla bağırdı.

— Evet oradaydım, fakat her şey normaldi. Tabutu getirenler rahip konuşmasını bitirdikten sonra da gömdüler. Başka bir şey bilmiyorum.

— Emin misiniz? Başka bir şey olmadı mı?

— Hayır. Fakat garip olan bir nokta vardı. Bir an Bunny Capistrano'nun gülümsediğini gördüm...

Bu defa gerekli şeyi söylemişti.

Malko, Cynthia'ya bir işaret yaptı ve tabut fırından uzaklaşmaya başladı. Brayn hemen aşağı atlayıp, fırından uzaklaştı. Titreyerek ağlıyordu. Cynthia fırına gaz veren şalteri

indirdi, alevler yavaş yavaş sönmeye başladı.

— Bunny beni öldürecek, diye inledi. Eğer sizle konuştuğumu öğrenirse...

— Bunu ona söyleyecek olan biz değiliz, dedi Malko.

Sonra Cynthia ile beraber Pontiac'a doğru ilerledi. Cenaze töreni esnasında küçük bir tebessüm, ufak bir ipucuydu. Yine en önemli iş Cynthia'nın Mike Rabelais'nin ağzından kapabileceği bilgilere kalıyordu.

XI. BÖLÜM

Masasının üstünde küçük kâğıt parçası içindeki jambon parçaları ve votka dolu Pepsi-Cola şişesiyle Mike Rabelais'yi görünce, Cynthia gülmemek için kendini zor tuttu.

Adama dışarda bir yerde içmeyi teklif etti. Maryland Avenue'deki bir Çin lokantasına gittiler.

Mike iki yumurta ve domates suyunu ısmarlamış bekliyordu. Biraz sonra domates suyu geldi. Mike bir bardağı doldurduktan sonra:

— Araştırmalarınızın şerefine! dedi.

— Tonny Capistrano hakkında bir şeyler bulabildiniz mi?

Mike Rabelais konuya bu kadar çabuk gireceğini beklemiyordu. Cynthia'yı bir, iki saat içinde ayarlayıp partiye götürecekti. Yanında böyle güzel bir kadın olunca kimse onu içeri almamazlık edemezdi kuşkusuz.

— Aslında...

Cynthia saatine bakarak:

— Çok az zamanım var, dedi. Yazılacak bir makale beni bekliyor.

Mike soğuk duş altına girmiş gibi oldu. Mike'ın suskunluğunu gören Cynthia devam etti:

— Anlatacak şeyleriniz varsa yarın da görüşebiliriz. Aksi takdirde...

Alışkanlık eseri, bacaklarını biraz uzatarak eteğini sıyırdı. Mike gözlerini faltaşı gibi açmış, ince uzun bronz bacaklara bakıyordu.

Çıldırarak gibiydi. Kızı memnun etmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Gözleri bacaklardan sonra dolgun göğüslere takıldı ve orada kaldı.

— Sanırım, Sunshine Hastanesi'nde doktor Gilpatrick size daha fazla yardımcı olur, dedi. Gömmek için izin veren oydu. Sorularınızı ona sorabilirsiniz. Ama Tonny Capistrano'nun öldüğünü ve gömüldüğünü size tekrar söylüyorum.

Genç kadın doktorun adını not etti. Mike birden yüreklenmişti, elini Cynthia'nın dizine koydu.scanned by darkmalt1

— Ne kadar güzelsiniz! dedi.

Cynthia anlaşılmaz bir şekilde gülümsedi.

— Ne önemi var?

Mike açıklamak isterdi, ama kadın çoktan çantasını toplamaya başlamıştı. Biraz sonra ayağa kalkarak adama elini uzatmıştı:

— Teşekkür ederim, Bay Rabelais. Bana yardımcı olmanız çok nazik bir hareketti.

Cynthia oyunu ustaca oynuyordu. Mike da ayağa kalktı. Şaşkındı:

— Akşam yemeğini beraber yiyeceğimizi düşünmüştüm, daha sonra da bir partiye...

— Bu akşam mı? Olanaksız.

— O halde yarın akşam?

Cynthia dikkatle adama baktı.

— Bana daha çok mu yardım etmeyi düşünüyorsunuz?

— Tabii, tabii! Aramaya devam edeceğim.

— Pekâlâ, o halde yarın sizi telefonla ararım, ya da uğrarım.

Cynthia kapıya doğru yöneldi. Mike arkasından bağırdı:

— Yarın hiçbir yere çıkmayacağım. Bekliyorum.

**

Malko kahverengi zarfı Cynthia'ya uzatarak:

— Bu senin, dedi.

Kadın zarfı açıp da bir yığın banknot görünce şaşırdı. Bir an konuşamadı. Malko, Wells Fargo Bankası'na uğramıştı. Sakin bir sesle:

— Yirmi bin dolar, dedi. Bunları Bunny Capistrano'ya vereceksin ve bu akşamdan itibaren Pit-Girl'lüğü bırakıp benim yanıma yerleşeceksin.

Cynthia başını salladı.

— Bu parayı kabul edemem.

— Bu zaten Bunny'nin parası, dedi Malko gülerek.

Ona kısaca kırk bin doların hikâyesini anlattı. Cynthia sırtarak yaklaştı ve yanağından öptü.

— Teşekkür ederim. Seni orada bekliyorum.

Daha sonra Pontiac'tan çıkarak uzaklaştı.

*

**

Doktor Gilpatrick'in Sunshine Hastanesi'ndeki odası parmak ısırtacak güzellikteydi. Duvarlar çerçevesi bir sürü diplomayla doluydu.

Doktor masasına geçerek oturdu. Malko'ya gülerek sordu:

— Sizi kim gönderdi?

Malko dikkatle karşısındaki yüze baktı.

— Mike Rabelais.

Doktor şaşırdı. İhtiyar avukatın ona müşteri göndermek gibi bir huyu yoktu.

— Hayret! Neyse yine de ince bir hareket. Evet, rahatsızlığınız nedir?

— Tonny Capistrano'nun ölümü hakkında konuşmak için gelmiştim, dedi Malko. Mike Rabelais onun gömülmesi için izni sizin vermiş olduğunuzu söyledi.

Malko bir an doktorun kendisini kapı dışarı edeceğini sandı.

— Kimsiniz siz? diye sordu buz gibi bir sesle.

— San Francisco Star için çalışıyorum. Tonny Capistrano'nun ölmediği konusunda bazı bilgilere sahibiz.

Doktor tereddüt eder gibi göründüyse de sonradan omuz silkti.

— Çok komik. O çoktan gömüldü.

— Öldüğünü gördünüz mü? diye sordu Malko.

Doktor olumlu bir şekilde başını salladı.

— Tabii. Sunshine'ın ikinci katında öldü. Yoğun bakımdayken. Kanama yapan bir damar yüzünden öldü.

— Ölüm raporunu imzalayan siz miydiniz?

— Evet.

— Doğru bir teşhis miydi bu?

— Ne demek istiyorsunuz?

— Başka bir doktorun daha bu raporu imzalaması ve teşhisi doğrulaması gerekmiyor muydu?

— Hayır. Tonny Capistrano benim hastamdı.

Doktorun anlatıklarında bir gariplik yoktu. Malko adamın senede yüz bin dolardan fazla kazandığından emindi. Bu durumda Mafya ile iş yapmasına gerek de yoktu. Yine de sorularına devam etti.

— Peki, ölüye daha sonra ne yapıldı?

Doktor Gilpatrick kaşlarını çattı.

— Hiç hatırlamıyorum. Zannedersem, kardeşi gelerek cesedi istedi.

Malko açık bir nokta bulmaya çalışıyordu.

— Tonny Capistrano hastaneye kabul edildiğinde bir dosya hazırlanmıştır, değil mi? Sizden önce yaptırılan tedaviler, filmler gibi... Dosya sizde mi?

— Hastane arşivlerindedir.

Malko tahlikeli bir şekilde gülümsedi.

— Umarım dosya yerindedir. Arşivi arayabilir misiniz?

Gilpatrick sinirli görünüyordu. Telefona uzanmadan önce biraz düşündü. ABD'de bir gazeteciye kafa tutmak pek akıllıca bir iş olmazdı.

Malko adamın arşivden dosyayı istediğini duydu. Uzun bir sessizlikten sonra Gilpatrick teşekkür etti ve telefonu kapattı.

— Küçük bir kaza olmuş, dedi. Bütün dosyalar altı, yedi senedir arşivde saklanıyordu. Fakat kısa bir süre önce küçük bir yangında birçoğu yanmış. Korkarım, Tonny Capistrano'nunki de bunların arasındaydı. Fakat yine de danışma servisinden istediğinizi öğrenebileceğinizi sanıyorum. Bir de oraya gidin.

Malko kalktı. Bundan hiçbir şey elde edemeyeceğini biliyordu. Doktor kapıya kadar geçirdi onu.

★

★★

Otele dönen Malko banyo kapısının kapalı olduğunu gördü. Aceleyle o tarafa yönelerek kapıyı açtı.

Cynthia mozaikli havuzun kenarına oturmuş, alaylı alaylı gülüyordu. Duvardaki musluklardan sıcak su fışkırıyor, havuzu dolduruyordu. Kadının hemen yanında bir şişe Dom Perignon ve iki kadeh vardı.

— Buluşmamızın şerefine! Şampanya benden.

Malko uzatılan kadehi aldı ve alevli bakışlar altında içkilerini bitirdiler. Birden Cynthia Malko'nun bacaklarına sarıldı, başını kalçasına dayadı.

— Seni tekrar gördüğüme çok memnunum! Laos'tan ayrıldığın zaman seni bir daha görebileceğimi hiç sanmıyordum. Gel, tekrar bir parantez açalım.

Malko çekinerek etrafına baktı.

— Bana tavanın sırsız ayna olduğunu söylemiştin, diye itiraz etti.

Cynthia gülerek:

— Suyu açık bırakmak yeterli dedi. Gürültü konuşmamızın duyulmasını, buhar da görülmemizi engelliyor.

Malko soyundu ve kendini ılık suya bıraktı, gözlerini kapattı. Başını havuzun kenarına dayayarak sırtüstü uzandı. Cynthia üzerine uzanınca birlikte suya gömüldüler.

Duşun tazyikli suyu ikisini birden okşuyor ve kulaklarında uğultular yaratıyordu. Cynthia doğrularak ayağa kalktı.

— Biraz sonra haşlanmış bir çift İstakoz olacağız, dedi.

Havuzdan çıktı, Malko da arkasından fırladı ve onu duvarın kenarına dayadı. Cynthia bacaklarını açarak Malko'yu davet ediyordu. Malko kalçalarını kendine doğru çekti. Oldukça kaba davranmaya çalışıyordu.

Çünkü Cynthia Laos'ta normal şekilde sevişirken orgazma varamadığını itiraf etmişti. Malko ıslak moaziklerin üstünde kaydı ve Cynthia elinden kurtularak içeri kaçtı. Kahkahadan kırılıyordu.

Her tarafından sular aka aka kanepeye yöneldi. Oturdu ve dizlerini karnına çekip kollarıyla çevreledi. Malko duygularını ve arzularını bastıramamış bir şekilde yanına geldi, tam önünde durdu. Elleriyle kadının dizlerini okşuyordu. Eğilerek dudaklarını Cynthia'ninkilerle birleştirdi. Cynthia kollarını açtı ve yaklaştı. Malko'nun vücudu hafifçe titredi. Birleşme için ufak bir hareketi yeterliydi. Cynthia bacaklarını açmış bekliyordu. Bacaklarını birden Malko'nun beline doladı. Malko sadece kendi zevkini düşünerek işe girişti.

Cynthia et yiyen vahşi bir çiçek gibi ona yapışmış kendinden geçmiş bir vaziyette adamı kendine daha çok çekmeye çalışıyordu. Başını kanepenin arkasına dayamış, ağzı açık inliyordu. Birden haykırdı. Tırnaklarını Malko'nun kalçalarına batırtı. Vücudu kasıldı, sonra birden kendini kanepenin üstüne bıraktı. Ağız açık, gözleri kapalıydı. Malko zevkin doruğuna ulaşmak için son bir hamle yaptı. Aynı anda kadın camları titreten bir çılgılık attı ve külçe gibi olduğu yere yığıldı kaldı. Şimdi yalnızca inliyordu. Malko'yu kendine doğru çekerek:

— İlk defa dedi, ilk defa sevişirken zevk aldım. Harika bir şey bu. Sanki her yerimden ateş fışkırıyor gibi...

— Peki, ama neden ilk defa, diye sordu Malko.

— Bilmiyorum. Ama tekrar denemek istiyorum.

Kapıdan gelen hışırtıyla Malko Cynthia'yı bırakıp ayağa kalktı. Kapının altından atılan Las Vegas Sun gazetesini aldı ve okumaya başladı. Birinci sayfada sekiz satırlık büyük bir manşet vardı. Ölüm Vadisi'ndeki ceset teşhis edilmişti. San Francisco Star'dan Henry Durango'ya aitti ve bir fotoğrafı vardı. Bunny Capistrano'nun kardeşinin yaşadığını öne sürerek bu konuda bir araştırma yapmaya gelmişti.

Bir gülüş, garip bir yangın ve şimdi de bu haber. Malko'nun elinde artık üç ipucu vardı. Mafya sebepsiz hiç kimseyi öldürmezdi. Henry Durangp'nun ölümü Tonny Capistrano'nun yaşadığının bir deliliydi.

— Şu iğrenç avukat Mike Rabelais'nin bildiği bir şeyler olmalı mutlaka, dedi Cynthia.

Malko da aynı şey; düşünüyordu. Fakat oldukça dikkatli olmak gerekiyordu.

XII. BÖLÜM

Mike Rabelais sinirli bir şekilde bürodaki elektronik saate baktı. Sevgilisi geç kalmıştı. Belki hiç gelmeyebilirdi de.

Sandy Jones'un golf saati o gün dörtteydi. Herhalde yolunu bulup sığışamadı diye düşünürken zil sesini duydu. Sevinçle kapıya yöneldi. "Nihayet" dedi içinden.

Kapıyı açtığı anda siyah gözlüklü sarışın bir yabancı gördü. Yabancıнын kolunun altında katlanmış bir gazete vardı. Mike kaşlarını çatarak sordu:

— Ne istiyorsunuz?

— Benimle beraber, dedi Cynthia alçak bir sesle.

Genç kadın Malko'nun arkasından çıkarak baygın baygın Mike Rabelais'ye baktı. Üstünde siyah bir bluz ve uzun bacaklarını açıkta bırakan kısa bir şort vardı.

Avukat şaşkın bir şekilde ziyaretçileri içeri aldı. Düş kırıklığını unutmaya çalışıyordu. Gözleri daracık şortun içinde kalmış olan kışkırtıcı kalçalara takıldı. Bir an onlara dokunmak için büyük bir heves duydu. Bu dişi şeytan neden yalnız gelmemişti? Sinirden ağlamamak için zor tuttu kendini. Gözlerini Cynthia'dan alarak sarışın yabancıya baktı.

— Kimsiniz? diye sordu.

Malko gazeteyi açtı. İlk sayfa Henry Durango'nun haberi ile kaplıydı.

— Tonny Capistrano'nun ölümü ile ilgili bir soruşturma hazırlıyorum, dedi. Yaşadığına

inanıyorum. Siz onun avukatıydınız değil mi? Sonra Bunny Capistrano'ya da bağlısınız?

Mike Rabelais tehlike karşısında zekâsını hemen ön plana çıkarmakta ustaydı.

— Herkes gibi ben de onu tanırım. Önemsiz birkaç işini de hallettim. Ama hepsi bu kadar.

Bir çocuk kadar masum görünüyordu. Zil sesiyle birden yerinden sıçradı. Bu defa gelen Sandy'den başkası olamazdı. Duymamış gibi yaptı.

— Kapı çalınıyor, dedi Malko.

Mike Rabelais pişmanlıkla kalktı, kapıyı açtı.

Sandy sevinçle boynuna atıldı.

— Tonton Mike!

Mike onu kucaklarken viski kokusu duydu. Kadın fitil gibi sarhoştı. Baldırlarını açıkta bırakan kısa bir etek, altında da dore çizmeler vardı. Birden Malko'yu ve Cynthia'yı gördü.

— Oh! Alem mi var?

Bakışları Malko'ya takıldı. Gözlerini kısarak:

— Sizi daha önceden de gördüm! dedi. Geçen gün Bunny'ye mangır dolu çantayı getiren sizdiniz.

Mike Rabelais gözlüklerini yutacak gibi oldu. Konuşulanlardan hiçbir şey anlamıyordu.

— Evet, doğru! dedi Malko.

Sandy salınarak kanepeye oturdu. Anlamalı anlamalı gülüyordu. Gözü Malko'nun elindeki gazeteye takıldı. Henry Durango'nun resmini ve hemen altındaki yazıyı okudu. Sırıtarak:

— Şuna bak, bulmuşlar onu, dedi. Bunny kıştan önce bulamayacaklarını söylüyordu. Demek Joe çukuru derin kazamamış.

Mike Rabelais midesinin ortasına yumruk yemiş gibi oldu. Ağzını açarak Sandy'ye susmasını söylemek üzereyken kadın ondan önce davranarak devam etti:

— Aptal herif! Elli bin doları reddederek geberdi gitti. Ama Bunny'nin hâlâ canı sıkkın. Zira makineyi bulamadılar henüz.

Malko hemen sordu:

— Ne makinesi?

— Yeter, sus! diye haykırdı Mike Rabelais.

Sandy şuh bir kahkaha attı. Hiç aldırma-
dan devam etti:

— Bu aptal çocuk birtakım resimler çekmiş. Fakat şerif onu Golden Nugget'te yakaladığında üstünde ne makine ne de film varmış. Ve hiçbir zaman da yerini söylememiş.

Mike Rabelais yırtıcı bir hayvan gibi üstüne saldırdı kolundan tutarak koridora çıkardı ve olanca gücüyle bir tokat attı. Sandy'nin başı duvara çarptı ve aniden sustu. Şaşırmıştı.

— Sus! diye gürledi Mike.

Sandy burnunu çekerek itiraz etmeye kalktı.

— Fakat yabancı biri değil ki. Bunny'nin adamlarından biri. Ona bir sürü para getirdi.

— Aptal! diye bağırdı Mike. Yabancı biri ve üstelik gazeteci. Tonny üzerinde bir soruşturma hazırlıyormuş...

Sandy bu defa titremeye başladı. Tam anlamıyla ayılmış, aklı iyice karışmıştı. Korkuyla:

— Bunny'ye söylemeyeceksin, değil mi? diye yalvardı.

Mike asansörün kapısını açarak onu içeri itti.

— Hayır, ama şimdi defol!

Sandy Jones ağlayarak asansöre daldı. Hayatında ilk defa canı hiç sevişmek istemiyordu.

Mike Rabelais büroya tekrar girdi. Gözlerini Malko ve Cynthia'ya dikti. Bronz bacaklar yine aklını karıştırıyordu. Kendini toplamaya çalışarak:

— Bu kız gerçekten sarhoştı, dedi. Olanlar için özür dilerim.

Malko gözlerini adamınkilere dikti.

— Kız ne deli, ne de sarhoştı, dedi. Gerçeği söylüyor. Bu gazeteci Bunny Capistrano'nun emriyle öldürüldü. Bize yardım etmelisiniz. İşler karışıyor ve siz de bu batağa bulaşabilirsiniz.

Mike Rabelais alaylı bir şekilde güldü.

— Sandy'nin anlattıklarıyla Bunny'yi suçlayamazsınız. Ayrıca, bu şehirde dostunuz varsa, bir cinayet için en fazla altı ay yatarsınız. O da kefalet verilmediği takdirde. Bana gelince ölü olarak hatırlanmak istemem. Hiçbir şey bilmiyorum ve size de söyleyecek bir şeyim yok.

Malko ayağa kalktı. Arkasından Cynthia' da onu izledi.

— Belki yakında görüşürüz, dedi Malko.

Mike Rabelais son bir defa Cynthia'nın bacaklarına bakmak için arkalarından onları izledi. Şort o kadar kısaydı ki, her şey görünüverecekmiş gibiydi. Bu güzel sahne kapı arkalarından kapanana kadar sürdü. "Garip bir gazeteci" diye düşündü Mike Rabelais. İçgüdüğü yalnızca bu kadarla kalmadığını, başka bir şeyler de olduğunu söylüyordu.

*

Malko fotoğrafçının başından geçenleri gazetelerden ezbere öğrenmişti. Henry Durango'nun Strip ile Fairmont Street arasında bir yerde makineden kurtulduğu anlaşıyordu ve bu makinede de muhtemelen ölümüne sebep olan film vardı.

— Geri dönelim, dedi.

Pontiac'ı almak üzere 3. Cadde'ye yöneldiler. Bir vitrinin önünden geçerken Cynthia birden:

— Anlamıyorum, dedi. Bir sürü insan neden müzik aletlerini rehine verir ki...

Malko aniden durdu.

— Cynthia, dedi. Sen bir harikası!

Geride dönerek vitrine göz attı. Bir sürü şey vardı: Müzik aletleri, dürbünler, radyolar ve fotoğraf makineleri... Kısa süre için bir şey saklamaya en elverişli yerd.

— Kenry Durango'nun ne marka kullandığını öğrenmek gerek, dedi Malko. San Francisco Star bu konuda bize yardım eder.

4. Cadde'nin köşesinde bir telefon kabini vardı.

*

**

— Nikon'muş, dedi Malko. 400'lük bir telesini varmış.

O telefon ederken Cynthia da rehberden belli başlı rehincileri araştırıyordu. Şans eseri birçoğu "Glitter Gluch" çevresinde toplanmıştı ve 24 saat açıktılar.

Önlerine ilk çıkan dükkâna girdiler. Yaşlı bir adam Cynthia'nın bacaklarını görünce sırtıtarak:

— Eğer bunları bana bırakırsanız, size seve seve yüz dolar veririm, dedi yılışıkça.

Genç kadının sinirli sinirli baktığını görün-
ce ciddileşti:

— Evet ne satmak niyetindesiniz?

— Hiçbir şey, dedi Malko. Bir fotoğraf
makinesi alacağım. Neleriniz var?

Adam bir rafa işaret ederek:

— İşte hepsi burada, dedi.

— Nikon yok mu?

— O da ne?

Malko dükkândan çıkmadan önce geri
döndü:

— Satmadan önce bir malı ne kadar
saklamanız gerekiyor?

— Bir ay, dedi yaşlı adam gözlerini
Cynthia'dan ayırmadan.

*

**

— Hayır! Hayır! Beni öldürme!

Sandy villanın havuzunun kenarında ellerini
yere dayamış ağlıyordu. Doğrulamaya çalıştı,
ama Bunny Capistrano bir tekme attı.

— Şu orospuyu kaldırıp banyoma götürün!

Joe ve Kenny hemen yerlerinden fırladılar,
Sandy'yi yerde sürüyerek evin içine taşıdılar.
Bunny Capistrano da arkalarından içeri girdi
ve pembe mermer banyonun kapısını yavaşça
kapattı.

— Onu yatıştıralım, dedi Bunny.

Kenny ile Joe kadının -üstündekileri
çıkardılar. Sandy soğuk mermerlerin üstünde
çırılçıplak kaldı. Kenny göğüslerinden birinin
ucuna çimdik attı. Sandy acıyla haykırdı:

— Bunny, senden özür diliyorum.

Bunny:

— Baş aşağı çevirin! diye emretti. Sonra da
bacaklarını açın.

İki adam iki büklüm olmuş kadının ayak bileklerinden tutarak havalandırdılar. Bunny musluğu açtı. Kaynar su kadının tam cinsel organının üstüne boşaldı.  ığlığı insan sesine benzemiyordu. Buhar aşağı yukarı bütün odayı kaplamıştı.

Bunny Capistrano suyu yaklaşık bir dakika açık tuttu. Sonra bağırdı:

— Bırakın!

Kenny ve Joe kadını bırakarak havuzdan dışarı fırladılar. Sandy kaynar suyun içine düştü, umutsuzca doğrularak kalkmaya çalıştı, son bir haykırışla geriye yuvarlandı ve olduğu yere yığılıp kaldı. Yüzü kaynar suyun içindeydi. Bunny memnun bir şekilde:

— Artık çıkartın! dedi.

Musluğu kapattı. Yeterince cezalandırılmıştı.

Joe ve Kenny eğilerek kadını sudan çıkarıp mermerlerin üzerine yatırdılar. Bunny Capistrano tiksinererek arkasını döndü:

— Sunshine Hastanesi'nden doktor Gilpatrick'i arayın, bir ambulans göndersin ve kendi servisinden başka bir yere yatırtmasın.

XIII. BÖLÜM

— İmkânsız, diye tekrarladı ihtiyar rehinci.

Malko elindeki Nikon'u bir türlü bırakmıyordu. Sonunda, 4. Cadde'de ufak bir rehincide bulmuşlardı onu. Malko yaşlı dükkan sahibini kuşkulandırmamak için fazla ısrar edemiyordu.

Cynthia mahzun bir tavır takınarak:

— Ama, yarın yola çıkıyoruz, dedi. Los Angeles'a gidiyoruz.

Malko makinenin içindeki filmin 27. pozda kalmış olduğunu gördü. Muhtemelen bu gazetecinin ölümüne sebep olan filmdi. Cynthia umutsuzca Malko'ya bir göz attı. Aynı şeyi o da düşünüyordu. Fakat Las Vegas'ta güpegündüz bir kapkaççılık gerçek bir çılgınlık olurdu. Beş dakika içinde bir sürü polisin etraflarını çevireceği kesindi.

İhtiyar adam sıkılmaya başlamıştı. Nikon'u Malko'nun elinden alarak rafın üstüne koydu..

— Bana gerekli olan, o küçük kâğıt parçası. Zira o adamın bir daha geri gelmeyeceğinden eminim.

Malko hemen sordu:

— Niçin?

Yaşlı adam güldü:

— Çünkü kâğıdı bir kıza vermiş. Geçen gün o kız geldi. Kâğıdın karşılığını görünce yüzünün aldığı ifadeyi bir görmeliydiniz. Herhalde adam ona radyo veya buna benzer bir şey olduğunu söylemiş olmalı. Size bir on

dolar karşılığında hemen vereceğinden eminim.

Malko:

— Peki, onu tanıyor musunuz? diye sordu.

— Evet. Adı Juliet. Buraların vazgeçilmez müşterilerindendir. Genellikle Strip'te dolaşır. Oraya kadar bir gidip gelseniz muhakkak rastlarsınız.

Cynthia Malko'nun kolunu tutarak çekti.

— Gel, iyi bir fikrim var!

Dükkândan çıktılar, Cynthia heyecanlanmışa benziyordu.

— Kulüpte bir kız arkadaşım var. Buralarda dolaşan kızların hepsini tanır. Bize yardım edeceğinden eminim.

*

**

Sue kırka yaklaşmış yaşını bir ton fondöten altında saklamaya çalışmış, bunda da epeyce başarılı olmuştu. Sarışın kadın vücudunu cömertçe sergileyen mavi uzun bir tuvalet giymişti. Açık yakasını ve omuzlarını örten vison bir etol vardı. Cynthia onu "21" masalarından birinde Büyükler'den birine yardım ederken bulmuştu. Telefon kabinlerini siper alarak konuşmaya başladılar.

— Juliet, Juliet! Mmmm... Evet tanıyorum. Kendini beğenmiş bir orospunun tekidir.

Konuşurken etolünün gizli cebinden çıkardığı 25 dolarlık üç fişi Cynthia'nın eline sıkıştırdı:

— Bunları benim için bozdurur musun? Ördeklerden birinden gizlice aşırıdım.

Malko kadına yüz dolar uzattı:

— Buyrun, fişlerin karşılığı. Juliet'i bulmamıza yardımcı olabilecek misiniz?

Sue parayı etolünün altına sıkıştırdı.

— 3 numaralı asansörde Ben'e gidin, tarafımdan geldiğinizi söyleyin.

*

**

Ben, tam bir sıçana benziyordu. Malko asansöre Cynthia'sız binmişti. Asansörde yalnız kalabilmek için 11. kata kadar beklemek zorunda kaldı.

— Juliet'le tanışmak istiyordum. Sue bana sizin yardımcı olabileceğinizi söyledi.

Sıçan suratlı adam karşısındakini şöyle bir süzdü. Dolarların kokusunu almış gibiydi. Asansör iki katın arasında durdu.

— Onu tanıyor musunuz?

— Ben değil. Bir arkadaşım tanıyor.

Adam güldü.

— Harika bir yaratıktır. Size ayarlayabilirim. Yalnız elli dolar ve peşin.

Malko cebinden çıkardığı parayı adamın avucuna bıraktı. Asansör tekrar hareket etti.

— Bu akşam, Las Vegas Bulvarı'nın kuzeyinde Rapollo'ya gidin. Gösteriden sonra Juliet'i çağırıp ona bunu verin.

Cebinden, üstünde "O.K" yazılı beyaz bir kâğıt çıkararak uzattı. Malko hemen cebine attı.

*

**

İriyarı, kaba sunucu seyircilere Juliet hakkında bilgi veriyor, onun Los Angeles'ta bir telefon santralinde çalışırken artist olmaya karar verdiğini söylüyordu. Bu arada Juliet de ritmik hareketlerle soyunmaya başlamıştı. İnce bir vücudu vardı. Fakat yüzü oldukça kusurluydu.

Malko salonun bir ucunda oturmuş numaranın sonunu bekliyordu. Neyseki, fazla uzun sürmedi. Juliet, sonunda çılgınlık altında siyah dantel külotunu çıkarttı ve perde kapandı. Beş dakika sonra Juliet giyinik olarak salonda göründü. Malko kadını görür görmez ayağa kalkarak ona doğru yürümeye başladı. Juliet kendine yaklaşan adamı gülerek süzmeye başladı. Malko:

— Ben tarafından geliyorum, dedi hemen.

Malko kadının yüzündeki ifadenin değiştiğini görünce cebinden kartı çıkarttı. Kadın hemen kartı yok etti ve sahte bir gülüşle sordu:

.— Arabanız var mı?

— Evet.

— Beni park yerinde bekleyin ve farlarınızı yakın.

*

**

Kadın Pontiac'ın kapısını açarak içeri girdi ve Malko'nun hemen yakınına oturdu. Bıkkın bir ifadeyle pantolonunun fermuarını indirdi.

— Bir dakika, dedi Malko.

Kadın karşısındakine bakarak:

— Ne o, yoksa burada olmayacağını mı sanıyorsun?

— Sizinle görüşmek istememin nedeni bu değil. Sizden fotoğraf makinemin rehin kağıdını istemeye geldim.

Juliet, fermuarı açık, şaşkın bir vaziyette adama bakıyordu.

— Sizin miydi? Nasıl olur?

— Geçen gün Golden Nugget'te oldukça fazla kaybetmiş ve borçlanmıştım. Fakat şimdi onu rehinden almak için para sağladım. Fotoğrafçılım ve makineme ihtiyacım var.

Dün rehinciye gittim. Bana kâğıdın sizde olduğunu söyledi. Onu sizden istiyorum.

Juliet parayla geri almak istediğini duyunca birden sevindi.

— Ne kadar? diye sordu.

— Otuz dolar, dedi Malko.

Kadın dudak büktü.

— Çok az. Elli.

— Kırtan fazla veremem, dedi Malko.

Juliet fermuarını kapattı.

— Pekâlâ, yarın akşam gelin, vereyim.

— Yarın gidiyorum. Bana bu akşam gerekli.

— Yanımda değil. Evde.

— "O zaman hemen gidelim. Dönüşte sizi buraya bırakırım.

Juliet karar vermeden önce biraz düşündü.

— Pekâlâ, çabuk olalım. Aksi halde iyice haşlanırım.

Otoparktan ayrıldılar. Juliet ona yolu tarif ediyordu. Bir müddet sonra Las Vegas Bulvarı'nın doğusunda küçük bir evin önünde durdular..

— Bekleyin beni.

Kadın hemen arabadan fırladı. Geçen üç dakika içinde Malko sinirli sinirli evi gözetledi. Ama, Juliet'in evden çıktığını görünce biraz olsun rahatlamıştı. Kadın koşarak geldi ve yanına oturdu.

— Hemen ödüyor musunuz?

Malko cebinden çıkardığı banknotları kadına uzattı ve aldığı kâğıdı dikkatle inceledikten sonra cebine attı. Bunny Capistrano'nun bu küçük kâğıt parçasına iki yüz bin dolar vereceğini düşündü. Juliet, Rapolla'nın önünde inerken ona döndü:

— Eğer Ben'i görürseniz bundan bahsetmeyin sakın. Yoksa yarısını yürütmeye kalkışır.

Malko kibar bir şekilde endişelenmemesini söyledi.

*

**

Malko bıçağın ucuyla Nikon'un kapağını aralayıp filmi dikkatlice çıkardı. Bu küçücük rulo bir adamın işkenceyle ölmesine yol açmıştı. Cynthia içini çekti:

— En iyisi bir an önce uçağa atlayıp gitmek.

Malko başını salladı.

— Hayır. Bunny Capistrano'ya tekrardan harekete geçecek zaman bırakmamak lazım. Film banyoya verelim.

Malko arabayı tekrar hareket ettirdi. Biraz ilerde küçük bir fotoğrafçı önünde durdu. Genç fotoğrafçı ruloyu eline aldı.

— Yarın!

— Çok acelem var. İki saat sonra almayım, dedi Malko. Her pozdan 18x24 kart istiyorum. Çift tarife ödeyebilirim.

Dükkândan çıkarak tekrar Cynthia'nın yanına geldi. Resimlerini almadıkça Dunes'a geri dönmenin bir anlamı yoktu.

Fotoğrafçının yanında porno film oynatan bir sinema vardı.

— Şuraya girelim, dedi Malko. Kimse bizi orada aramaz.

On dolar ödedikten sonra karanlığa daldılar. Bir sürü çift koltuklarına gömülmüşler, filmi seyrediyorlardı. Ekranda iki adam tarafından kısıkırak yakalanmış bir kadın avaz avaz bağıırıyordu. Malko yanlarında oturan

adamın, elini yanındaki kızın bacakları arasına daldırdığının gördü.

Cyhnthia aniden Malko'ya yanaştı. Biraz tuhaf görünüyordu.

*

**

Malko büyük zarfı aldı, tezgâhın üzerine otuz dolar bırakarak dışarı çıktı. Resimlere bakmak için arabaya ulaşmayı bekledi. Pozlar mükemmeldi. Malko gizli dosyada resmini gördüğü adamı hemen tanıdı. İki sene önce öldüğü söylenen Tonny Capistrano idi bu.

Ona eşlik eden Malko'ya hiç yabancı gelmedi.

— Bu Joe, dedi. Bunny'nin gorili.

— Ne yapmayı düşünüyorsun? diye sordu Cynthia.

Tek çıkar yol FBI'a haber vermektir. Fakat Malko Frank Thorpe'un ne istediğini biliyordu. Tonny Capistrano'yu bulan o olmalıydı.

— Hâlâ orada olup olmadığını öğrenmeliyiz, dedi Malko.

*

**

Gilpatrick'in otoparkında mavibir Porsche vardı. Malko kapıyı çaldı. Biraz sonra, hasır şapkalı, bikinili bir kız kapıyı açtı. Malko gülerek:

— Doktor Gilpatrick'i görebilir miyim? diye sordu.

— Evde olup olmadığına bir bakayım.

Kız kapıyı kapatmadan küçük bir koridor da kayboldu. Malko ve Cynthia bundan faydalanarak içeri girdiler. Küçük bir apartman dairesiydi.

Biraz sonra doktor Gilpatrick üzerinde

bornozuyla aniden tayfun gibi odaya girdi ve tam Malko'nun karşısında durdu.

— Burada ne arıyorsunuz? diye gürledi.

— İlgineceğinizi sandığım birkaç fotoğraf getirmiştım, dedi Malko.

Şaşkın bir şekilde bakman doktorun gözleri önünde zarftan Tonny Capistrano'nun resimlerini çıkardı.

— İşte sizin "ölü"!

Doktor dikkatle gösterilenlere bakıyordu.

— Sağlığı yerinde bir ölüye benziyor, dedi yavaşça Malko. Ölünce gözlerini kapattığınız Tonny Capistrano'yu iyi tanıyor muydunuz acaba? Bu fotoğraflar geçen hafta çekildi.

— Anlamıyorum, dedi doktor. Bu adam ölmüştü. Yemin edebilirim.

Sesi hafifçe titriyordu. Alnında birkaç ter damlası birikmişti.

— Bunu FBI'a anlatırsınız, dedi Malko. Görüşmek üzere doktor.

— Nereye gidiyorsunuz?

— FBI'a.

Bir an bakiştılar. Saniyeler ilerledikçe doktorun yüzü daha da sararıyordu. Alçak bir sesle:

— Size onbin dolar veririm. Hafta sonu. Önümüzdeki ay onbin dolar daha. Bütünparambukadar

Malko başını salladı

— Para istemiyorum. Yalnızca olup biteni öğrenmek ve Tonny Capistrano'yu bulmak istiyorum.

— Neyi öğrenmek istiyorsunuz?

— Her şeyi, diye cevapladı Malko.

— Hepsi Bunny Capistrano'nun fikriydi diye itiraf etti doktor. Kardeşlerinden biri kanserden ölmüştü. Bütün röntgenleri Bunny'deydi. İsim değiştirdiler. Ve ben de Tonny'nin ancak birkaç haftalık ömrü kaldığını belirten bir kâğıt imzaladım. Dosya hazırlandığında Bunny Beyaz Saray'la ilişki kurdu. Oradaki dostunun fiyatı oldukça fazlaydı. Ve Bunny'nin ise harcamayacağı kadar çok parası vardı. Cezaevi yetkililerinin göz atmasına imkân bırakmadan, Washington'dan af kararı geldi. Gerisinde Tonny Leavenworth'dan çıkar çıkmaz Sunshine Hastanesi'nde benim servisine yattı. Benden başka, kimsenin ilgilenmemesini sağladım, Zamanı gelince Tonny'ye kuvvetli bir iğne yaparak nefes alışlarını oldukça yavaşlattım. Normal olarak ölen kimse bir saat sonra hastanenin morguna götürülür. Fakat Bunny

onu National Gardens-

ın bir cenaze arabasıyla götürmek istediğini söyledi ve Tonny'yi alıp götürdü. yalnızca, iki gün sonra bir belge imzaladım.

Malko, Bunny Capistrano'nun gücü karşısında şaşırıp kaldı.

Neden bu işe giriştiniz? diye sordu Mafya üyesi değilsiniz. Bir mesleğiniz de var.., Doktor Gilpatrick gözlerini kaçırdı.

— Bunny Capistrano bana çok yardım etmişti, diye itiraf etti. Boşanıyordum karıma ayda bin beş yüz dolar nafaka ödemem gerekiyordu. Ona ev aldım. Büromu düzenlemem de gerekiyordu. Bunny Capistrano bana elli bin dolar verdi. Karşılıksız. Kardeşinin

hikâyesine kadar hiçbir şey söylemedi. Linda ile henüz tanışmamıştım. Bunny Bana bir Prosche hediye etti. Bir sabah kapımın önünde buldum. Geri çeviremedim.

Klasik bir hikâyeydi bu. Malko doktor hakkında her şeyi öğrendiğine kanaat getirmişti...www.cizgiliforum.com

— Tonny'nin nerede olabileceği hakkında bir bilginiz var mı? diye sordu.

— Hiçbir fikrim yok. Fakat ihtiyar Mike Rabelais bir şeyler söyleyebilir.

— Siz ne yapmayı düşünüyorsunuz?

Gilpatrick üzgün bir şekilde güldü.

— Yarın, Linda ile birlikte değerli neyim varsa, her şeyimi alarak şehri terkedeceğim. Bunny sizinle konuştuğumu öğrenmezse yaşayabilirim, yoksa...

Sustu. Yapabileceği en iyi şeydi bu!

— İyi şanslar, doktor! dedi. Ben, Tonny'yi bulana kadar Las Vegas'ta kalacağım.

— Sizi görmek isteyen birisi var, patron! dedi Kenny. Bir fotoğrafçı, önemli olduğunu söylüyor.

Bunny Capistrano "fotoğrafçı" kelimesini duyunca durdu.

— İçeri al!

Solgun suratlı bir adam çekinerek içeri girdi.

— Gazeteleri okudum, diye başladı. Kardeşiniz hakkında yazılanları. Bugün bir adam film tabı için gelmişti. Sanırım...

— Tarif et! diye bağırdı Bunny.

Fotoğrafçı denileni yaptı. Bunny giderek artan bir kızgınlıkla purosunu çiğnemeye

başladı. Sakinleşmek için büyük gayret sarfediyordu. Negatifler ve basılan resimler hakkında bir sürü soru sordu. Sonunda ayağa kalkarak genç adamın arkasını sıvazladı.

— Bana büyük bir iyilik yaptın, dedi Bunny. Bunu hiç unutmayacağım.

Adam heyecanlanarak bir şeyler mırıldandı. Fakat en sonunda esas söylemek istediğini söyleyebildi. Dunes'daki şovların fotoğrafçılığını tekeline almak istiyordu.

— Pekâlâ, dedi Bunny. Yarın sabah bana gel. Fakat kimseye bundan bahsetme.

Kenny fotoğrafçıyı kapıya kadar geçirdi.

— Joe! diye bağırdı Bunny.

Joe belirdi.

— Biraz önce dışarı çıkan adam bu akşamdan önce "yola çıkmalı."

— Olmuş bil, patron! dedi Joe.

Joe odadan çıkar çıkmaz, Bunny öfkesini boşaltmaya başladı. Masaya, koltuklara tekme atıyor, kendi kendine küfrediyordu.

XIV. BÖLÜM

Pontiac Bunny'nin villasının önünde durdu. Malko torpido gözündeki tabancasını alarak kemerine taktı.

— Beni de bekle, dedi Cynthia.

Las Vegas'ta Tonny'nin saklanabileceği tek yer burasıydı. Malko'nun planı basitti: Onu yakalayıp CIA'ya haber vermek. Resimlerin bulunduğu zarf hep yanındaydı. Kapıyı açıp çıkacağı sırada Cynthia'nın çığlığıyla durdu.

— Dikkat!

Dikiz aynasında Bunny Capistrano'nun mavi Cadillac'inin son hızla üstlerine doğru geldiğini gördü. Aynı anda önlerinde de siyah bir Cadillac belirdi. Çıkış yolları kapanmıştı. Önden gelen Pontiac'ın birkaç metre ilersinde durdu. Elleri silahlı üç adam dışarı fırladı ve hemen ateş etmeye başladılar. Cynthia kendini koltuğa attı. Ön cam parçalandı Malko geri vitese taktı. Arkadaki hızla yaklaşmıştı. Pontiac çarpışmanın şiddetiyle sarsıldı. Öndeki üç silahlı koşarak geliyorlardı.

— Resimler! diye haykırdı Cynthia.

Tonny Capistrano'nun yaşadığını kanıtlayacak tek delil onlardı. Ne ileri gitmek mümkündü ne de geri.

Birden, vites değiştirerek direksiyonu sola çevirdi, ve iki villa arasındaki otoparka yöneldi. Beyaz çitler kırılırken Cynthia bir çığlık attı. Pontiac çimlerin üzerinde zigzag yaparak ilerliyordu. Birkaç saniye soma diğer iki Cadillac da arkalarından fırladı.

Malko dar bir yoldan Country Club'ün köşesine çıkmayı başardı. Derest Inn'e saparak Strip'e ulaştı. Arkadakilerden otuz metre öndeydiler.

Turist arabalarını sıyrarak ilerliyor, aradaki farkı giderek açmaya çalışıyordu. Fakat arkadakiler bir türlü peşini bırakmıyordu. Birbiri ardına büyük binaların önünde fırtına gibi geçip gidiyorlardı.

Cynthia oturduğu yerde doğrulmuş, arkadakileri izlerken birden bir yanık kokusu duydu. Malko hemen göstergelere baktı. Radyatör su kaynatmış, kadran kırmızıya dayanmıştı. Bu şekilde daha fazla ilerlemeleri mümkün değildi.

Malko Almanca bir küfür savurdu. Cynthia anlamıştı.

— Ben direksiyona geçerim, dedi. Sen fotoğraflarla atla.

— Olmaz, bu çok tehlikeli!!

Pontiac teklemeye başlamıştı. Bu durumda tek çare genç kadının teklifini uygulamaktı.

Flamingo kavşağındaki ışık kırmızı yanıyordu. Malko kaldırıma çıkarak halen yapımı süren Grand Hotel'in inşaat tahtalarını siper aldı, frene basarak durdu. Cynthia hemen onun yerini aldı. Malko kapıyı açarak dışarı fırladı. Cynthia arabayı hareket ettirdi.

Malko Grand Hotel inşaatına girdiğinde iki Cadillac virajı henüz dönüyorlardı. Pontiac yüz metre önlerinde yol alıyordu. İki araba hızla inşaatın önünden geçip gittiler. Malko Cynthia'yı düşünürken içi burkuldu. Kadının silahı bile yoktu.

*

**

Malko odasında sinirli sinirli dönüp duruyor, gözleri sık sık yanıp sönen Dunes'un neonlarına kayıyordu. Saat dokuzdu. Cynthia hâlâ ortalıkta yoktu. Fotoğraflar Wells Fargo Bankası'nın bir kasasındaydı ve Frank Thorpe'un durumdan haberi vardı. Fakat, Cynthia belki de ölmüştü.

Malko ne yapacağını kestiremiyordu. Otele döndüğünden beri hiçbir şey olmamış, kimse ona karşı bir saldırıda bulunmamıştı. Sonunda, her şeyi FBI'a anlatmaya karar verdi. John Gail ve CIA'nın canı cehenneme diye düşündü. Cynthia'yı kaderine terk edemezdi. Bunny Capistrano'nun emrindeki şerif Tom Hannigan'dan hayır yoktu. Acaba Bunny Capistrano resimlerin varlığını nasıl öğrenmişti? Ciddi bir tehlike sezmemiş olsaydı, bu kadar hiddetlenip peşine düşmezdi.

Telefon çaldı. Malko zil sesinin kesilmesine fırsat bırakmadan ahizeyi kaldırdı.

Mike Rabelais'ydi bu.

— Hemen sizi görmem gerekiyor, dedi avukat. Çok önemli.

— Geliyorum, dedi Malko.

Sıkıntıyla telefonu kapattı. Endişeleri maalesef gerçekleşmişti: Cynthia Bunny Capistrano'nun elindeydi.

*

**

Mike Rabelais endişeliydi. Senelerdir gizlemeye çalıştığı şeyler yavaş yavaş gün yüzüne çıkıyordu.

Kapı çaldı. Gidip açtı ve Malko'yu içeri davet etti. Söze başlamak için oturmasını beklemedi.

— Siz bir delisiniz! dedi Bağlanması

gereken bir deli. Sandy Jones hastanede. Acımasızca işkence yapmışlar. Arkadaşınız da ellerinde. Resimler karşılığında değiştirmeyi öneriyor. Aksi halde öldürecekmiş. Bu gece yarısına kadar mühlet veriyor.

Malko'nun gözleri yeşile dönmüştü: Cynt-hia'yı hangi deliğe tıkmışlardı acaba?

— Onu nerede sakladıklarını biliyor musunuz?

Mike Rabelais omuz silkti.

— Tabii. Fakat hiçbir işe yaramaz. Bunny'nin bir arkadaşının yerinde. FBI'ı haberdar edene kadar onu çoktan öldürmüş olur.

Bu doğrudu. Fakat negatiflerini yarından önce alması da imkânsızdı. Bankalar ancak yarın sabah dokuzda açılıyordu.

Malko sakın bir şekilde konuşmaya çalıştı. Cynthia'yı kurtarmak için ne CIA ne de John Gail ona yardım edebilirdi.

— Bunny Capistrano'yı arayın ve negatiflerin yarın sabah elinde olacağını söyleyin. Bankaya koymuştum. Fakat eğer Cynthia'ya dokunacak olursa onu öldürürüm.

Başka bir şey söylemedi. Ses tonu herhangi birini donduracak kadar şiddetliydi. Mike Rabelais başını salladı, kaygılıydı:

— Umarım, beni dinler.

— Umarım, dedi Malko. Dunes'da bekliyorum. Eğer bana karşı bir şeye girişirlerse, fotoğraflar yarından sonra FBI'ın eline geçecek.

Çölün ortasında gerçek bir araba mezarlığıydı burası. Mike Rabelais yakıcı güneş

yüzünden gözlerini iyice kısmıştı.

Cynthia ellerinden ve ayaklarından eski bir mazot tankerine bağlanmıştı. Bunny'nin bir adamı kadının karşısındaki bir kasanın üzerine oturmuş, elindeki Walther PPK'yı üzerine doğrultarak Cynthia'yı korkutuyordu. Kadının susuzluktan dili damağı kurumuş bir vaziyetteydi. Mike adama yaklaştı.

— Bunu yapmanızı Bunny mi emretti?

Adam avukatı tanımıştı. Elindekini indirerek:

— Bunny öldürmemek şartıyla istediğimiz her şeyi yapabileceğimizi söyledi. Bu küçük şıfırtı az daha gözümü oyacaktı, bu yüzden dersini vereceğim.

— Bunny nerede?

— Orada.

Mike Rabelais başını çevirdi. Cynthia onu görmüştü. Fakat seslenmedi bile, bir düşman gözüyle bakıyordu ona.

Bunny kadife bir koltuğa gömülmüştü. Elinde her zamanki puolarından vardı. Yüzü gergin, gözleri kan çanağı içindeydi. Mike'a güneydin bile demeden:

— Gördün mü onu? diye sordu.

— Evet, dedi Mike. Fotoğrafları yarın sabah verecek.

— Ben de bu orospunun gözlerini oyacağım. Orospu çocuğu görür o zaman, bu...

Kekeliyordu. Mike onu hiç böyle görmemişti. Korktu.

— Bunny, dedi bu kızı öldürmemek gerekli. Adam çok tehlikeli.

On dakika süreyle Bunny'yi inandırmak içinyalvardı. Cynthia'nın yaşamasını gönül-

den istiyordu. Sonunda Bunny yatıştı.

— Pekâlâ. Eğer o herif bir dümen çevirirse sorumlusu sensin. Git ona söyle yarın öğlen Northorp Wells'te kızı vereceğiz.

Northorp Wells, Vegas'tan bir saat uzakta çölün ortasında birkaç benzin pompasının bulunduğu bir yerdi.

Bunny tekrar düşünceye dalınca Mike yavaşça geri çekildi. Görünüşe bakılırsa Cynthia'nın hayatı kurtulmuşa benziyordu.

*

**

Malko çelik yeleğin içinde terliyordu. Yol tamamen ıssızdı. Kavşaktaki benzin istasyonundan biri kapanmıştı. Malko arabayı oraya park etti. Bu defa bir Ford kiralamıştı. Bütün gece gözlerini yummamış, Mike Rabelais'yi ve Cynthia'ya uygulanan cezayı düşünmüştü.

Şimdi durum, Bunny ile kişisel savaşa dönüşmüştü.

Tabanca yanındaki koltukta duruyordu. Kurşunlar bir adamı ikiye bölecek güçteydi. Cebinde de üç dolu şarjör vardı.

— İşte geliyorlar, dedi Mike Rabelais.

On metre uzunluğundaki mavi Cadillac Las Vegas yönünden yaklaşıyordu. Biraz sonra yolun öbür tarafında durdu. Saat ona çeyrek vardı. Koyu renk camlar yüzünden Malko içerdekileri göremiyordu.

— Gidip bakın neler oluyor, dedi avukata.

Mike Rabelais aşağı indi ve karşıya geçti. Damperli bir kamyon gürültüyle geçip gitti. Cadillac'ın camlarından biri aralandı. Mike eğilerek içeriyle konuştuktan sonra geri döndü.

— Cynthia arabada, dedi. Resimleri bana vermen gerekiyor, kontrol ettikten sonra onu

serbest bırakacaklarmış.

Malko başını salladı.

— Hayır. Resimleri size vereceğim, fakat yolun ortasında duracaksınız. Onlardan biri Cynthia'yla yanınıza gelecek, resimleri o kontrol edecek. Cynthia yanıma geldiğinde o da geri dönecek.

Mike tekrar gidip geldi. Ter içinde kalmıştı.

— Oldu, dedi.

Malko zarfı ona uzattı, sonra indirdiği pencereden silahını Cadillac'a yönelterek beklemeye başladı. Tanımadığı bir adam arabadan indi. Arkasından Cynthia göründü. Ağzı siyah bir eşarpla bağlanmıştı.

Yavaş yavaş yürüyordu. Esrar içmiş gibiydi. Malko bir an yanındaki yabancı adamın kafasını uçurmak için büyük bir istek duydu içinde.

Biraz sonra Mike'ın yanına geldiler. Avukat zarfı uzattı. Bunny Capistrano'nun adamı zarfı açtı ve içindekileri inceledi. Sonra yolun ortasında hareketsiz kaldı. Mike, Cynthia'yı arabaya doğru getirmeye başladı.

Malko dikiz aynasından Mike'ın kapıyı açarak kadını içeri soktuğunu gördü. Güneşin altında, yolun ortasında bekleyen adama seslendi:

— Git.

Adam Cadillac'a doğru koşmaya başladı. Malko içeriye döndü. Cynthia arka koltukta idi. Mike Rabelais'nin istemeden eli kadına çarptı. Cynthia bir çığlık attı.

Malko gözlerini üzerinde gezdirdi. Derisi yer yer morarmıştı, bazı yerlerde hâlâ kabuk bağlamamış açık yaralar vardı.

Cynthia belli belirsiz mırıldandı:

— Ellerimi mengeneyle soktular ve kırdılar, dedi.

Mavi Cadillac fırtına gibi yerinden fırladı. Malko dikkatle nişan alarak bütün şarjörü boşalttı. Uzun arabanın arka camı parçalanmıştı. Hemen yerinden fırladı, fakat keskin bir korna sesiyle aniden durdu. Büyük bir kamyon son süratle yanından geçip itti.

Malko sinirden köpürmüş, gözleri öfkeden yeşile dönmüştü.

*

**

Cynthia haykırmamak için dudaklarını ısıırıyordu. Kanayan elleri çok acı veriyordu. Malko aynadan ona gülümsedi. Kadın, ona cevap verir gibi gözlerini kapatıp açtı. Mike Rabelais Ford'un süratinden korkuyla gözünü açmış etrafına bakıyordu. Araba kızgın asfaltın üstünde Las Vegas'a doğru hızla yol alıyordu.

Bunny Capistrano'nun Cadillac'ı önlerinde, giderek uzaklaşıyordu. Bir an yaşlı Mafya üyesini düşündü. Fakat şu an tek düşüncesi vardı: Cynthia'yı tedavi etmek.

*

**

Doktor Cynthia'nın el röntgenlerini inceledikten sonra ürkek gözlerle Malko ve Mike Rabelais'ye baktı.

— Başına ne geldi? diye sordu. Birçok kırık var, bazı yerler de açık.

Cynthia Country Hastanesi'nin acil bölümünde kendinden habersiz uyuyordu. Elleri gaz bezlerinin üstünde merhem içindeydi.

— Güzel kentinizin saygıdeğer bir yurttaş tarafından işkence gördü, diye cevapladı

Malko. Durumu ciddi mi?

Doktor başını salladı:

— Evet, durum oldukça ciddi. Eklem yerlerinden kırılmış. Parmaklarını hiçbir zaman açamayabilir. Açık yaralar içinse şu an bir şey söylemek zor.

Malko birden başından aşağı kaynar su döküldüğünü hissetti. Cynthia'nın sakatlığa hiçbir zaman dayanamayacağı ve intihar edeceğinden emindi.

— Ne olursa olsun ellerini kurtarmalısınız, dedi.

— Hemen hemen imkânsız bir şey bu, diye cevapladı doktor. Çivi takmak gerekli, fakat bunu ancak uzman bir operatör yapabilir.

— Bunu yapabilecek kim var ülkede?

— Los Angeles'ta Profesör Cartland harikalar yaratır. Fakat tek bir el için on bin dolara patlar bu size.

— Önemli değil. Hemen onunla bağlantı kurun. Uçakta yer ayırtın. Zaman kaybetmeden ameliyat olmasını istiyorum, dedi.

Doktor hemen telefona koştu. Malko Cynthia'nın solgun yüzüne baktı. Kaderin kötü bir oyunu onu Laos'tan buralara, Las Vegas'a getirmişti.

Doktor biraz sonra geri geldi:

— Her şey ayarlandı. Cartland iki saat sonra bekliyor. Garantisini yok, ama elleri kurtarmak için son bir şansın o olduğunu zannediyorum.

— Çok iyi, dedi Malko. Yolculuk için her şeyi hazırlayın. Ben parayı hazırlamaya gidiyorum.

*

**

Malko uzaklaşan ambulansa, baktı. Bir Cessna Las Vegas Havaalanı'nın kuzeyinde bekliyordu. İki saat sonra Cynthia ameliyat masasında olacaktı.

Konuşmadan arabaya bindi. Mike Rabelais de onu izledi. Resimler elinden çıkmış, Cynthia da sakat kalma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Şimdi yardım edebilecek tek kişi, Mike Rabelais idi. Tonny Capistrano'yu sağsalim yakalamak gerekiyordu.

Lake Mead Bulvarı'na doğru yol almaya başladı. Mike Rabelais kırılan gözlük sapını düzeltti. Kendini oldukça kötü hissediyordu, yaşama sevinci giderek kayboluyordu.

— Mike, dedi Malko. Sizin yardımınıza ihtiyacım var.

Mike Rabelais başını çevirerek ona baktı.

— Hangi konuda?

— Tonny Capistrano'yu bulmam için bana yardım etmenizi istiyorum.

Mike Rabelais gülümsedi.

— Hâlâ anlamadınız galiba. Size bu iş burnumu sokmak istemediğimi söylemiştim.

— Size yüz bin dolar teklif ediyorum, dedi Malko. Yüz bin dolar.

Mike Rabelais sessiz kaldı. Teklifin büyüklüğü karşısında şaşırılmıştı. İçinden bir ses kabul etmesi için haykırıyordu. Fakat mantığı bu paraya ihtiyacı olmadığını, Las Vegas'ta güzel kızlarla sorunsuz ve canlı olarak uzun yıllar yaşayabileceğini söylüyordu.

İçini çektikten sonra:

— Bence, dedi, uçağa atlayıp bir an önce şehirden ayrılın. Aksi takdirde akşama sağ kalacağınız şüpheli.

Malko aldırmadı. Tehlikeli rakiplerle ilk

defa karşılaşmıyordu.

— Kesin kararlayım, kalıyorum.

— Bilmediğiniz bir şey var, dedi Mike Rabelais. Bunny Capistrano başınıza bir ödül koydu. Elli bin dolar. Bu şehirde bu para için annesini bile öldürecek bir düzine adam tanıyorum. Bunny on kişi önünde, güneş batmadan önce ölmüş olacağınızı söyledi.

XV. BÖLÜM

Malko silahçının kendine uzattığı silahı kontrol ediyordu. .

— Tam otomatik bir "Auto-Mag", diye belirtti adam. Eğer bir ihtilal yapacaksanız, en iyi silahı seçtiniz.

— Alıyorum, dedi Malko. Beş kutu da mermi istiyorum.

— İki yüz on yedi dolar, dedi satıcı.

Daha sonra silahı kutusuna koydu. Malko parayı ödedi.

Cynthia Los Angeles'a uçuyordu. Yapılacak tek iş kalıyordu: Tonny Capistrano'yu bulmak ve bu arada da sağ kalmak.

*

**

Malko şatosunun panoramik fotoğrafına baktı. Klimanın sesinden başka odada hiçbir ses duyulmuyordu. Las Vegas'ta kalmasının sebebi, Capistrano ile girdiği ölüm düellesuydu. Yaşlı Mafya üyesi sarsılan şerefini temizleyecekti.

Hasmının FBI'a haber vermeyeceğini biliyordu. Onu yakalayabilirse, tüm problemlerinden anında kurtulmuş olacaktı.

Malko kızgınlıkla John Gail'i düşündü. Beyaz Saray'da güvencedeydi, ama kendisi cehennemin tam ortasında bulunuyordu.

Cynthia ameliyat masasında, Gilpatrick başka bir ülkede idi. Mike Rabelais ise gizleniyordu. Vegas'ta ona yardım edecek kimse yoktu. Eğer Bunny Capistrano'ya baş kaldıra-

bilecek güçte olduğunu ispat edebilirse o zaman belki durum lehine bir değişiklik gösterebilirdi. Fakat şu an onu koruyabilecek hiç kimse yoktu. Bölge polisi bile...

Malko kapıyı açtı: Sahanlık boştu. Geçen her saniye onun aleyhine işliyordu. Asansör geldi, en dip köşeye yerleşti. Birkaç saniye sonra aşağıdaydı.

★

★★

Akşam şovunu izlemek için bekleyen kuyruk, kumar makineleri boyunca uzuyor, Casino De Paris'in girişine kadar geliyordu. Oyun masalarının etrafı her zamanki alışıl-gelmiş kıyafetteki insanlarla doluydu. Hippilerin dışında Vegas'ın her türlü halkı oradaydı. Kalabalık yığınlar masalarının başında büyük bir gürültüyle oynamaya çalışıyorlardı. Arasıra bir yığın fış, açgözlü bir sürü göz önünde yere düşüyordu.

Malko etrafabir göz attı. Bunny Capistrano'ya kendi sahasında meydan okuyordu. Yakalanma yüzdesinin en yüksek olduğu yer orasıydı.

Kuyruğu yararak aşağı yukarı boş olan bakara salonuna girdi ve fazla dikkati çekmemek için bir köşeye gizlendi.

Başını çevirerek başka bir tarafa baktı. Bunny Capistrano her zamanki yerinde, Royal Box'ta oturuyordu.

Tehlike her yönden gelebilirdi. Malko yerinden ayrılarak bir kumar masasının yakınlarında durdu. Etrafındaki hareketliliği izliyor ve sandalyelerden birinin boşalmasını bekliyordu.

Birden, üzerinde bir çift göz hissetti. Başını

kaldırdığında, oyun makinelerinin yanında kıvırcık saçlı bir zencinin sinirli sinirli Ben'le konuştuğunu gördü. Adam Malko'nun kendini izlediğini görünce makinelerin arasına daldı. Ben de asansörlerine yöneldi.

Malko kalp atışlarının hızlanmasına mani olamıyordu. New Yorklu bir Mafya babasını, Joe Gallo'yu düşündü. Bir mitingte kalabalığın ortasında kurşunlanmıştı. Daha sonra da ambulansı taranmıştı.

★

**

Joe yavaşça cebinden çukulatasını çıkardı. Ne zaman bir kurban haklayacak olsa korkunç bir şekerleme yeme arzusuyla dolup taşıyordu. Daha sonra, salona bakan küçük camdan içeriye izlemeye başladı.

Masalardaki oyuncu ve krupyeleri tepeden görebiliyordu.

Otuzaltıncı kurbanı fotoğrafçı olan Joe, şimdi otuzyedinci cinayetine hazırlanıyordu. Bunny'nin sabah kendine, bizzat verdiği "Python", hemen yanmasında duruyordu. "Temiz" bir silahtı. Seri numarası asitle silinmişti. Sarışın adamı öldürür öldürmez silahı yere bırakacak ve elini kolunu sallayarak çıkıp gidecekti. Bir hafta Meksika, ondan sonra her şey unutulup geçecekti.

On dakikadır dikkatle kurbanını gözetliyordu. Silah taşımadığından emin olmuştu. Kemerinde en ufak bir kabarıklık görünmüyordu. "Aptal, kalabalıkta kendini emniyette sanıyor" diye düşündü. Halbuki bu iş için biçilmiş en iyi kaftandı... Joe soyulacak kaz arayan kızlardan birinin, kurbanının yanına yaklaştığını gördü.

— Haydi yavrum, henüz zaman varken yol bakalım enayi, diye kendi kendine söylendi.

Kız güzeldi. Çukulatasından büyük bir lokma koparan Joe kızın kalçasını ısıırıyormuş gibi oldu bir an. Saatine baktı.

Altı olmuştu.

Krupyeler değişiyordu. Yeniler tam anlamıyla güzel kişilerdi. Joe bir sıçrayışta ayağa kalktı. Kapıyı açtı, dışarı çıkarak tekrar kapattı. Kurbanının yakınına gelmişti. Kafasına bir iki kurşun boşalttıktan sonra kalabalıkta kaybolacaktı. Alıkları korkutmak için oldukça gürültülü bir silah seçilmişti. Beyaz bir gömlek, açık renk pantolon giymişti. Kıyafeti fazla dikkat çekmiyor gibiydi. Cinayetlerinden birinde on bir tanığın hepsi de ayrı ayrı, birbirini tutmayan on bir ifade vermişti.

*

**

Malko giderek yaklaşan zenciden gözlerini ayırmıyordu. Adam masasının yanında durmuştu. Oynamıyordu. Birçok defa Malko'ya bakmıştı. Rahat görünüyordu. Hareketlerinde herhangi bir tuhaflık sezilmiyordu.

Malko'nun hemen yanından geçti. Oyun oynamak için gelmediği kesindi. Malko bir şeyler olacağını sezdi.

Zenci birden geri döndü. Yüz hatları iyice gerilmişti. Elini cebine daldırdı ve siyah bir otomatik çıkartarak Malko'ya yöneltti. Eli titriyordu. Malko bir avuç fişi yüzüne fırlattığı anda, zenci tetiğe bastı.

İçgüdüsel bir hareketle Malko adamın kolunu yukarı kaldırdı. Kurşun tavanda kayboldu. Patlama sesi salonda herkesi

yerinden sıçrattı. Elindeki kartları bırakan krupye masanın altına girdi.

Malko zencinin ikinci kez tetiğe basacağını anlar anlamaz kendini masanın altına attı.

İkinci kurşun bir adamın tam alnının ortasına isabet etmiş, adam masanın üzerine yığılıp kan içinde kalmıştı. Kadınlar haykırmaya başladı. Malko aniden zencinin üzerine atladı.

Adam şarjör takmaya çalışıyordu. Bir başka kurşun krupyelerden birinin karnına isabet etti. Kadın haykırarak yere yuvarlandı. Malko katilin bileğini yakalayarak masalardan birinin kenarına vurmaya başladı.

Masanın altındaki krupye elindeki beyzbol sopasını tüm gücüyle zencinin bileğine indirdi. Adam korkunç bir çığlık atarak çırpınmaya başladı.

Üniformalı bir fedai elinde Smith Wesson' la kalabalığı yararak geliyordu. Biraz sonra çırpınan zencinin yanında bitti, ensesine bir kabza indirdi. Adam olduğu yere yığıldı. Ardından göğsüne üç kurşun sıktı.

Zenci umutsuzca debelendi, sonra öldü. Patlama salonda hâlâ yankılanıyordu. Herkes durmuştu.

— Onu öldürdünüz, diye bağırdı oyuncularlardan biri. Bayıldıktan sonra hiçbir zararı dokunmazdı ki.

Görevli cevap bile vermedi. Silahını kılıfına yerleştirdikten sonra yere eğilerek adamın üzerini aramaya başladı.

Bir grup oyuncu gözlerini açmış korkuyla can çekişen sakallı adama bakıyorlardı. Gözleri kaymış inliyordu adam. Yanında kadınlardan biri sinir krizine yakalanmış

ağlıyordu. Birkaç kurnaz ise çaktırmadan yerdeki fişleri topluyordu.

Öldüren görevli bağışan halkı yatıştırmaya çalışıyordu.

— Olup biteni gören var mı? diye sordu.

Herkes başını çevirerek önlerine döndü. Krupyeler işlerinin başındaydı yine. Birkaç saniyelik kesinti bile, burada bir servet kaybetmek demekti.

Bu arada Malko'ya dikkat eden olmamıştı. Biraz sonra bir sedye getirildi. Oradakilerden birisi yeşil bir masa örtüsünü atarak zencinin üzerini örttü. Krupye olanları unutmuş gibi fişlerini sıralıyordu. Başını salladı:

— Bir tane eksik... diye söylendi.

Diğer oyuncular yavaş yavaş oyunlarına dönüyorlardı. Malko boş sandalyelerden birine oturdu. Sırtı kalabalığa dönüktü.

*

**

Joe heykel gibi donakalmıştı. Zenci silahını çektiğinde, Malko'nun otuz metre ilersindeydi. Birkaç saniye sonra da kendini yere atmıştı. şimdi poker masalarının yanındaki sütunlardan birine yaslanmış, kurbanını gözetliyordu.

Onun için emir emirdi. Bu zenci işini yalnızca biraz geciktirmişti, hepsi o kadar.

Cebinden yeni bir çikolata çıkartarak etrafın biraz yatışmasını bekliyordu.

Ölüyü lobiye taşımışlardı. İki görevli, şerif yardımcılarına olayı anlatıyorlardı.

Joe gözlerini tekrar Malko'ya çevirdi. Bu olayla, onun silahsız olduğu daha bir kesinlik kazanıyordu.

Kariyerindeki en kolay iş bu olacaktı.

ikolatasını bitirdi, konsantre olmak için

birkaç saniye boş gözlerle poker masasına baktı. Daha sonra kalabalığa daldı. Acele etmeden yürüyor, kurbanına hiç bakmıyordu. Yirmi metre ilersinde Malko sırtı ona dönük oturuyordu. Birden, Joe bu işin çok kolay olacağını düşündü. Kurbanının biraz karşı gelmesini istedi. Bu ona daha büyük bir zevk veriyordu.

Fakat geri dönmek için vakit geçti. Onun işinde kontratı, bozmak, bir daha hiç kontrat yapmamak demekti.

Üç adım daha attı ve sakın bir şekilde elini cebine daldırarak 38'liği çıkardı.

Gerisi kolaydı. Kolunu uzatacak, kulaklarını delen çığlıklar arasında kanlar fışkıracaktı.

Küçük bir parmak hareketiyle tabancanın emniyetini açtı.

Hasmının ensesi üç metre önündeydi.

*

**

Malko gitar teli gibi gerilmişti. Gözleri tavandaki küçük aynalardan birindeydi. Bu masayı seçmesinin esas nedeni de buydu. Arkasında Joe'nun giderek yaklaşan silüetini görebiliyordu. Adamın sakın görünüşüne rağmen, içgüdüğü ona kendini öldürmeye yaklaştığını söylüyordu.

Malko sol elini masanın altından pantolonun cebine soktu. İriyarı adamla arasındaki mesafe giderek azalıyordu. Malko'nun eli biraz sonra bantla bacağına tutturduğu Auto-Mag'ın kabzasını kavradı. Emniyeti açtı. Silah hazırды.

Joe elini cebine soktuğu an bir patlama sesi duydu ve göğsünün ortasında önce bir yanma,

sonra da parçalanma hissetti.

Sarışın adam saniyenin binde biri kadar kısa bir süre önce davranmıştı. Bir yere düştüğünü hissediyor, fakat hiçbir acı duymuyordu. Etrafındakiler yavaş yavaş dönüyor gibiydi. Boğazının yanında bir yanma hissetti.

Reflekslerine hakim olamayarak tetiğe bastı. Hâlâ öldürmesi gereken adamın karşısındaymış gibi ayakta zannediyordu kendini.

Fakat Malko yerine bir başkasının, bir krupyenin başının parçalandığını gördü.

Malko bir kere daha tetiğe bastı. Joe öldüreceği adamı neden göremiyordu, bir türlü anlayamıyordu.

Yavaşça bir yere yatırıldığını hissetti. Son duyduğu ses bir kadın çığlığıydı.

*

**

Malko patlama sesinin hâlâ kulaklarında çınladığını hissediyordu. Öldürdüğü adama baktı. Silahını bırakmamıştı. Oyuncular oyunu bırakmış, yarım daire yaparak olanları izliyorlardı.

Joe'un beyaz gömleği kıpkırmızıydı. Yüzünün yarısı Malko'nun sıktığı son kurşunla paramparça olmuştu. "21" masasının üstü kan ve beyin parçacıklarıyla doluydu.

Malko derince bir nefes aldı. Birkaç salise geçmiş olsa, şu an ölmüştü. İleriden üç görevli kalabalığı açarak geliyordu.

— Tanrım, burası kasap dükkânı mı? Neler oluyor? diye sordu bir oyuncu.

— Bu adam beni öldürmek istedi, dedi Malko.

Başı kazınmış gözlüklü bir adam kalabalığı yarararak yanlarına geldi.

— Evet, doğru söylüyor! dedi. Arkasından yaklaştı ve... Hepsini gördüm.

— Kapa gaganı! diye bağırdı görevli. Sana bir şey soran olmadı.

Yabancı, görevlinin burnu dibine bir kart yapıştırdı.

— IRS'denim, dedi buz gibi bir sesle. Tanıklığımı kabul etseniz iyi olur.

Malko bu beklenmedik yardımcıya sevinerek sesini çıkarmadan beklemeye başladı. Görevli, İRS lafını duyar duymaz kabuğuna girdi.

— Peki, peki! dedi. Her şey yolunda. Şerif birazdan gelir.

Gerçekten her şey yolundaydı. Fakat Joe için bu geçerli değildi.

Malko silahını itinayla "21" masasının üzerine koydu.

Dışardan polis sirenleri duyulmaya başladı.

Biraz sonra üniformalı bir sürü polis içeri daldı. Oyuncuları iterek olay yerine geliyorlardı. Başlarında şerif Tom Hannigan vardı.

Malko'yu görünce pis pis sırttı ve belindeki kelepçeleri çıkararak Malko'nun bileklerine geçirdi.

— Sizi tutukluyorum, dedi.

XVI. BÖLÜM

Üniformalı polisler ciddi pozlar içinde salona girip çıkıyorlardı. Ayaklarını masaya dayamış, sol eli belindeki 45'liğin üstünde, Tom Hannigan Malko'yu sorguya çekiyordu. Bunny Capistrano'nun hediye ettiği saat gazino neonları gibi parılıyordu. Las Vegas'ın kanunu ve düzeni buydu.

— Bu adamın sizi öldürmeye niyetli olduğunu nereden anladınız? diye sordu.

Malko'nun gözleri yeşile dönüşüyordu.

— Ateş etmiş olması yeterli değil mi?

Tom Hannigan dudak büktü. Yeterli bulmuyordu.

— Joe çok sakın bir adamdı, dedi. Bir sineği bile incitmezdi. Onun tek tutkusu vardı: Şekerleme.

— Silahını görmüşsünüzdür umarım, dedi Malko.

— Evet, diye cevapladı şerif. Fakat...

— Bu silahla bir krupyeyi öldürdü.

Tom Hannigan başını kaşıdı.

— Doğru, ama korkmuş olabilir. Sizin de bir silahınız var değil mi?.. Pek amatör silahı değil üstelik...

— Sırtım ona dönüktü.

Verecek cevap bulamayınca, şerif sıkıntıyla dişlerini karıştırmaya başladı ve konuyu değiştirmeye çalıştı.

— Burada ne şiddetten ne de sizin gibi silahla dolaşanlardan hoşlanırsınız.

Malko'nun tepesi atmaya başlıyordu. Dört

saattir şerifle kısır bir döngü içinde dönüp duruyordu. Adam Bunny Capistrano'nun emirlerinden milim kaymamaya büyük özen gösteriyordu. Malko:

— San Francisco Star'dan bir gazeteci işkenceyle öldürüldü, diye vurguladı. Çünkü Tonny Capistrano'ya iyice yaklaşmıştı. Beni aynı nedenlerle öldürmek istediler.

Şerif başını salladı.

— Saçma! Tonny öleli uzun zaman oldu. Oysa, Joe'yu öldürdüğünüzü gören en az otuz tanık var. Cezalandırılmanız için bölge savcılığına başvuracağım.

*

**

Başsavcı Samuel Rosenberg ince yapılı bir adamdı ve Tom Hannigan'dan oldum olası haşlanmazdı.

Joe olayını dinlerken yüzündeki hoşnutsuzluğunu saklamaya gerek bile görmemişti. Sonunda içini çekti:

— Bir ay öncesine kadar, Las Vegas'ta hiç cinayet olmuyordu...

Malko'ya baktı. Soruşturma kâğıdından gazeteci olduğunu öğrenmişti. Fakat üzerinde basın kartı yoktu. Halinden yüksek tabakaya ait olduğu anlaşıyordu. Fakat şimdiye kadar "Auto-Mag" la dolaşan bir gazeteci görmediği gibi, durumun kişisel bir cinayetten farklı olduğunu da sezinliyordu. Bu arada çok dikkatli olması gerektiğini de biliyordu. Zira Mafya Vegas'ta ondan daha güçlüydü.

— Söylemek istediğiniz bir şey var mı? diye sordu.

Malko'nun söyleyecek çok şeyi vardı. Aslında bir tek yere telefon etmesiyle anında

serbest kalabilirdi, ama Bunny Capistrano'yu tek başına yenmek istiyordu. Savcının yumuşak sesini düşündü. Yaşlı Mafya üyesinin hata yapmasını sağlamalıydı. Bu yüzden bir adım daha atmalıydı.

— Tonny Capistrano'nun hâlâ yaşadığından eminim, dedi. Zaten bu yüzden beni öldürmeye çalışıyorlar. Memorial Gardens'ta sıkı bir araştırma yapılmasını istiyorum. Tabutun boş olduğu ortaya çıkacaktır.

Şerif Tom Hannigan neredeyse kürdanını yutacaktı. Birden heyecanlandı.

— Delirmiş bu adam, bir an önce içeri atmalıyız bunu. Anlattığı saçmalıkları dinlemeyeceğinizi umarım, diye bağırdı.

Malko bunları anlatmasa savcının harekete geçmeyeceğinden emindi. Samuel Rosenberg kin dolu gözlerini şerife çevirdi.

— Yarın sabah için gerekli her şeyi hazırlatın. Şu hikâyeyi bir sonuca bağlayalım. Bunny Capistrano'ya haber verin. Kardeşinin mezarı başında hazır bulunsun. Yarın saat on birde mezarı açacağız.

Tom Hannigan kıpkırmızı olmuştu. Dudakları bir şeyler söylemek için aralanmıştı, ama kapandı. Samuel Rosenberg sakin bir şekilde devam etti:

— Sonra bu beye de bir avukat ayarlayın, dedi. Kanun bunu gerektiriyor.

Ayağa kalktı ve başıyla selam verdikten sonra çıktı.

Tom Hannigan dişlerini gıcırdatarak sordu:

— Avukat olarak kimi istiyorsunuz?

Malko gülerek:

— Mike Rabelais'yi, dedi.

Şerifin bir an saçını başını yolacağını sandı.

Mike Rabelais bu defa oldukça temiz beyaz bir gömlek giymişti. Şerifin odasına girdiğinde, gaz odasına girmiş gibi hissetti kendini. Şerif boğuk bir sesle sordu:

— Suçluyu savunmayı kabul ediyor musunuz?

Bir sessizlik oldu. Mike Rabelais başını kaldırarak Malko'ya baktı. Birden ipnotize olmuş gibiydi, bir gün önce teklif edilen yüz bin doları düşündü.

— Evet, dedi.

Tom Hannigan şaşkın bir şekilde bakakaldı. Neden sonra kendini toparlayabildi ve:

— Kanun gereği, dedi, sizi yalnız bırakmam gerekiyor.

Kapıyı açarak dışarı çıktı ve arkasından tekrar kapattı. Mike Rabelais hemen patladı.

— Niçin beni seçtiniz? Bunny köpürecek.

— Siz niçin kabul ettiniz?

Mike Rabelais cevap vermedi. Malko:

— Bay Rabelais, dedi. Dünkü teklifim hâlâ geçerli. Ayrıca (bir an durakladıktan sonra) avukatlık ücretiniz için de beş bin dolar öneriyorum.

Mike Rabelais bitkin bir şekilde omuzlarını düşürdü. Yüz beş bin dolar...

— Ne yapmamı istiyorsunuz? diye sordu.

— Şimdilik basit bir şey, diye cevapladı Malko. Bu gece benim hücremde kalmanızı istiyorum. Yarın sabah "intihar" etmiş olarak bulunmak istemiyorum da...

— Pekâlâ, dedi avukat.

*

**

Şerif elindeki şapkasını mıncıklıyordu. Sıkıntıyla karışık korku içindeydi. Bunny'yi öfkeli görmek sinirlerini bozuyordu. Yaşlı Mafya üyesinin suratı gerçekten korkunçtu. Purosunu çiğniyor, gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi oluyordu.

— Bu herifin bu gece gebertilmesini istiyorum, diye gürledi.

Şerif karşısındakini nasıl yatıştıracığını bilemiyordu.

— Anlıyorum, ama çok dikkatli olmak lazım, dedi. Onu bu şekilde öldüremeyiz. Şu avukat serserisi geceyi onun hücresinde geçirmek için izin aldı. Ancak yarın bir şeyler yapabiliriz. Meselâ, gardiyanlardan biri silahını temizlerken "kazara" onu vurmuş olabilir.

Bunny onaylar bir ses tonuyla:

— İyi, dedi.

Adamın yatıştığını gören Tom Hannigan yerinden kalktı ve kemerini düzeltti.

— Her şey istediğiniz gibi olacak, Bunny. Bana güvenebilirsiniz.

Haklı olarak Bunny hiçbir şeye, hiç kimseye güvenemiyordu artık. Joe'nun ölümünden iki saat önce Tonny'yi konuk eden arkadaşına tel çekmiş ve hemen onu araması için haber vermişti.

*

İşini iki kurşunla bitirmişlerdi. Kurşunlardan biri burnunu parçalayarak gözüne girmiş, diğeri ise sağ yanağını delerek ensesinden çıkmıştı. Brayn'ın sarı saçları kan gölü içinde yüzüyordu.

Şerif yardımcılarının biri arkasını döndü, yüzü yemyeşil olmuştu. Brayn'ın bir gözü

cesetten bir metre uzaktaydı.

Mezarlık bekçisinin küçük kulübesi kan kokusuyla dolmuştu. Dışarda arabalar uzun bir konvoy oluşturmuştu. En başta savcının Chevrolet'si, onun arkasında şerifin arabası, araç gereç dolu iki polis aracı ve nihayet en arkada da Mike Rabelais'nin eski Edsel'i vardı.

Savcı başını salladı:

— Neden böyle işkence etmişler acaba? diye sordu.

Şerif cevap vermedi. Odanın içindeki pis havayı solumamak için mümkün olduğu kadar yavaş nefes almaya çalışıyordu. Bunny Capistrano'yu ziyaret ettiğinin anlaşılmaması için dua ediyor gibi bir hali vardı. Polislerden biri koşarak içeri girdi.

— Mezarı açmışlar!

Hepsi dışarı koşuştular. Yerde kocaman bir delik vardı. Bronz mezar taşı ters dönmüştü. Mezarın içi boştu. Tabut sürüklenerek çekilmişti, ortalıkta hiçbir şey yoktu.

— Ne biçim iş bu? diye mırıldandı savcı.

VXII. BÖLÜM

Mike Rabelais son lokmasını da yuttuğunda, önündeki yiyecek tabağının yarıldığını gördü. Bu bedava ziyafeti düşünerek hiçbir şeyyemedengelmmişti.scannedbydarkmalt1

Dolu ağızla havuza doğru baktı. Doğudan yeni gelen Mafya babası Jack Dragnet onuruna verilen bir ziyafetti bu.

Havuzun çevresi kelimenin tam anlamıyla kızla kaplanmıştı. Birbirinden güzel yüzlerce kız. Suyun içinde kimisi yüzüyor, kimisi de etraflarına gülücükler dağıtıyorlardı. Hepsi çıplaktı. Ziyaretçileri eğlendirmek için beklerken kendi aralarında konuşuyorlar, garsonların yan yan bakışları ve projektörlerin parlak ışıkları altında oynuyorlardı. Vegas'ın güzelce olan bütün tele-kızları toplatılmıştı. Hepsi de Bunny Capistrano'nun davetlerinde yağlı kuyruklar olduğunu bildiklerinden koşarak gelmişlerdi.

Mike Rabelais kızlardan birini tanıdı: Suzy. Dolgun göğüsleri güzel vücuduyla bu sarışın ayda on bin dolardan fazla kazanıyordu. Havuz, kimi lise çağında tam bir fahişe olan güzel kadınlarla doluydu... İhtiyar avukat Suzy'nin üzerine atılmamak için kendini zor tutuyordu. Bu her zaman iki yüz dolara patlayan pahalı bir zevkti ve bu gece her şeyin olduğu gibi o da bedavaydı. Fakat daha önce güçlenmek, enerji toplamak için karnını doyurması gerekiyordu. Burada bulunmasının esas nedeni başkaydı. Unutmaması gereken bir

görevdi bu. Yüz bin dolarlık... Tonny belki de villanın ikinci katındaki kapalı odalardan birinde keyif sürüyordu... Düşüncesi bile ellerini titretmeye yetti.

Yatışmak için bardağına biraz şampanya doldurduktan sonra birkaç dakikadır kendine gülümseyen Suzy'nin yanına gitli.

— Sandy'yi gördün mü? diye sordu.

— Hastanede. Bu sefer Bunny iyi dövmüş galiba. Tonny ile yakaladığından daha fazla dövmüş.

Mike'in beyninde bir şey dank etti. Suzy, Tonny hakkında acaba neler biliyordu?

— Ne olmuş? diye sordu.

— Sandy anlattı bana, diye fısıldadı Suzy. Bunny'nin kardeşi hakkında pek fazla bir şey bilmiyorum. Villada kapalı kaldığından neredeyse çıldıracakmış. Bir gün Sandy'yi yakalamış. Uzun zaman birlikte olmuşlar ve bunu arasıra tekrarlıyorlarmış. Ve bir gün Sandy'yi yakalanmışlar. Bunny kardeşine hiçbir şey söylememiş, fakat Sandy'yi fena hırpalamış. Sandy bana Tonny'nin kendisine aşık olduğunu söyledi. Birgün beraber kaçacaklarını ve bunu...

Mike dinlemiyordu. Sandy'nin Tonny'nin yerini bildiği kesindi. Yapılacak tek iş, Malko'ya haber vermektir. Yüz bin dolar çok yakınlardaydı.

*

**

Malko Sunshine Hastanesi'nin taş binası önünde park etti. Kalbi çarpa çarpa hastaneden içeri girdi. Mike Rabelais iyi çalışmıştı doğrusu.

Sandy'nin yatağı tam karşısındaydı. Kadın

sırtüstü yatırılmıştı. Yüzü ve vücudunun birçok yerinde gazlı bezler vardı. Ayak seslerini duyunca gözlerini açtı. Malko bir an aradığı kadının bu olup olmadığını düşündü. Yüzü tanınmayacak haldeydi.

— Defol! diye bağırdı kadın.

Malko yatağa yaklaştı. Fazla zamanı yoktu. Kadının yer yer açık bırakılmış yerleri bile kıpkırmızıydı. Korkunç bir görünüşü vardı.

— Sizinle konuşmam gerek, dedi Malko.

— Defol, diye tekrarladı Sandy. Senin yüzünden buradayım.

Malko etrafına baktı. Banyoya yöneldi. Lavabonun üstünde duvara monte edilmiş bir ayna vardı. Yerinden çıkarmak imkânsızdı.

Malko sandalyelerden birini alarak aynaya indirdi. Ayna parçalara ayrılarak etrafa saçıldı. Malko en büyük parçayı aldı ve yatağın yanına geldi.

Kırık ayna parçasını Sandy'nin görebileceği bir biçimde yüzüne yaklaştırdı.

— Sandy, kendinize bakın. Bunny yalan söylüyor. Bu şekilde revüye çıkabileceğinizi sanıyor musunuz? Hayır.

Malko, Sandy'nin acısının bir anda nefrete dönüştüğünü gördü. Gözlerinden yaşlar akıyordu. İnleyerek:

— Hayvan! diye bağırdı.

Durdurabilmek imkânsızdı. Kadın hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Gerilen yara yerlerinin daha çok acı verdiği kesindi, fakat kadının aldırıldığı yoktu. Malko içinden CIA ve Gail'e söyleniyordu.

— Sandy, diye ekledi, eğer bana yardım ederseniz hastaneden çıktıktan sonra yüz bin

dolarınız olur. istediğim yalnızca Bunny'nin kardeşinin nerede olduğu.

Acı ve nefret dolu bir sesle:

— Adi herif. Geberteceğim onu, geberteceğim, diye bağırdı.

— Tonny nerede?

Sandy sonunda:

— Meksika'da dedi. San Lucas yakınlarında Jack-le-Pede'de kalıyor.

Malko belleğine iyice not etti. Biraz sonra kapı açıldı, tekrar aynı hemşiregözüktü. Malko eğilerek Sandy'nin alnını öptü. Fısıltıyla:

— Oraya gidiyorum, dedi. Döndüğümde yüz bin dolarınızı alacaksınız. Biraz cesaretli olun.

*

**

Mike Rabelais ter birikmiş alnını sildi. Taksiye para vermemek için bürosundan yürüyerek gelmişti. Mesafe tam yarım mildi ve bölgede sıcaklık 45 derecedeydi. Bisikletle gelmeyi düşünmüştü, ama dönüşte Bunny'nin hediye ettiği Chevrolet ile döneceği için bisiklet sorun olabilirdi. Dunes'un otoparkına girdi. Pembe Chevrolet'yi arıyordu. Nihayet onu parkın diğer ucunda buldu.

Enfesti. Henüz plâkası bile yoktu. Gıcır gıcırdaydı. Etrafında bir tur attı. Rüyasında görse, Bunny'nin böyle bir hediye vereceğine inanmazdı. Fakat gerçektir bu ve şimdi karşısında duruyordu.

Mike kapıyı açarak şoför koltuğuna oturdu. Yeni plastik kokusunu derin derin içine çekti. Bunny gerçekten müthiş bir adamdı. Hayatında gördüğü en muhteşem arabaydı bu. Torpido gözünden anahtarları

aldı, kontağa soktu.

*

**

Patlama, Dunes'un iki yüz metre yakınlarına kadar herkesi yerinden oynatacak kadar güçlü oldu. Dunes Road'dan geçmekte olan bir Eldorado bir anda kendini alevlerin içinde buldu. Bir grup Hintli turist çıplak heykellerin resmini çekmek üzereyken bir anda kendilerini heykeller kadar çıplak buldular. Patlama esnasında meydana gelen şok dalgası üzerlerindeki dekileri götürmüştü. Dunes'un tam karşısındaki Grand Hotel'in büyük binası patlamanın şiddetiyle adeta yerinden oynamıştı. Dunes personeli aceleyle olay yerine koştu. Otoparkın batı bölümü tamamıyla yıkılmıştı. Chevrolet'nin yerinde siyah bir yığından başka bir şey yoktu.

Giderek yaklaşan ambulans sesleri duyuluyordu. Bir kadın haykırarak arabasından dışarı fırladı. Üstü açık spor arabasının içine kalçadan kopmuş bir bacak düşmüştü.

En büyük vücut parçası buydu. Chevrolet'nin yanan parçaları Dunes Road'ın öbür tarafındaki otoparka kadar fırlamıştı.

Bir turist şaşkınlıkla:

— Neler oluyor? diye sordu.

Dunes bekçilerinden biri omuz silkerek:

— Büyük oğlanlar yine sinirlendiler, dedi.

Mike Rabelais bir ışık ve ısı zerreciği halinde göğe yükseliyordu şimdi.

XVIII, BÖLÜM

— Evet, her şeyi anlattım ona! diye bağırdı Sandy. Çok mu üzüldün, koca domuz?

Bunny kafasına bir şeyler indirmemek için kendini zor tutuyordu. Kalbi dışarı fırlayacakmış gibi atıyordu. Birden yatağa doğru fırladı, Sandy'yi tuttuğu gibi yere fırlattı. Kadın neye uğradığını anlayamadı. Haykır-maya başladı. Kolundaki serum iğnesi fırladı. Yara bantlarının bazıları açılmış, her tarafa yayılmıştı.

— Oruspu! diye gürledi Bunny.

Ve karnının ortasına bir tekme attı. Tekrar, tekrar. Sonuncusu kadının yüzüne gelmişti. Sandy acıyla haykırarak yere kapandı. Bunny hıncını alamamış, hâlâ her yerini tekmeliyordu kadının. Yerler kan gölü haline gelmişti.

Sonunda Sandy hareketsiz yığıldı. Bunny hâlâ tekmeliyordu.

Biraz sonra iki kol arkasından tutarak onu engelledi. İki hastabakacı korkunç manzaraya baktılar.

— Öldüreceksiniz onu! diye bağırdı kızlardan biri. Tanrım!

Bir doktor hışımla içeri girdi. Bunny'ye ters ters bakarak hemen Sandy'nin yanına geldi, nabzını ölçtükten sonra:

— Bir numaralı odayı hazırlayın, dedi.

Bunny Capistrano bir sandalyeye oturmuş sık sık nefes alıp veriyordu. Doktor ona bakarak:

— Nabız altı. Ciddi bir iç kanama geçiriyor.

Muhtemelen karaciğerinde, dedi.

İhtiyar Mafya üyesi dişlerinin arasından bir küfür savurdu.

— Orospu!

Ayağa kalktı, genç doktora işaret ederek:

— Yataktan düştüğünü söylersiniz, dedi.

*

**

— Beceriksiz, geri zekâlı! diye bağırdı Bunny. Orada ne bir telefon ne de telsiz var. Yine de ondan önce orada olmalıyız. Uçağı hazırladın mı?

Kenny olumlu bir şekilde başını salladı. Saldırısının başarısızlığını anlattığında Bunny az kalsın çıldıracak gibi olmuştu. Yaşlı adam artık kimseye güvenemeyeceğinden emindi. Hemen telefona sarılarak Dunes'dan en iyi baş adamını çağırdı. İki yüz dolar karşılığında Cabo San Lucas'a gitmeye razı olmuşlardı. Silahlarıyla beraber.

— Gidiyoruz! dedi Bunny.

Yarım saat sonra lobiyi geçitler ve dışarı çıkarak mavi Cadillac'a girdiler. Kenny direksiyondaydı. Bu sefere o katılmıyordu artık.

Araba yola çıktı. Bunny havaalanına kadar sesini çıkarmadı. Malko'ya neler yapabileceğini düşünüyordu.

Pistin yakınında Tom Hannigan'ın arabasını görünce kaşlarını çattı. Şerif yanında bölge savcısı Samuel Rosenberg'le birlikte dışardaydı. Cadillac biraz yakınlarında durdu. İki adam yanlarına doğru yürümeye başladı. Bunny yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sezdi. Tom Hannigan'ın yüzü bir garipti, ilk defa onu böyle görüyordu.

Bunny arabadan dışarı çıktı. Kaybedecek zamanı yoktu, biraz ilerdeki motoru çalışan uçağa doğru ilerledi. Tom Hannigan arkasından koştu.

— Bunny!

Yaşlı Mafya üyesi olduğu yerde yarım daire yaparak geri döndü.

— Evet?

Tom Hannigan bir yaprak gibi titriyordu.

— Bunny, dedi şerif, sıkıcı bir durum var. Pek hoşuna gitmeyecek, ama seni tutuklamak zorundayım.www.cizgiliforum.com

Bunny kulaklarına inanamadı. Tom Hannigan onu tutukluyordu. Onu! Gözlerini kısarak karşısındakine baktı.

— Tom, dedi, kafamı kızdırmadan defol!

Tom başını salladı.

— Bunny yapamam. Görevim gereği yasaları uygulamak zorundayım. Şu andan itibaren tutuklusun.

Kan beynine hücum etmiş gibiydi.

— Ne yapmışım? diye bağırdı.

Samuel Rosenberg Tom Hannigan'ın arkasında belirdi. Yavaş bir sesle:

— Sandy Jones'u öldürdünüz. İki tanık var.

" Geri zekâlılar" diye düşündü Bunny.

— Kefalet karşılığı bırakılmayı talep ediyorum.

Bölge Savcısının gözünde belli belirsiz bir parıltı belirdi.

— O halde beş yüz bin dolar ödemeniz gerekiyor, dedi.

Bunny olduğu yere mıhlanmış gibi kalakaldı. Beş goril arabanın içinde hareketsiz onu bekliyordu. İyi bir avukatla ve biraz çeneyle

bunu yarıya indirebilirdi, ama bu en azından iki haftasını alırdı.

Gözlerini Tom Hannigan'a dikti, yavaş yavaş:

— Parayı tedarik edene kadar şerif benimle gelsin, dedi. Yarım saat sonra merkezde olurum.

Cadillac'a bindi. Sandy'yi cayır cayır yakmadığına pişman olmuştu.

*

**

Cessna ıssız çölün üstünde uçuyordu. Malko pilotun hemen yanına oturmuştu. İki motorlu küçük uçak saatte en fazla 170 mil yapabilecek güçteydi. Pilot Ned dizlerinin üstündeki haritayı gösterdi:

— İki saat sonra Cortez Denizi'nde oluruz, dedi. La Paz'da yakıt alırız. Zira oradan sonra hiçbir şey yok.

Aslında her şey ondan sonraydı.

*

**

Bölge Savcısı masanın üstündeki 100 dolarlık banknotlara bakıyordu. Tom Hannigan Bunny'nin kasasında kalanları düşündükçe gözleri yerinden fırlayacakmış gibi oluyordu. Bunny'nin aslında masanın üstündekilerden beş,altı misli ödemeyi anında yapabileceğini görmüştü.

— Oldu mu? diye sordu Bunny.

— Çok güzel, dedi Samuel Rosenberg. Şurayı imzalayın, sonra serbestsiniz.

Bunny uzatılan kâğıdı imzaladıktan sonra doğruldu. Gözlerinde yine bir ölüm parıltısı belirdi. Bir gün bu Samuel denen herifi gebertecekti. Geri dönerek kapıya yöneldi.

Samuel Rosenberg arkasından buz gibi bir sesle seslendi:

— Bunny Capistrano, sizi tutukluyorum. Şerif, kelepçeleri takın!

Bu kadarı da fazlaydı. Bunny olduğu yerde kaldı. Tom Hannigan kıpkırmızı olmuştu.

— Sizi vergi kaçırmaktan tutukluyorum, dedi savcı. Bu beş yüz bin doların kaynağını açıklamanızı istiyorum. Şerifin tanıklığına dayanarak parayı kasanızdan aldığınızı kanıtlayabiliriz, değil mi şerif?

Tom Hannigan, belki hayatında ilk defa bu kadar hızlı ve iyi karar verebiliyordu. Kendinden emin bir şekilde güldü.

— Evet, efendim. Emrinizdeyim.

Bölge savcısı gülümsedi. Güzel bir gündü.

— Onu kral hücreğine koyun, dedi. Yarın sorguya çekerim.

Bunny Capistrano kelepçeler takılırken bile kıpırdıyamadı. Tek kelime söylemeden Tom Hannigan'ın onu buradan dışarı çıkarmasına izin verdi.

Vegas'ta kanun ve düzen tekrar galip gelmişti.

XIX. BÖLÜM

— İşte orada! diye bağırdı pilot.

Cessna, Cortez Denizi'nin üzerindeydi. Malko kıyıda, plajın yanında alçak bir bina gördü. Hiçbir hayat belirtisi yoktu. Yalnızca kıyıda demirlenmiş bir motor vardı.

Palmire Villası'nın terkedilmiş bir havası vardı. Pilot telsiz bağlantısı kurmaya çalışıyor, ama bir türlü cevap alamıyordu. Cessna havada daireler çiziyordu. 4 saat süren çöl seyahatinden sonra, nihayet Güney California'nın en uç noktasına gelmişlerdi. Yakınlar-da en ufak bir yerleşim bölgesi yoktu.

Meksika'nın adeta unutulmuş bir yeri-ydi burası. Pasifik Okyanusu ve Cortez Denizi arasında yer alan bir yarımada-nın en uç noktasıydı.

En yakın yerleşim bölgesi La Paz, 200 bin nüfusuyla büyük bir limandı. Los Angeles'ın 300 km güneyindeydi... Kontrol kulesi onlara Palmire'nin frekansını vermiş, fakat bu arada sık sık arızalandığını da belirtmişti. La Paz'ın güneyi çöldü. San Lucas'a kadar iki yüz km dağlarla kaplıydı. İki otel, bir konserve fabrikası ve birkaç ev temmuz ayının sıcağında, uyuyor gibiydi.

Malko aşığıdaki kaktüslerle çevrili yola baktı.

— San Lucas'a dönüyor muyuz? diye sordu pilot.

Taksiyle bu yol iki saat sürerdi. Klimasız, bir Meksika taksisinde iki saat tam bir

işkenceydi. Zaten Cessna'da bile insanın beyni pişiyordu.

— İnelim, dedi Malko.

Tonny Capistrano'nun koruyucularına meydan okumaktı bu. Sandy'nin doğru söyleyip söylemediğinden emin değildi artık. Eğer villa terkedilmemiş olsaydı, şimdiye kadar uçağın sesine birileri fırlamış olurdu.

Ned bir kere daha döndü, tekerlekleri çıkardı. İniş için her şey hazırды. Malko yaklaştıkları toprağa baktı. Cessna birkaç kaktüsü sıyırarak tekerleklerini yere değdirdi. Ned frene bastı. Dönüş yaparak pistin kenarındaki küçük hangarın önünde durdu. Hangar harap görünüyordu. Pilot Malko'ya dönerek:

— Tanrım, buraya ne yapmaya geldiniz,, böyle? dedi.

— Bir cinayet şebekesinin son derece tehlikeli bir elemanını yakalamaya, dedi Malko. Tehlikeli katiller tarafından korunuyor. Beni bıraktıktan sonra havalanabilirsiniz.

Ned bir kaktüs yutmuş gibi oldu.

— Dalga mı geçiyorsunuz? diye sordu.

— Hayır, dedi Malko.

Pilot başını salladı. Gözlerinde bir hayranlık belirtisiyle:

— FBI'dan mısınız? diye sordu.

— Ne yazık ki hayır. Özel dedektif olduğumu varsayabiliriz. Korunmasız. En azından burası için. Evet kararınız?

Pilot:

— Sizi yalnız bırakamam, dedi. Eğer bir güçlük olursa, hiçbir şeyden haberim yok derim. Siz beni Vegas'tan kiraladınız, tamam

mı?

— Pekâlâ, dedi Malko. Eğer bu işi başarırsam on bin dolar kazanırsınız.

Cessna'nın pervaneleri yavaşlayarak durdu. Malko arkaya geçerek kapıyı açtı ve aşağı atladı. Bir an omuzlarına binlerce ton yük almış gibi oldu. Çok ağır bir hava vardı. Cehennem sıcaklığı gibi.

Hangarın gölgesinde bir Meksikalı uyuyordu. Uçağın gürültüsü bile uyandıramamıştı onu. Malko birden eski siyah bir Amerikan arabasının geldiğini gördü.

Bu kötüye işaretti. Hemen elini cebine soktu ve silahını sıkıca kavradı. Pilot gözlerini faltaşı gibi açmıştı.

— Eh, başlıyor galiba!

— Motoru çalıştırın, dedi Malko. Ne olacağı belli olmaz.

Ned emirleri yerine getirdi. Sol pervane dönmeye başladı. Siyah araba iyice yaklaşmıştı. Malko içersinin adamlarla dolu olduğunu gördü. Araba hangarın yanında durdu. Kapıları açıldı ve 4 Meksikalı ortaya çıktı. Malko parmaklarıyla silahını iyice kavradı. Hepsinin kemerlerinde otomatik 45'likler olduğu kesindi.

Yavaş yavaş Cessna'ya yaklaştılar. Malko kötü bir şey olduğu takdirde hiçbir zaman havalanamayacaklarını hissetti. Oldukça kalabalıklardı. Hepsi de profesyoneldi. Adamlardan biri Malko'nun karşısına geldi. Gözleri o kadar içeri gömüktü ki, var mı yok mu belli olmuyordu. Diğerleri etrafında durdular. Bir tanesi uçağın önüne yerleşti.

Hangarın önünde uyuyan Meksikalı uyanmıştı.

— Ne oluyor? diye sordu Malko'nun karşısındaki adam.

Malko İngilizce cevap verdi.

— Good afternoon!

— Nereden geliyorsunuz?

— Las Vegas.

Meksikalı bu cevap karşısında birkaç saniye düşündükten sonra diğerlerine seslendi.

— Las Vegas'tan geliyorlarmış.

Biraz sonra bir başka Meksikalı koşarak geldi.

— Onlar! diye bağırdı. Bunlar onlar.

4 Meksikalı kurbanını yutmak için hazırlanan bir örümcek gibi Malko'nun etrafını sardılar. Birkaç saniye sonra en zayıf olanı konuştu:

— Gringo'yu mu arıyorsunuz?

Malko hayret içinde kalmıştı.

— Nereden biliyorsunuz? diye sordu.

Zayıf Meksikalı:

— Senyor Bunny bize haber vermişti. Tonny şimdi balıkta. Sizi görünce sevinecek, canı çok sıkılıyordu.

Malko:

— Ne zaman döner? diye sordu.

— Bir veya iki saat sonra... Fakat Senyor Jack burada. Gelin.

Reddetmek imkânsız görünüyordu. Malko uçağın önüne yürüyerek seslendi:

— Ned, beni burada bekleyin.

Daha sonra diğerleriyle birlikte siyah Ford'a yürüdüler. Kimseye belli etmeden silahını uçağın kapısından içeri bırakan Malko artık dostlar arasındaydı.

*

Meksikalı iki genç kız daracık slipleri içinde deniz kenarındaki havuzun yanındalardı. Biraz ilerlerindeki kırmızı suratlı, panter desenli mayosuyla 50 yaşlarındaki adam Malko'yu görünce ona doğru yürüdü.

— Ben ,Jack!

Malko adamın uzattığı eli sıktı.

— Bunny'nin arkadaşını mı görmeye geldiniz? Buna çok sevinecek.

Malko bu ıssız yerde hiçbir eğlence bulunamayacağını kestiriyordu. Genç Meksikalılar ve balığın dışında... Önemli bir noktayı vurgulamak istedi.

— La Paz'a telefon etebilir miyim? diye sordu. Biz...

Jack-le-Pédé sözünü kesti. Üzgün bir tavırla:

— Maalesef, dostum. Bir türlü telefon bağlattıramadım. Telsize gelince, Mazatlan' dan bozuk olan bir iki parçayı ısmarladım. Dört ay geçti, hâlâ bir haber yok. Şu an dünyayla hiçbir bağlantı kuramıyoruz.

Birden Malko büyük bir mutluluk duydu.

— Bir an önce yola çıkmamız lazım, dedi. Malum uzun bir yolumuz var.

Jack-le-Pédé başını gökyüzüne kaldırdı.

— Pépe motorla sizi biraz dolaştırırsın. Bunny'nin arkadaşı iki saatten önce dönmez. İyi eğlenceler, dostum.

İngilizceyi bırakarak İspanyolca konuşmaya başladı. Pépe başıyla onayladıktan sonra Malko'ya dönerek güldü:

— Lancha, orada.

Malko bu ani davetten hoşlanmamıştı. Jack'ın kendine garip bir şekilde baktığını hissetti. Ama, deniz tuttuğunu söyleyerek

itiraz da edemezdi. Villanın önüne inen merdivenlere yönelen Pepe'yi izledi. Dönüşü olmayan bir gezinti olmamasını diliyordu içinden...

*

**

Deniz motorunun önünde su içinde bir şey oynuyordu. Bir köpek balığı. Biraz sonra iki tane daha belirdi. Üçü birlikte uzaklaştılar. Cortez Denizi bunlarla kaynıyordu. Malko oldukça rahatsız hissediyordu kendini. Dümeni kullanan Pepe dışında diğer iki adam motorun önündelerdi. Bir mil boyunca kıyıdan gittiler. Motorun arkasında iki olta asılmıştı. Malko hâlâ bu gezintinin nedenini soruyordu kendi kendine. Doğrusu, istenmeyen bir kişiden kurtulmak için en emin yol buydu. Arkada hiçbir iz bırakmadan...

Pepe bir çığlık attı. Arkadaki oltalardan biri gerilmişti. Mavi bir balık suyun içinde çırpınıyor ve motorun arkasında sürükleniyordu. Fakat balığı motora çekmek Pepe'nin 10 dakikasını aldı. 20 kilo ağırlığındaydı. Oltadan kurtardığı sırada öndekilerde birisi eliyle kıyıya yaklaşan bir motoru işaret ederek bağırırdı:

— El gringo!

Tonny'nin gerçek ismini bilmediği anlaşılıyordu.

— Dönebiliriz, dedi Pepe

Malko öbür motora baktı. İçini bir huzursuzluk kapladı. Tonny, Jack-le-Pede ile kendisinden önce konuşma fırsatı bulabilecekti.

Biraz olsun rahatlamak için motorla yarış yapan yunuslara baktı.

Havuzdan boğuk sesler yükseliyordu. Malko birden durdu. Arkasında Pepe bir kahkaha patlattı.

— Senyor Jack eğleniyor.

Jack, genç Meksikalılardan birinin üzerine çıkmıştı. Çıkardığı boğuk sesler acıdan değildi. Diğer Meksikalı da onun arkasına geçmişti. Motorla gezintinin nedeni buydu.

Pepe gülümseyerek kulağına fısıldadı:

— Gringo öbür tarafta sizi bekliyor.

*

**

— Bunny niçin gelmedi?

İriyarı adam Malko'yu büyük bir dikkatle süzüyordu. En ufak bir kuşkulu hareketten büyük bir tehlike doğacağa benziyordu.

Malko, Bunny'nin kanlı bir biçimde korumaya çalıştığı, John Gail'in ölü görmeyi arzuladığı, CIA'nın bulmaya can attığı Tonny'nin karşısındaydı şu an.

— Jack Dragnet'i ağırlıyor, diye cevapladı Malko.

Tonny gözlerini kısarak karşısındaki adamı iyice süzdü.

— Sizi hiç görmemiştim, kimsiniz?

Malko soğuk bir şekilde güldü.

— Yoksa benden korkuyor musunuz?

Tonny'nin yüz hatları gerildi.

— Eğer korkmuş olsaydım, şu an köpek balıklarına misafir olurdunuz.

Malko daha fazla ısrar etmedi.

— Jack Dragnet'le beraber geldim, dedi Ensinada'da bir işim vardı. Bunny buraya uğrayıp bir dostunu ona götürüp götüremeye-

ceğimi sordu. Meksika sınırından birkaç defa gizlice geçtiğim için bu işi kabul ettim.

Sonra ayağa kalkarak:

— Evet, gidiyor muyuz? diye sordu.

— Pekâlâ, ben hazırım, dedi Tonny.

*

**

Tonny Capistrano uçağın ikinci sırasındaki koltuklarında ayaklarını uzatmış, kestiriyordu. La Paz'da yakıt alırken bile inmemişti. Zaman zaman uyanıp lumboza yapıyor, üzerinde uçtukları sarp kayalıklara bakıyordu. Küçük Cessna yüz seksen galon yakıtla kuzeye uçuyordu.

— Yarım saat sonra Meksicali'ye varacağız, dedi pilot.

Bazı formaliteler yüzünden orada durmaları gerekiyordu. Güneş altında kavrulan ıssız bir yerdi burası. Malko ne yapacağını bilemiyordu. Başını geri çevirip arkasındaki adama baktı. Uyurken kardeşine olan benzerliği daha çok belli oluyordu. Adamın yanındaki siyah valize ve küçük çantaya baktı. Silahı var mı diye düşündü bir an. Sonra, pilota dönerek:

— 118,4'le bağlantı kurun, diye emir verdi.

— Kimin numarası bu? diye sordu Ned.

— Bize yardım edeceklerin.

Pilot öne eğilerek düğmeleri çevirdi ve rakamları aynı hizaya getirdi. Malko mikrofonu alarak ağzına yaklaştırdı.

— Burası Dinar. Burası Dinar. King Dinar'ı arıyorum.

Biraz sonra metalik bir ses duyuldu.

— Dinar sesinizi çok net alıyoruz, konuşun.

— Şahıs burada, dedi Malko. Şimdi

Meksicali'nin güneyindeyiz. Tahminen yarım saat sonra oraya ulaşacağız.

— Pekâlâ Dinar. On dakika sonra tekrar bağlantı kurarız, şimdilik yolunuza devam edin.

Ned şaşkınlıkla Malko'ya baktı.

— Bu istasyon da neyin nesi? Niçin bize emir veriyorlar?

— Onların dediklerini yapmamız gerekiyor da ondan, dedi Malko.

Pilot başını salladı.

— Fakat Meksikalılara emir veremezler. Meksicali'ye inmek zorundayız.

— Bunu halledebilirlerse hiç şaşmam, dedi Malko.

Ona bunun sınırın hemen yakınlarındaki bir CIA istasyonu olduğunu ve sınırı sorunsuz geçmelerini sağlamaya hazırlandıklarını söyleyemezdi. Tonny hâlâ uyuyordu. Ned bin fit alçaldı. Sınırın öbür tarafındaki Salted Sea'nin parıltılı suları görülmeye başladı. Telsizin üzerindeki ışık yandı.

— Dinar, burası King Dinar. Meksicali geçişiniz için izin verdi. Kuleyle irtibata geçin. Yönünüzü beş bin fitten izleyin.

Pilot gözlerini faltaşı gibi açtı.

— İnmek zorundayım, dedi. Meksikalılarla başımı derde sokamam.

— Kuleyle irtibat kurun, dedi Malko.

Pilot biraz sonra bağlantı kurarak uzun süre konuştu. Daha sonra İngilizce konuşan bir ses duyuldu.

— N. 8764, aynı yönde devam etmeye yetkilisiniz. Tamam.

Pilot Malko'ya döndü.

— Hayret! Meksikalıların ilk defa böyle bir

şey yaptığını görüyorum, dedi. Neler oluyor?

Görünüşe bakılırsa CIA ve Plan Dairesi iyi çalışıyordu.

Birden bir el Malko'nun omzuna dokundu. Tonny uyanmış ona bakıyordu.

— Meksicali'ye inmiyor muyuz? diye sordu.

Malko pilota işaret edecek zamanı bulamamıştı. Beriki büyük bir memnunlukla sırttı.

— Kule kontrol edilmeden geçmemize izin verdi.

Ne demek oluyor bu?

Gangster normalin dışında bir şeyler olduğunu sezinler gibiydi.

— Hoşuma gitmedi bu, dedi. Geri dönüyoruz.

Pilotun cevap vermediğini görünce aniden geri döndü ve çantasına eğildi. Aynı anda Malko yassı tabancasını çıkararak:

— Kımıldamayın! dedi Aksi halde sizi öldürmek zorunda kalırım.

Tonny elinde siyah bir otomatik tabancayla geri döndü. Yüzü nefretten kıpkırmızıydı.

Pilot bir anlık şaşkınlıktan sonra tekrar kumandaya hakim oldu.

— Aptallar! diye gürledi Tonny. Geri dönüyoruz, çabuk!

XX. BÖLÜM

Malko'nun parmağı tetikteydi. Tonny de elinde otomatikle Malko'ya bakıyordu. Elleri silahlı iki adam uzun süre birbirlerini süzdüler. Eğer küçük Cessna'nın kabininde ateş etmeye başlarlarsa hiç kimsenin sağ kurtulamayacağından emindiler.

Tonny tekrar bağırdı:

— Geri dön.

— Telsizde söylenenlere riayet edin, dedi Malko. 118,4'te kalın.

— Sana ne söylüyorsam onu yap, yoksa ateş ederim.

Malko bir an adamın tetiğe basacağını sandı. Fakat kendisi gibi o da öleceğini biliyordu. Malko yatıştırmaya çalışarak:

— Radarda izleniyoruz, geri dönersek bu defa inmek zorundayız, dedi.

— İt herif! diye gürledi Tonny. Pis aynasız!

— Polis değilim, dedi Malko.

Adam onu dinlemiyordu bile. En ufak bir harekette ölümle kucaklaşmaları işten bile değildi. Uzun müddet bakıştılar. Biraz sonra Tonny'nin yüz hatları gevşedi. Malko onun yaşamak istediğini anladı. Geçen her saniye Cessna'yı Meksika'dan uzaklaştırıyordu. Şimdi güney California üzerindeydiler.

King Dinar'ın sesi hoparlörde çınladı:

— 265. yönü izleyin ve iki bin fite inin.

Pilot dizlerinin üzerindeki haritaya eğildi. Başını kaldırdığında yüzündeki ifade garipti.

— Arkadaşlarınız çıldırdı, galiba. Her türlü

uçuşa kapalı askeri bir bölge üzerinden geçmemi istiyorlar.

Mikrofonu kaldırdı ve 118,4'ü aradı. Biraz sonra aynı ses biraz önceki yönü ve irtifayı tekrarladı.

Malko'nun gözü sürekli Tonny'nin üzerindeydi. Adam gitgide umutsuz bir hal alıyordu. Tabancayı tuttuğu kolu birden düştü. Yarı uykulu bir sesle Malko'ya sordu:

— Nereye gidiyoruz?

— Henüz benim de bir fikrim yok.

Malko yerinden kalkarak yavaşça uzandı ve Tonny'nin tabancasını aldı. Gangster hiçbir itirazda bulunmadı. Malko silahı kemerine soktu.

Tonny sanki şuurunu kaybetmiş gibi boşluğa bakıyordu. Cessna'nın altındaki çöl şimdi yerini sivri tepeli kayalıklara bırakmıştı.

— Neredeyiz? diye sordu Malko.

Ned tekrar haritaya eğildi. Bu yolculuğu hayatı boyunca unutmayacaktı.

— Fantomların alçak uçuş alanında'yız, dedi. Yani her türlü ticari ve sivil uçuşa kapalı bir alanda.

Malko'ya haritada kırmızı dikdörtgenler arasında kalan dar bir koridoru gösterdi.

— Aslında buradan geçmemiz gerekir. Radarlar bizi çoktan farketmiştir, ama hâlâ ses seda yok. Hiçbir şey anlamıyorum.

Fakat Malko yavaş yavaş anlıyordu.

King Dinar'ın sesi telsizin mikrofondan tekrar duyuldu.

— Bin fit alçalın.

— Bin fite iniyorum, diye tekrarladı pilot.

Kolu öne doğru inince Cessna yavaş yavaş irtifa kaybetmeye başladı. Aşağıdaki alan

giderek daha da belirginleşiyordu. Pilot pikeye geçtikleri dağı işaret etti.

— California'nın en vahşi bölgesidir. Yılan ve akrep kaynar.

— Ve de asker.

Telsiz tekrar cızırdadı.

— 600 fite inin. İşaretli bir alan göreceksiniz. İniş için gerekli hazırlıkları yapın.

Malko biraz eğilerek aşağı baktı. Sağ tarafta, kayalıkların arasında, işaretlenmiş bir pist ve kenarında bir kulübe gördü. Uzaktan hiçbir şey görünmüyordu. Pistin kenarında bir sürü araç vardı.

— Askeri bir bölge mi? diye sordu Malko.

— Muhakkak. Uçuş haritalarının hiçbirinde yok.

Malko geriye dönerek:

— Kemerinizi bağlayın, dedi.

Tonny Capistrano hiç kımıldamadı. Yığılıp kalmış gibiydi. Böyle olması daha iyiydi. Malko ordunun ve CIA'nın geniş ölçüde işbirliği yaptığını düşündü.

Bu arada "Şirket" kongreden habersiz ABD'de birçok üs kuruyordu. Birkaç sene öncede Colorado'da Hava Kuvvetleri'nin koruması altında birçok Tibetliyi çalıştırmışlardı.

Küçük pist giderek yaklaşıyordu. Cessna alçalmaya devam ediyordu. Pilot tekerlekleri çıkardı. Malko'nun gözü sürekli Tonny'nin üzerindeydi.

İki dakika sonra tekerlekler toprağa değdi. Cessna pistin dörtte üçlük bölümünü geçtikten sonra durdu. Malko uçağın kapı sürgüsünü çekerek kapıyı açtı. İki askeri cemse, pistin gerisinden yaklaşıyordu. Biraz sonra uçağın

yanında durdular ve içinden çıkan 20 kadar asker etrafı çevirdi. Genç bir subay elindeki 45'likle kapıdan içeri başını uzattı.

— Hepiniz aşağı inin! diye emir verdi.

Malko yere atladı. Pilot onu izledi. Subay Tonny'yi kolundan tutarak aşağı çekti. Biraz sonra o da yerdeydi. Gözlerini kırptırıyorodu.

— Neler oluyor? diye sordu.

İki sivil otomobil onlara doğru gelmeye başladı. İki siyah Buick. Uçağın yanında durdular. Dört sivil aşağı indi. İçlerinden biri yanlarına gerek Malko'ya:

— Siz Prens Malko musunuz? diye sordu.

Malko onu hiç görmemişti. Fakat adam bir mil uzaktan CIA kokuyordu.

— Evet, diye cevapladı Malko.

CIA'nın adamı Tonny'ye bakıyordu.

— Meksika'dan getirdiğiniz adam bu mu?

— Evet, dedi Malko.

Bu söz üzerine, diğer sivillerden ikisi Tonny'yi kollarından tutarak Buick'lerden birine sürüklediler. Gangster giderken başını çevirerek geriye, Malko'ya baktı. Korkmuş bir tavşana benziyordu. Bu ani yakalanmanın şoku bütün direncini kırmış gibiydi.

Malko, CIA'nın sahip olduğu güç karşısında şaşırılmıştı. Yine de bu, kişisel haklara bir bakıma tecavüzdü. FBI'ın ajanları herhangi bir havaalanında onu pekâlâ durdurabilirdi.

Başka önemli bir nokta da John Gail'di. Acaba onun bu operasyondan haberi var mıydı.

CIA temsilcisinin yüzünde bir gülümseme belirdi.

— Sizinle görüşmek istiyorum. Arabama gelir misiniz?

Buick son derece teşkilatlıydı. Yalnız kaldıklarında, CIA temsilcisi mutluluğunu belirtmekte sakınca görmedi. Heyecanla:

— Bravo! Harika bir operasyondur, dedi. Frank Thorpe buna çok sevinecek.

— Tonny Capistrano'ya ne yapacaksınız?

— Onu Virginia'ya Köy'e götürmek üzere emir aldık.

Köy'e! Malko, CIA'nın amacını hemen anladı. "Şirket" doğudaki kaçakları kapatmak üzere senelerdir bir yer peydahlamıştı. Tutuklular ilk önce sorguya çekiliyor, daha sonra muhtemel bir misillemeye karşı kapatılıyorlardı. Bazıları senelerdir ortadaydı.

"Köy", Amerika'nın CIA'nın emrine verdiği askerler tarafından korunuyordu. Kaçmaya kalkanlar anında vuruluyorlardı.

Şimdiye kadar kimse Köy'ü ziyaret etmemişti. Zaten kimsenin varlığından bile haberi yoktu.

— Onu niçin oraya götürmek istiyorsunuz? diye sordu Malko. Doğudan gelmiyor ki.

— Bunu cevaplamaya yetkili değilim.

Kısa bir sessizlik oldu. Daha sonra Malko bir motor gürültüsü duydu. Askeri kamyonlardan biri hızla Buick'in önünden geçti.

Malko çevredeki dik yamaçlara baktı. Her şey ürkütücü ve gerçikti.

— Las Vegas veya Los Angeles'a uçabilirsiniz, dedi adam. Pilotunuz bu olaydan kimseye bahsetmeyecek.

Malko Buick'in kapısını açtı ve dışarı çıktı.

Diğer Buick ve askeri kamyonlar kaybolmuştu. Yalnızca Cessna vardı. Pilot Kanada dayanmış bekliyordu.

— Haydi, gidelim! dedi.

İki adam Cessna'ya bindi. Pilot gerekli hazırlıkları yaptıktan sonra yavaş yavaş tekerlekler dönmeye başladı. Bu arada ikinci Buick birincinin peşine düşmüştü.

Üç dakika sonra iki araba güneye doğru yol almaya başlamıştı.

Malko uçağın gürültüsünü bir an unutmaya çalıştı. Artık geri dönüyordu. Ne garip bir görevdi diye düşündü. Dağın tepesinin batan güneşin oluşturduğu manzara muhteşemdi. Birden yamaçta bir patlama oldu.

Daha sonra sessizlik. Malko dikkatle aşağıya baktı. Fakat hiçbir şey göremedi.

*

**

Siyah Buick, bozuk yollarda hızla yol alıyordu. Etrafta hiç ev yoktu. Oralarda kimse yaşamıyordu. Tonny arabanın arka koltuğuna büzülmüş etrafındaki adamları süzüyordu. Biraz sonra düzlük bir yerde durdular. Oyuk bir kayanın içine doğru uzanan maden ocağıydı bu.

Buick girişin birkaç metre yakınında durdu. Önde oturan iki adam aşağıya indi. Tonny Capistrano'nun kapısını açtı.

— İnin.

Yaşlı gangster başını salladı ve kapının koluna yapıştı.

— Hayır.

Ürkmüş bir köpek gibi bir köşeye büzülmüştü. Yanındaki adam onu bütün gücüyle dışarı itti. Dışardaki iki adam ellerinden tutarak çektiler. Tonny bütün gücüyle haykırdı.

Sesi uzun bir süre yankılandı. Fakat kimsenin duymasına imkân yoktu.

İki adam Tonny'yi ellerinden ve ayaklarından tutarak kaldırdılar ve karanlık deliğe doğru yöneldiler. Diğeri elinde elektrik feneriyle önlerine düştü. Hiçbiri konuşmuyordu. Küf kokulu, eski galeride cirit atan fareler arasında on dakika kadar yürüdüler. Maden elli yıldır işletilmiyordu.

Nihayet girişten üçyüz metre içerde dörtüyl ağzında durdular.

Tonny'nin hareketsiz vücudunu yere bıraktılar ve tek sıra halinde geldikleri yöne döndüler. Genizlerini yakan küf kokusunu daha az duymak için yavaş nefes alıp hızlı adımlarla yürüyorlardı. Nihayet galerinin çıkışına ulaştılar. Buick'e binmeden önce üstlerindeki tozları silkelediler.

Üç yüz metre ilerde şoför arabayı durdurdu. Aşağı inerken elinde küçük bir kutu vardı. Aniden kutunun üstündeki düğmeye bastı.

Saniyenin binde biri gibi kısa bir süre sonra kulakları sağır edici bir gürültü duyuldu. Ocağın biraz ilerisinde kayaların üstünde siyah bir duman görüldü. Patlamanın sesi uzun süre yankılandı. Arka koltukta oturan patlayıcı uzmanı dumana baktı. Patlayıcıları yerleştiren oydu. Galeri havaya uçmuştu. Bu durumda orada bıraktıkları adamın herhangi bir parçasının kalmasına imkân yoktu. Adamın adını bile bilmiyordu. O sadece ona söyleneni yapmıştı. Öldürmüştü.

XXI. BÖLÜM

— Bay John Gail burada değil.

— Nerede bulabilirim?

— Bilmiyorum.

Sekreterin sesi yumuşak olduğu kadar da sıkıntılıydı.

Malko ısrar etti:

— Onunla bağlantı kurmam mümkün değil mi?

— İmkânsız, dedi sektere. John Gail gitti. Nerede bulunduğunu bilmiyoruz.

Malko kulak kabarttı.

— Başkan istifaya mı zorladı?

Sekreter şaşırmışa benziyordu.

— Hayır, istifayı kendisi verdi. Size söyleyebileceklerimin hepsi bu kadar. İyi günler, bayım.

*

**

Cynthia neşeli bir şekilde güldü. Saçlarını ortadan ayırmıştı. Adeta liseli bir genç kıza benziyordu.

Kenarlardan sarkan bukleleri ve kırmızı dudaklarıyla nefis görünüyordu. Fakat gözlerindeki ifade, yaşadığı olayları az çok ele veriyordu. Cynthia yatağın kenarında duran kırmızı gül buketine baktı.

— Ne kadar güzel güller bunlar!

— Doktor ne dedi? diye sordu, Malko.

Kadın neşeli bir şekilde güldü:

— En zor kısmı bitmiş...

Doktorun ne söylediğini aslında biliyordu.

Cynthia'nın parmakları hiçbir zaman düzelmeyecekti. Yalnızca sağ eli uzun bir çalışma sonucu az çok açılabilirdi. Aslında hiçbir şey kesin değildi. Fakat Cynthia'nın bir elinin sakat kalacağından doktor emindi.

— Bu kadarı bile mucize, demişti doktor.

Malko yataktaki kadına baktı. Gözleri karşılaştı ve Cynthia birden dudaklarını ona uzattı.

— Geri döneceğim, diye söz verdi Malko. Hâlâ bir çiftlik almaya kararlı mısın?

— Evet. Yapabileceğim başka bir şey de kalmadı zaten. Aksi takdirde ülkeme geri dönmem gerekiyor.

— Buradan çıkarken, adresini bırak. Şimdi hemen yola çıkmam lâzım, uçağı kaçırmamalıyım.

Ayağa kalktı. Kucaklaştılar.

— Seninle hâlâ sevişmek istiyorum, diye fısıldadı Cynthia.

*

**

Cynthia sandalyenin üstündeki çantayı farkedince bir çığlık attı. Malko unutmuştu. Hemen hemşireyi çağırmak için düğmeye bastı.

— Beni ziyarete gelen bay bunu unutmuş, dedi. Onu yakalayabilir misiniz?

— Unutmuş değil. Size küçük bir sürprizi olduğunu söyledi. Çanta sizin.

Hemşire çantayı alarak Cynthia'nın kucağına bıraktı ve odadan çıktı.

Cynthia çantaya dikkatle bakıyordu. Aca-ba içinde ne var? diye düşündü. Yavaşça açtı.

Yüz dolarlık banknotlar ve üzerinde bir gül.

“...Cadillac, koca vincin harekete geçmesiyle yerden havalandı, uçarak uzunca bir mesafe katetti ve sert bir şekilde dev presin tezgâhı üzerine indi. Arabanın ön koltuğunda oturan Malko başını çevirdiğinde, “Bunny” Capistrano ve adamı ile göz göze geldi.

Presin korkunç bir gürültüyle çalışmaya başlamasının hemen ardından arabanın tavanı çatırdadı, ön ve yan camlar parçalandı, kapı direkleri eğildi. Malko korkuyla başını omuzlarının arasına çekti. Pres inmeye devam ediyordu...”

Başkan yardımcısı tarafından Beyaz Saray’a çağırılan Malko, Las Vegas’a içinde iki yüz bin dolar bulunan bir çanta götürmekle görevlendirilir. Gittiği adresteki kişi parayı almayınca, gönderen de reddeder ve Malko ortada kalır. Başlangıçta basit görünen kuryelik görevi bir anda tehlikeli bir belaya dönüşmüş, Malko kendini beklenmedik bir çıkmazda bulmuştur...

KDV Dahil
300
LIRA

